

Giới thiệu Bách Nguyệt

Ngập tràn trong Bách Nguyệt - một câu chuyện ngôn tình sùng của tác giả Chạng Vạng chính là máu và bóng đêm.

Từ nhỏ đã sống trong cuộc sống lạnh lẽo, có cha mẹ, người thân vẫn xem mình như kẻ thù. Trong cuộc đời giữa gia đình và bạn bè, cô chưa bao giờ có khái niệm gì về những thứ mình cần như vậy. Việc cô làm chỉ sống trên đỉnh cao, giành lấy chức vụ gia tộc để được sống tiếp. Ngày đó bắt đầu diễn ra khảo sát, những đứa trẻ trong tộc đều bắt đầu chém giết, ám sát, tìm mọi cách giữ lấy sự tồn tại của mình, và nắm trong tay thanh huyết katana trên giá gia tộc. Năm đó cuộc thi tuyển chọn nổ ra, gia tộc chọn ra một thể thân cho quý dữ và cô chính là kẻ thể thân đó, sống trong thế giới của gia tộc tàn khốc. Con bé yếu đuối cũng trở nên máu lạnh gấp ngàn lần, tình cảm nó không giành cho bất kì ai, trừ một đứa em cùng máu. Và cuối cùng chuyện gì đến sẽ đến, đứa em kia lập tức phản bội cô, chính nó đem cả mạng giống gia tộc tước đoạt, không chừa một ai. Lạnh lẽo giữ thế giới bóng đêm, linh hồn con bé vẫn cứ trôi dạt cho đến khi tìm thấy được ánh sáng, ánh sáng đó là lần đầu tiên nó được chào đời và tái sinh lần nữa, nhưng là xuyên không ở thế giới khác, một thế giới chỉ toàn những điều nó không bao giờ biết đến.

Liệu tâm hồn nó được thư thả một ngày nào đó nữa hay không? Có ai đó giúp nó thoát khỏi bóng đen lạnh lẽo này hay không? Một con quỷ khát máu, ai chịu cùng đi với nó hết cuộc đời? Ai sẽ nâng lên bước chân của nó từng bước, từng bước một đưa nó ôm vào lòng?

“Anh vẫn đợi em!”

Ai đã nói với một con quỷ câu này? Mời bạn tiếp tục theo dõi truyện online này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đến Doanh Trại Shinsengumi

Kyoto, một đêm mùa đông, mưa tuyết.

Hai bóng người chạy trong đêm, đang xen vào nhau lẫn trốn, những ngọn gió đông lạnh ngắt phất vào mặt, tiếng guột gỗ lộc cộc trên nền đất cứng, tiếng thờ dốc, cùng những màn hơi sương phủ trắng xóa của những hơi thở. Một nam nhân có mái tóc ngắn đen xám cổ gẳng kéo theo người phía sau chạy trốn, dường như họ đang trốn thứ gì đó rất đáng sợ. Ánh mắt của người phía sau khá trầm, với chiếc mũ, và khăn von che kín đầu, để lộ ra hai đôi mắt sáng, không có bất cứ hành động gì ngoài việc chạy theo bóng người phía trước. Nhưng họ chạy đã quá lâu rồi, đến bây giờ sức cũng đã kiệt, con đường họ chạy luôn lách qua những con hẻm rẽ trái, những con đường đất, lối mòn rất nhỏ, nếu họ bị chặn đường xem như xong đời, nhưng rất may, họ chỉ bị hai tên samurai chạy phía sau mình đuổi. Những samurai không chủ, giết người để thử kiếm, chuyện này rất thường xuyên ở thế giới đầy rẫy những người samurai này, và nói văn võ hơn là võ sĩ, thời đại cưới samurai cần nộp tiền để cưới, cũng hiểu mức samurai quan trọng đến nhường nào. Và thời này là thời loạn của Nhật Bản.

Không biết xui hay hên, khi người ta chết đi được vào Thiên Đàng hoặc Địa Ngục. Còn có một người, chết đi linh hồn lại cuốn theo lốc xoáy của bóng đêm, cho đến khi cảm giác được, tự mình hít thở, hơi thở chính là mùi máu tanh, và mở miệng là tiếng khóc của một đứa trẻ. Lúc này, người đó mới ngỡ ngơ biết mình đã đầu thai ở một người khác, đầu thai hoặc trùng sinh cũng được, nhưng vẫn nhớ rất rõ về kiếp trước mình đã là ai, và đã làm gì. Còn có...Kiếp này không phải thế giới hiện đại lúc trước đã ở, mà là quay ngược thời gian đến thế kỉ 19. Thật ra con người này muốn ngẩng mặt lên trời mà than rằng: “Lão thiên có thể thương tôi chút được hay không vậy?” Đó là những cái chán nản, từ một thế giới, học ăn học nói, học kiến thức, bây giờ quay lại nhìn lại, thì ra mình phải bắt đầu lại. Thật ra con người này thả nằm mãi trong cái vòng xoáy kia, nhưng nó yên bình thật sự, Tránh xa ngoài kia những suy nghĩ, cuộc sống thi đua, tranh chấp, còn có thể là giết lấy lẫn nhau, còn tốt gấp ngàn lần đối với những cuộc sống cứ dật dờ trên trái đất, vào một thời đại nào đó, vào một cái kết nào đó, chỉ có người, có thể xác, có trí óc, có lời nói, nhưng tất cả đều là thứ vật chất bên ngoài.

“Chết tiệt, bọn chúng đâu rồi.”

“Chạy nhanh thật đấy. Tao mà tìm được bọn mày, tao sẽ băm thầy tụi mày ra.”

“Được rồi, chia nhau đi tìm đi đã.”

Lúc này hai người đã kẹp núp vào một ngõ vắng thờ hồn hồn, người nam nhân tóc ngắn dẫn đầu kia nắm chặt thanh gươm trong tay, che chắn trước người người phía sau, nhưng ai nhìn cũng biết anh ta đang sợ, qua cái cơ thể run cầm cập của anh. Chizuru lo lắng đến tột đỉnh im lặng lắng nghe từng tiếng bước chân tới gần. Người phía sau cô đang im lặng ánh mắt thăm trầm nghe những tiếng bước chân khác, người học võ đạo, bước chân khá nặng hơn người tập khí công, nhưng cả hai giống nhau sẽ không nện lên cái nền đất rắn rỏi này những tiếng guột cứng cỏi như hai người vừa rồi. Và có những kẻ khác nữa bước chân lẻ mề đi đến. Và, dừng việc thắc mắc tại sao nam nhân này lại phân tích rõ ràng những bước chân khác nhau như thế, vì có hoi cũng chẳng có kết quả đâu.

“Chizuru, đề hơi thở xuống, chúng ta nên vào trong này”

Người nam nhân phía sau Chizuru đẩy nhẹ vai cô, cản dận, rồi kéo cô vào bên trong của ngõ hẻm càng ngày càng chật, sau đó nhối người che chắn trước mặt cô, cảm lấy thanh gươm cô ôm chặt bên người. Chizuru liền ngẩn lại.

“Không được, kiếm sẽ làm bị thương em”

“KHông sao đâu”

“Nhưng em chưa bao giờ học kiếm”

Nam nhân kia không nói, vỗ vỗ tay cô, rồi im lặng chờ đợi thời gian trôi, trời thật chậm cho đến cái bóng trên tường bị ánh đèn dầu của căn nhà nào đó chiếu rọi, dần dần nhỏ lại và xuất hiện tiếp đó nhưng tiếng ồn ào, và tiếng cười sắc súa, có phần lạnh gáy trong bóng đêm. Bên tai chỉ nghe loáng thoáng những gì hai người truy đuổi họ nói ra: “Cái quái gì thế này”, “Bọn chúng là cái thứ gì...” ... Và rồi mọi thứ chìm dần vào bóng đêm, im lặng, gió thổi qua hàng cây, ánh trăng che khuất sau mây. Chizuru phía sau nam nhân kia cố nắm chặt lấy tay áo người đó, ánh mắt run sợ nhìn về khoảng không trước mặt, và rồi tiếng lách bước chân, đúng là tiếng lách bước chân dần hiện ra, người đó có mái tóc bạc, đôi mắt đỏ máu, cười như người quái dị, cơ thể đồ dại, máu dính lấy lông trên bộ trang phục của người kia.

“Kyubi....aaaaa...”

Chizuru thét thất thanh, người kia cũng đã nhìn thấy nơi ẩn nấp của hai người mà vùng kiếm lên. Nhưng khác với thái độ hốt hoảng của Chizuru, nam nhân kia vừa chạm tay vào kiếm liền rút lại, xoay người ôm lấy Chizuru như một lá chắn. Nhưng mũi kiếm đó không rơi xuống trên người cả hai mà dừng lại trong một khoảng thời gian, nam nhân kia cứ ôm Chizuru im lặng nghe hơi thở của từng người, ánh mắt lại thâm trầm nhìn sang cái xác của ba người nằm dưới đất với vũng máu. Chizuru nhìn hoàn cảnh này đã ngẩn người, sau một lần dọa cho sợ, bây giờ nhìn thấy cảnh giết người táo bạo như vậy cũng không phải là quá can đảm không ngất đi đã là kì tích hình thành rồi.

“Tôi định giải quyết mấy tên đó một mình. Saitou-kun cậu nhanh tay hơn rồi!”

Bây giờ trước mắt Chizuru, một nam nhân vừa cứu mình, và chủ nhân giọng người mới đến, im lặng, nam nhân ôm Chizuru cũng im lặng, âm thầm nhìn bàn tay mình sau lưng cô, cứ dần ra rồi nắm lại, xòe ra vẫy vẫy rồi nắm lại. Cô bản người này không quan tâm mình có được cứu hay không, cũng không cần biết ai đã đến, trong suy nghĩ chỉ hiện ra duy nhất một điều, tay bản rồi!

--

Chizuru ngất đi ngay sau đó, dù không thích nhưng người nào kia đi cũng cô cũng giả vờ ngất theo. Nhưng cái cảm giác được người ta còng đi sau vài ngày bốn ba trên đôi chân giốt cứng nhắc của mình cũng là không tệ. Hai người được đưa đến nơi nào đó, có nệm ấm, chăn êm, và... bị trói lại. Nửa đêm, một ánh mắt xanh ngọc mở mắt nhìn xung quanh căn phòng tối, miệng bị bịt kín, chân tay thì trói chặt, làm cách nào để thoát ra là chuyện về sau, bây giờ ở đây là nơi nào mới quan trọng. Kyubi cố trườn người đứng dậy, nhìn xung quanh, nhìn hình dáng bên cạnh, ngủ rất say... Tốt trong hoàn cảnh này, nếu người khác đem về làm thịt chị, chị cũng không biết đâu há. Còn riêng cô, trong tình trạng chân tay trói chặt, miệng khó thở kiểu này cô không chộp mắt được. Cô kéo sợi dây trói ra khỏi tay mình, rồi từ từ dùng nhả miếng vải ra, thả hết mấy thứ gò bó... còn cái vải bó ngực... thôi thì bỏ đi, không thể tháo được. Rồi trong khó chịu cô nằm xuống đệm ấm mà ngủ. Sáng hôm sau, vừa mở mắt đã nhìn thấy con nhộng Chizuru bên cạnh, mở to mắt nhìn cô như người quái vật.

“Cần giúp không?”

Chizuru gật đầu lia lịa, Kyubi thờ dãi, ngồi dậy tháo sợi dây ra cho cô :”Tôi qua em nhìn chị ngủ rất ngoan, em nghĩ chắc chị sẽ không bận tâm đến mấy thứ rắc rối này đâu”

“Roẹt...”

Cánh cửa bây giờ mới mở ra, một người nam nhân trung niên bước vào. Chizuru nhìn ông lo sợ, Kyubi không quan tâm cho lắm. Bây giờ ai nói cô là kẻ bất cần đời, thì đúng là như thế đấy. Cô chả quan tâm đến thế giới này ra sao, cứ sống cho qua ngày và cho đến khi chết là được rồi. Người nam nhân nhìn Chizuru rồi nhìn cô, ánh mắt chứa đầy bất ngờ bắn về phía cô.

“Làm sao...cậu có thể tháo chúng ra”

“Không cần biết, chỉ là một chút kĩ xảo thôi.”

“Ồ..xin lỗi vì sự thất lễ. Nhưng đây là đâu? Ngài là ai?”

Chizuru rất lễ phép, còn Kyubi...thôi thì quên đi, đời người không có cha mẹ dạy dỗ thì làm sao mà sống tốt có giáo dục được, phải chăng họ giáo dục cô từ nhỏ đến lớn đều là lời mắng nhiếc, ánh mắt cảnh cáo, và xa cách chán ghét không chịu nổi. Nghĩ đến đây Kyubi chợt cười nhợt nhạt với số phận của mình, đã từng biết không thể níu kéo, nhưng rồi cũng cầu mong sự thương hại cũng được, nhưng tất cả đều quá vô nghĩa đối với cô. Nó chưa bao giờ xảy ra, và đã từ lâu rồi, cô cũng chả biết cái khái niệm giữa người đối xử với người ra sao nữa rồi.

“Tôi tên Inoue Genzaburou. Đây là doanh trại của Shinsengumi.”

“Shinsengumi?!”

Chizuru kinh sợ thốt lên, và dường như Inoue không quá bất ngờ về việc đấy, ông nhìn sang Kyubi, trong ánh mắt không giấu một điều kì lạ. Người kia

khác với mọi người thường nhắc đến Shinsengumi sẽ thấy sợ, hoặc khinh thương, nhưng người này thì vẫn giữ được bình thản, đúng nói là bất cần đời, kiểu như đời ra sao thì ra, ừ Shinsengumi thì Shinsengumi, chẳng ăn ta được. Inoue lại mỉm cười, mới đó ông lại có hảo cảm tốt với người này, ông cũng mong hai người này đừng dính liếu gì đến quân sự, nếu không sỗ phạm của họ...

“Được rồi, bây giờ để tôi trời các cậu đi bên này chút nhé!”

Câu hỏi, thức chất là câu lệnh, trong khi Chizuru ngẩn người suy nghĩ thì Kyubi đem sợi dây thừng hồi đêm mới tháo ra, đưa cho Inoue. Ông nhìn cô rồi không nói gì, chậm chạp cột tay cô lại, kiểu cột hề không quá chặt, dù sao có cột hay không cậu nhóc này cũng tháo ra được, vậy nên ông cũng chẳng quan tâm cho lắm tự hỏi tại sao đã thoát được dây trời không trốn đi? Hoặc do không trốn được... Ông đưa hai người đến một căn phòng, nơi đó đã có rất nhiều người ngồi, Chizuru nhận ra ba người đêm hôm qua, còn Kyubi thì cứ nghe lời Inoue ngồi đứng im lặng một góc. Những thứ này cô cũng không có gì đặc biệt, cô chỉ cảm kích kẻ đã cố gắng cô đi thôi... mà không biết là ai nhỉ? À cô quên rồi, và lười nhớ lại. Kyubi nhìn trong phòng bắt đầu bàn bạc xen lẫn đùa giỡn sôi nổi, ánh mắt lại hạ xuống. Lại là tình bạn, thứ mà cô chưa hiểu nó là cái quái gì. Công việc giữa cuộc đối thoại giữa cô và những người này và Chizuru chỉ có một là hỏi và trả lời, dù trả lời sai cũng trả lời, trong khi đợi chị Chizuru kể về tiểu sử mà cả hai phải đi đến đây là lý do gì và nguyên nhân gặp chuyện đêm qua thì tóm gọn lại là

Hai người đến tìm cha sau nhiều ngày bất vô âm tính, nhưng tới bây giờ không tìm thấy còn vô tình chui vào hang ổ của samurai vô chủ, và mọi chuyện sau này bắt đầu.

Nghe Chizuru kể xong khỏe miệng Kyubi bắt đầu giật giật, thiên tài của việc đổi trắng thay đen là đây chứ đâu. Kyubi cô chưa bao giờ muốn tìm lão già đó. Đỉnh chính lại, cô chưa bao giờ muốn tìm lão khi nào cả. Kyubi từ khi phân li gia tộc chỉ đến ở với lão ta vài ngày sau đó tự dựng cho mình cái nhà riêng ở bên cạnh, ăn uống cho cô làm thêm tìm ra, rau củ do cô chăm sóc, gia súc cô chăn nuôi. Xin lỗi chứ, lão ta đi đâu thì liên quan gì đến cô, lúc trước là cô giành mảnh đất đó trước lại bị lão ta nhanh tay cất nhà giành chỗ. Cô chưa đốt nhà đấy may rồi, ở đó mà đi tìm. Kyubi vì sinh ra sau một năm so với Chizuru, còn là dòng máu ruột của nhau, trong thời gian qua cũng là bàn tay lão chăm sóc, Kyubi trả ơn cho lão bằng thức ăn được trồng và hái ở trong vườn nhà mình, như vậy cũng đủ rồi há. Một sát thủ mà làm vậy quá cao cả rồi. Lâu lâu mở lòng đại bác, cũng đủ cho Kyubi dùng.

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hiện Tại Và Quá Khứ

Kyubi im lặng ngồi một góc nghe những người này nói chuyện và đối thoại với Chizuru, cô dường như muốn ngủ gật ngay bây giờ, nhưng trước mặt những nam nhân này thì cô không dám hành động. AI đảm bảo với cô rằng khi cô cử động một chút sẽ không bị những thanh kiếm kia chia thẳng vào cổ mình, hoặc là xuyên qua... chẳng hạn. Kyubi còn rất trân trọng cuộc sống không đâu vào đâu của mình, cô cũng chẳng muốn chết một cách lãng xẹt như vậy a~. Có cơ hội sống tại sao không thử trải nghiệm một chút cuộc sống này có bao nhiêu màu? Ngay cả cầu vồng mới cũng có đủ 7 màu, chẳng phải cuộc sống con người như sao? Để Kyubi tự sống thử xem sao.

“Vậy, người kia cũng là nữ sao?”

Trong im lặng, một giọng nói hướng về phía cô nhìn đến, tức thời những đôi mắt đều quay sang cô chú ý chờ câu trả lời. Chizuru nhìn Kyubi chỉ quan sát người nam nhân kia không mở miệng liền nói đỡ lời, và khẳng định là đúng vậy. Kyubi không để ý những ánh mắt khác thường nhìn về phía cô, nhưng có một người xui xẻo bị ánh mắt cô nhìn trúng tiếp theo cả người lạnh đến cứng đờ. Kyubi im lặng quan sát người vừa hỏi cô, người kia có mái tóc đen, bộ kimono trắng viền đỏ, hờ cả một khuôn ngực rắn chắc. Chắc, mỹ nam ở đây chứ đâu. Cần gì đi tìm lãng phí thời gian a~. Kyubi cô đây thực có số hưởng nhà, không cần tìm mỹ nam cũng đủ để ngắm rồi. Cùng lúc cô quan sát anh, Harada Sonosuke nén lại cảm giác lạnh lùng của ánh mắt kia, im lặng quan sát cô. Cô gái này... anh không thể diễn tả, cô có một vẻ đẹp rất huyền bí, ánh mắt xanh ngọc ít ai có ở nơi này, con người trong suốt như hồ nước mùa thu, nhưng sâu trong đó là đáy vực, không thể biết cô gái này suy nghĩ cái gì, cũng không đoán được ánh mắt đó cảm xúc gì, dường như nó chẳng khác gì ánh mắt của một con búp bê bằng vải.

“Vậy bây giờ để hai người này ở chỗ ai đây?”

Keisuke lên tiếng mỉm cười, nhìn sang Hijikata. Hai người nhìn nhau trao đổi ánh mắt, họ là bạn bè trên chiến trường cũng chính là đồng đội khi mới lập ra đội Shinsengumi này, và họ hiểu ý nhau. Chỉ là Sanan (Keisuke) đang muốn cậu bạn nhận trách nhiệm khi đưa cả hai về đây thôi. Nghe lời nói của Sanan, Harada ngẩn đầu nhìn về phía hai người, rồi lại nhìn sang cô. Chizuru im lặng, Kyubi cũng không nói gì, mặc khác ai nhận trách nhiệm trông coi cô cũng chẳng quan trọng, vì cô cũng khá lười trốn, việc hoạt động chân tay mệt nhọc thì cho cô xin đi. Kyubi từ trước mệnh danh là thánh lười rồi, vậy nên cô sẽ vẫn ngồi yên một chỗ chờ đến ngày cô tìm ra được nguyên nhân nào đây để rời đi.

-

Và cuối cùng sau trận bình luận, thì Hijikata sẽ chịu trách nhiệm việc trông coi, và nơi ở cho Chizuru, còn Kyubi sẽ được Sanan trông chừng. Nói là trông chừng nhưng trong hai ngày qua, cô không ngồi im một góc cũng là lùi thui một mình không đòi hỏi gì quá đáng với anh. Sanan có cảm giác gần gũi với cô gái này hơn rất nhiều, hảo cảm của anh tăng lên với cô khi anh nhìn cô im lặng nhìn anh làm việc, lâu lâu lại rót cốc nước cho anh. Nói thật, trong thời gian dài như vậy, một mình một công việc, cổ sức làm Sanan cũng cảm thấy không sao, nhưng khi dần có cô, sau này anh mới thật sự biết cuộc sống trước đây của mình như thế nào. Trong hai ngày qua, Kyubi không nói hay cười quá nhiều với anh, những thứ cô cần nói, hoặc do anh hỏi mới có thể nói được với cô vài câu, sau đó lại im lặng, lúc đầu giữ hai người, hoặc là chỉ Sanan cảm thấy ngượng khi có một cô gái luôn ở trong phòng mình, nhưng dần không

biết tại sao anh cảm giác vui vẻ khi nhìn cô ngăn người chăm chú nhìn anh làm việc như vậy.

“Kyubi, là tên cô nh?”

“Kyubi là tên tôi. Anh có chuyện gì sao?”

Sanan nhìn cô hơi có chút ấp úng rồi lại xoay người nói: “CÔ cùng Chizuru đến tận Kyoto để tìm cha. Vậy cô không biết gì về kiếm đạo sao?”

Đó là điều anh thắc mắc, Chizuru tuy không giỏi về kiếm đạo, nhưng cũng biết chút ít, bằng chứng là thanh đoản kiếm luôn ở trên người cô, bây giờ đã bị Hijikata lấy đi, ngày hôm sau hình như sẽ trả lại cho cô ấy. Nhưng một nữ nhĩ, tay chân yếu mềm, làm sao có thể cùng Chizuru đến tận Kyoto này để tìm cha mà không dùng bất kì hình thức phòng thân nào? Trong hành lí của hai người, chỉ có trang phục nam nhân, lương thực, tiền tiêu vặt, ngoài ra là thanh đoản kiếm của Chizuru, dường như Kyubi cũng mang ít đồ hơn cả Chizuru, vèn vèn chỉ là ngân lượng, và thức ăn. Sanan không thể tin được cô lại sống đến bây giờ, hành trình từ Edo đến Kyoto không phải là gần, còn thời buổi loạn lạc nhiều samurai vô chủ này. Nhưng trái ngược với ánh mắt lo lắng của anh, thì Kyubi trên khuôn mặt vẫn bình thản, nhìn anh.

“Tôi không có đem theo vũ khí. Minh Chizuru cũng đủ bảo vệ cho tôi rồi”

“Chizuru tôi biết kiếm đạo của cô ấy không giỏi. Vậy làm sao bảo vệ được cả hai”

Sanan gặng hỏi, nhưng Kyubi chỉ mỉm cười không nói thêm, anh cũng đành dừng thắc mắc lại, anh cũng không muốn khiến cô khó chịu, xoay người tiếp tục đọc sổ sách của mình.

“Tôi quên mất, sắp tới tôi cùng Hijikata đến Osaka có công tác. Tôi sẽ nhờ những người khác bảo vệ cô. Vậy nên giữ sức khỏe đây”

Sanan dừng câu, đợi một lát lại không nghe cô trả lại, anh xoay người nhìn cô gái kia. Kyubi đã ngủ quên khi nào. Anh mỉm cười, đứng dậy trải nệm trên sàn, nhẹ nhàng ôm cô đặt lên trên, sau khi chuẩn bị cho cô đủ ấm, anh xoay người ngồi lại trên bàn làm việc tiếp tục công văn. Lát sau, khi Sanan nhìn bầu trời đêm, lại nhìn người con gái ngủ yên lành trong chăn kia, bất giác ở đâu đó trong lồng ngực lại chảy ra một giọt ẩm áp. Đã lâu như vậy rồi, Sanan thật sự chưa nhìn thấy ai như cô gái này, vô tư, vô tình, đến vô tâm, không lo sợ, không ngăn ngại khi ở trong một hoàn cảnh khác. Hai ngày này gần đây, cả đội lập kế hoạch cách ly hai chị em xa nhau, Chizuru thì tìm cách trốn thoát, buộc Hijikata mãi chạy theo bắt lại, giống như mèo vờn chuột, chuyện này xảy ra thường xuyên đến nỗi khiến cả đội hay chọc Hijikata đang chơi trốn tìm với cô bé đó. Còn về phần Sanan, có lẽ anh may mắn hơn, Kyubi không sợ anh, không lẩn tránh anh, ngược lại rất nhả nhặn, im lặng nghe lời, cả ngày ngồi ngốc trong phòng làm việc của anh không biết làm gì, đến khi Sanan đưa cho cô vài quyển sách mới có chút vui vẻ hơn, nhưng vẫn không chịu ra ngoài, cuối cùng anh cũng hết cách với cô, với Sanan trông chừng cô hay không cũng chẳng quan trọng, vì Kyubi không có ý định bỏ trốn như Chizuru. Nhìn cô gái này, Sanan luôn có dự cảm Kyubi có năng lực biết về tương lai, hoặc là cô vẫn còn giữ bí mật gì đó đối với tất cả mọi người.

Sáng hôm sau, khi Kyubi tỉnh lại thì đã không thấy Sanan rồi, anh để bức thư trên bàn, rồi nói cô có thể đi dạo quanh doanh trại bớt chán, cũng khuyên cô đừng ở mãi trong phòng một mình sẽ rất buồn tẻ. Nhưng là cô đi dạo sẽ có người theo sát cô để kiểm tra, chuyến công tác đợt này của Sanan không biết kéo dài khi nào, nhưng Kyubi cũng không bận tâm về chuyện đó, chuyện cô suy nghĩ trong những ngày qua chính là cốt chuyện lịch sử và thế giới cô đang sống là ở đâu. Nhìn lướt qua, có thể doanh trại Shinsengumi, và những cái tên giống với lịch sử thời chiến quốc ở Nhật Bản thật, nhưng tình tiết trong những ngày qua thay đổi chứng tỏ nó không còn là lịch sử Nhật nữa, hoặc chỉ là một cốt chuyện nào đó viết lên tựa vào. Đối với thời đại chiến quốc ở Nhật Bản này, Kyubi không ấn tượng với bất cứ đội quân nào, thời đại cá lớn nuốt cá bé, tranh giành ngôi vị làm bá chủ, Kyubi có năng lực cũng không muốn nhún vào những chuyện phức tạp này, cô cũng lười phải dính phải máu tanh. Kyubi nhìn ra ngoài cửa sổ im lặng hít thở khí trời mùa đông, se lạnh, và trong lành. Từ khi nào ở thế giới kia cô không còn có thời gian rảnh rỗi để nhìn ngắm khung cảnh xinh đẹp này nữa? Chính là khi cô lên 10 tuổi, và là khi những cuộc huấn luyện địa ngục bắt đầu, hoặc cũng bắt đầu từ khi cô ngắm nhìn quang cảnh bằng nước mắt và tự hỏi tại sao cha mẹ ruột không thương mình, có những lúc tâm hồn trẻ thơ còn muốn hỏi có phải họ là cha mẹ sinh ra mình hay không. Nhưng tất cả mọi chuyện đều là quá khứ rất xa rồi, vì Kyubi cũng tự lớn lên, tự trưởng thành, tự suy nghĩ và cũng chính bản thân không biết tại sao ở nơi này, mặc vậy, cô biết cô vẫn phải sông nhìn thế giới này một lần nữa.

“Kyubi, cô không ăn cơm sao?”

Tiếng bước chân dần về phía cô, rồi đứng bên cửa sổ nhìn cô mỉm cười. Người nam nhân kia có mái tóc màu đen, mắt xanh ngọc, trạc tuổi Chizumi, tính tình còn rất trẻ con, trên gương mặt không giấu nổi sự bông bột và ngây thơ. Kyubi nhìn sang cậu, rồi mỉm cười.

“Cơm sao?”

“Đúng vậy. Chizuru đã đến phòng ăn với chúng tôi rồi, cô cũng đi luôn đi, dù sao ăn một mình sẽ vui hơn đúng không?”

Cậu bạn vừa nói vừa cười hòa nhã, lúc đầu Toudo Hitsuke không biết Kyubi là nữ cứ nghĩ cô đang thể hiện bản thân mình, nhưng kiểu cách im lặng của cô dần khiến cậu cảm giác tò mò, gần hai ngày cậu có qua gặp cô nhiều lần để nói chuyện hoặc mang theo đồ gì đó, Kyubi chỉ nhìn cậu cảm ơn rồi nhận lấy, cô không đòi hỏi gì quá đáng, khác với Chizuru hay chạy loạn lên, thì cô lại ngồi yên một chỗ. Như vậy cô gây cảm giác dễ chịu hơn cho mọi người, kiểu như cô chịu kiểm soát không cần một câu phản minh nào vậy. Hitsuke nhìn cô, rồi kéo cô rời khỏi phòng, đến phòng ăn, Kyubi nhìn tên nhóc này rồi nhìn khoảng cách giữa hai bàn tay, ánh mắt hơi trầm xuống, cái cảm giác kiếp trước lại hiện về, theo quán tính Kyubi vội giật tay mình lại, không ngờ Hitsuke bị cào một cái gì móng tay cô.

“Kyubi? Chuyện gì vậy?”

“Không có gì, tay cậu bị thương. Xin lỗi”

Kyubi nhìn bàn tay cậu bị tróc da rớm máu, ánh mắt hơi lúng túng nhìn cậu, Hitsuke nhìn cô mỉm cười vẫy tay: “Không sao, vết thương nhỏ mà. Nhưng không ngờ móng tay của cô lại sắc như vậy đây”

“Xin lỗi.”

Kyubi áy náy nhìn cậu, Hitsuke nhìn cô cười vui vẻ rồi dẫn đường đi trước: “Mình đã nói không sao, đừng xin lỗi như vậy. Vội lại vì mình không để ý xin lỗi nhé!”

Đọc trên đường đi, Hitsuke cười nói vui vẻ với cô, cố gắng khiến Kyubi quên đi áy náy. Thật ra Kyubi rút tay ra không phải vì ngại ngừng hay vì phong tục nam nữ gì đây cổ xưa, mà là ám ảnh. Cô luôn bị ám ảnh từ một bàn tay lớn dặt cô đi trên đường đất, rồi dẫn đến hang động, ném thẳng cô vào cùng với những con rắn độc chết người, bàn tay đấy là cha cô, ông đã ném cô rất nhiều lần những hang động khác nhau, mỗi hang động là một dã thú khác, có độc, rắn sắc nhọn hoặc cả hai. Những chuyện đó cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, cho đến khi cô bị ám ảnh không muốn để ai dẫn đi nữa, vì bàn tay đó quá mạnh, quá cứng, bàn tay của cô không rút ra khỏi người đó, cứ thế bị kéo đi con đường mà mình không bao giờ muốn đến.

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Kyubi đi cùng Hitsuke đến phòng ăn, nhìn Chizuru cầm đĩa gấp đồ ăn ngon lành, cô lại nhìn bản ăn âm thầm thờ dài. Thức ăn của quân đội luôn ít ỏi như vậy sao? Còn có, nếu nuôi thêm hai người vô tích sự như cô và Chizuru thì cũng bớt đi phần ăn của họ ra. Kyubi nhìn họ im lặng ăn, bên kia Hitsuke cũng Shinpachi cười đùa vui vẻ trong việc giành đồ ăn của nhau. Huynh đệ? Tình bạn? Thứ làm Kyubi thật sự ghen tỵ. Cô cầm đĩa, ăn từng mẩu com trắng khô khan, ánh mắt hơi trầm, bên tai không ngừng nghe việc nói chuyện của những người xung quanh và việc Chizuru tò mò. Inoue trong lúc hoảng loạn đẩy cửa đi vào, trên tay đưa ra một tờ giấy hình chữ nhật nhỏ, Kyubi dừng đĩa nhìn sang đoán đó là thư, người Nhật xưa cũng chỉ dùng những loại giấy như vậy sao?

“Mọi người có tin tức từ Hijikata ở Osaka chuyển về. Nghe nói Sanan –san trong trận bị thương nặng...”

Những câu sau đó Kyubi không nghe nói nữa, chỉ nghe đúng hai từ duy nhất, Sanan bị thương ở tay, Inoue nói quá nhiều, quá dài, chỉ gói gọn đúng bao nhiêu chữ như vậy. Kyubi nhìn lướt qua từng người một chỉ có Chizuru thờ ra, vô tư nói mớ, cô cũng không nói gì im lặng nhìn sang Harada ngồi bên cạnh, kéo nhẹ tay áo anh.

“Chuyện gì Kyubi?”

Harada nhìn Kyubi có chút im lặng, lại nhìn khay com trên bàn cô. Kyubi chỉ ăn com, com trắng ngoài ra cô không ăn gì khác. Anh có chút khó chịu, cô gái này ăn như vậy mà đi từ Edo đến Kyoto, là một kì tích rồi, còn có thể chạy thoát mấy tên samurai ở bên người cũng thật không thể tin tưởng cô có phải là người hay không. Harada lại xoay mắt nhìn cô, Kyubi bây giờ mới từ từ nói.

“Nếu một kiếm sĩ đôi tay để tập kiếm sẽ trong bao lâu?”

“KHông thể, chứ không phải là bao lâu. Vì lực hai tay khác nhau, nên sẽ không thể sử dụng tay thuận để cầm kiếm. Nhưng cô hỏi vậy làm gì?”

“À không có gì.”

Kyubi lại xoay người im lặng nghe mọi người bàn tán, Harada dù có thắc mắc cũng không hỏi cô quá nhiều, cuối cùng chọn cách im lặng, anh cũng không muốn biết nguyên nhân, nếu một khi nguyên nhân của cô dính dáng đến quân đội hoặc lòng tự tôn của samurai hoặc tình thân võ sĩ đạo thì chắc chắn Kyubi sẽ chết, đó là luật không thể cãi, và Harada vẫn không muốn cô gái trước mặt mình lại chết đi sớm như vậy. Anh lần đầu tiên có hảo cảm với một cô gái nhiều như vậy, cũng lần đầu tiên chân chính đánh giá với một cô gái về những gì anh nhìn thấy, vậy nên hơn ai hết Harada vẫn không muốn Kyubi gặp bất cứ nguy hiểm hay trắc trở gì. Bên này hai người im lặng suy nghĩ riêng của mình, thì trong phòng cuộc đối thoại đã chuyển hướng nhanh về “thuốc” của cha nuôi hai người đề lại. Inoue đã đi thông báo với Koudou về việc Sanan bị thương, căn phòng cuộc đối thoại đã bắt đầu trầm lại. Okita Souji cảm ly rượu ánh mắt đắm chiêu, nhẹ nhàng nhũm mày.

“Nếu gặp biến cố gì chúng ta chỉ có cách dùng “thuốc” thôi nhỉ?!”

Một câu cảm thán, một câu khẳng định, hay một câu hỏi chẳng ai biết, nhưng lọt vào tai Kyubi chính là một chữ “thuốc”, thuốc trong miệng của họ nói là loại thuốc gì? Dùng thuốc giải quyết hết tất cả sự việc sao? Thuốc tiên hay thuốc thần? Kyubi thật muốn xem thử nó ra sao a~. Tiếp đến suy nghĩ của cô, Souji vừa dứt lời Shinpachi lập tức phản bác ngay, Kyubi nghe cuộc đối thoại của họ càng nghe càng thâm thúy. Dần cô cúi đầu nhắm mắt, trong lòng thật sự cười nhếch nhẹ, thời đại Shinsengumi chưa bắt đầu công nhận, phút mở đầu của thời đại Shinsengumi là đây sao? Thì ra là vậy, Kyubi công nhận cô không thuộc gì lịch sử Nhật, đúng hơn chẳng có hứng thú gì, nhưng thời đại kéo dài của quyền độc chủ nhóm Shinsengumi thì cô có biết chút ít, hiện tại cô biết mình đã xuyên qua thời đại nào của thế giới Nhật rồi. Đúng hơn trước kia, gia tộc giữ thanh kiếm huyết katana chỉ có liên quan đến lịch sử Nhật, nhưng bây giờ Kyubi thật sự lún sâu vào lịch sử Nhật một thời đại khác, đáng kể hơn cô thấy mình may mắn, ít nhất cô cũng không nhảy vào thời đại Shinsengumi chỉ có hát và idol không biết một chút kiếm thuật chỉ sử dụng cái mã đẹp trai và giọng hát chinh phục lòng dân. Nhưng vấn đề chính ở đây, Shinsengumi đang làm việc cho triều đình phong kiến cổ hủ mục nát, và đương nhiên các cuộc đấu tranh trong đó nhóm này đẹp cũng có những

cuộc nổi dậy của nhân dân bị áp bức, đây chính là điều Kyubi không muốn nhún nhường vào lịch sử, nhất là lịch sử Nhật Bản như thế này.

“Hả? Sanan-san không phải tổng trưởng của Shinsengumi sao ạ?”

“À...”

Chizuru bất ngờ chen vào cuộc đối thoại, và tất cả tin tức Kyubi muốn biết dừng ngay ở đó, khi Shinpachi lấp bắp với câu trả lời. Kyubi xoay đầu nhìn sang một lượt người trong phòng rồi dừng ánh mắt lại ở Hitsuke. Đứng như dự đoán, thẳng thót này vô tư mở miệng giải thích.

“Không phải. Shinsengumi có nghĩa là “đội mới được tuyển chọn”. Shinsegumi mà chúng tôi nói...”

“CẠCH!”

Tiếng chén sứ rơi trên bàn khiến câu nói của Hitsuke bỏ dở, cậu xoay mắt nhìn Kyubi nghi ngờ, sau nụ cười kia của cô là ánh mắt trong vắt bình thản đến đáng sợ nhìn về phía cậu.

“Hitsuke, cậu đang làm lộ bí mật quân sự đấy. Cậu không sợ nếu chúng tôi là gián điệp hay sao?”

“Kyubi...”

“Đương nhiên tôi chắc chắn nếu các người có thể nói cho chúng tôi biết thì không có bất cứ tin tức nào rỉ ra ngoài. Nhưng nếu một kẻ khác nghe thấy, thì tôi cũng không muốn mang cái mác gián điệp vô tình đâu”

Kyubi vừa dứt câu lại quay sang Chizuru, liếc mắt : “Có nhiều lúc thứ biết quá nhiều sẽ dẫn đến chết đấy. Và đương nhiên em chưa muốn chết lãng xẹt như vậy đâu”

Chizuru nghe lời cô cũng im lặng, không dám hó hé. Từ nhỏ, Kyubi một khi đã cười, cười càng tươi sẽ càng nguy hiểm, cười càng đẹp sẽ càng độc chết người, những câu nói của cô sẽ không phải là không đúng, Chizuru chọn cách im lặng nghe theo. Hitsuke bắt đầu ý thức được hành động của mình mà im lặng, Kyubi đứng dậy cáo lui và xin lỗi vì đã phá bữa ăn ngon miệng của mọi người ngay sau đó, Chizuru không dám hó hé tiếp tục ăn cơm của mình. Shinpachi xoay mắt nhìn Hitsuke rồi lại nhìn sang Harada, nắm tay của Harada đã dần thả lỏng ra, và sau đó tiếp tục ăn cơm của mình. Kyubi đã đứng, hành động của cô kịp thời ngăn được một cú đâm từ Harada tới Hitsuke nếu cậu ta thật sự vẫn không ý thức được câu mình đang nói ra. Và thế cuộc sẽ náo loạn hơn lúc bấy giờ nếu Kyubi không dừng câu nói đầu tiên của bạn ngay lại. Cuộc đối thoại lần này, lần đầu tiên những người ở đây trừ Chizuru nhìn cô nói nhiều nhất từ khi gặp mặt, và cũng lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đến tuyệt vọng của cô qua bao nhiêu cái chết như vậy. Họ thật sự có thể nói, đến chiến trường, đập qua xác và máu thịt họ cũng sẽ không run sợ như vậy khi nhìn vào ánh mắt của cô. Và lần đầu tiên Souji và Saito bắt đầu chú ý đến cô gái này.

--

Buổi tối hôm đó, Sanan trở về khi mọi người bắt đầu ăn cơm tối. Koudou ngồi vị trí chính diện nhân nhàn ăn uống, trong phòng chỉ có cặp Hitsuke và Shinpachi mới ồn ào lên như vậy, dường như vì việc buổi trưa, hai người có vẻ e dè với Kyubi, nhưng mọi chuyện liền bỏ qua sau đầu khi họ nhìn thấy đồ ăn. Hijikata bước vội rút thanh kiếm bên hông mình đặt gần chỗ ngồi, cúi chào Koudou, phía sau là Sanan, tay của anh bó bột, vôi vãi trắng, trông tình trạng của anh rất tốt, nhưng Kyubi lướt qua ánh mắt kia liền hiểu được ông ta như thế nào. Tất cả mọi người đều nói xin chào về phía hai người, ngoài trừ Hijikata mỉm cười, cúi đầu, thì Sanan lại xoay một vòng trong căn phòng rồi dừng ánh mắt lại nhìn về phía Kyubi. Sanan thật không hiểu tại sao ngay từ đầu thứ anh tin tưởng nhất, muốn gặp nhất vẫn là cô gái này, anh lo sợ về cánh tay với tinh thần võ sĩ, nhưng càng lo sợ hơn khi Kyubi nhìn thấy anh trong bộ dạng tàn tật như thế này. Kyubi nhìn anh mỉm cười rồi ăn phần ăn của mình, Sanan cũng không rời khỏi phòng, mà dùng thức ăn chung với mọi người, và đêm đó anh lại tiếp tục quay về phòng làm việc, yên lặng như vậy. Thật sự Sanan đã quen với hít thở của cô, vì vậy bây giờ ngồi trong phòng một mình có cái gì đó đè nặng trong lồng ngực. Kyubi chắc bây giờ đã đi ngủ ở cùng phòng với Chizuru, Sanan lại nắm chặt trong tay một tờ giấy rồi thả ra, tự hỏi anh làm sao thế này.

“Sanan, anh có trong đó không?”

“Kyubi?”

“Vâng là tôi”

Nghe giọng nói của cô, Sanan đã không biế ẩn trong giọng của mình đã bắt đầu có kinh hi và bất ngờ: “Kyubi, khuya rồi sao cô không đi nghỉ đi”

“Anh nói sẽ bảo hộ tôi, ban đêm tôi cũng quen nằm ở đây rồi. Không biết tại sao, phòng làm việc anh ấm hơn những phòng khác”

Sanan nghe câu nói ngả ngớn của cô không biết vô tình hay cô ý lại cười vui vẻ, đẩy cửa cho cô vào: “Vào đi”

Kyubi vào phòng đóng cửa lại, nhìn tay trai của Sanan đưa tay chạm vào, bất ngờ anh rút lại. Cô nhìn anh rồi ngồi sát lạnh bên cạnh, cầm lấy tay anh.: “Là vết thương ở đâu? Tay sao lại bó lại như thế này?”

“...”_Sanan không nói nhìn cô, ánh mắt anh có chút sệt qua ánh sáng, Kyubi nhìn anh nắm bắt từng động tác lại không nói gì, kiên nhẫn chờ đợi. Cuối cùng, Sanan phải chịu thua ánh mắt của cô mà nói: “Vết thương do chém từ trên xuống, bắt đầu từ bắp tay”

Kyubi nhìn anh một chút, rồi nhẹ nhàng tháo băng gạc ra cho anh. Sanan nhìn cô hút một luồng khí lạnh: “Dừng!”. Nhưng lời của anh chưa vào cậu đã bị

Kyubi giữ chặt lấy eo anh sáp vào người mình, ánh mắt thâm thúy đối diện với ánh mắt của anh.

“Nghe đây, tôi sẽ giúp anh chữa bệnh, vì sự trả ơn. Nhưng cái này quá lỗ vốn đối với tôi, vậy nên anh cần trao đổi thêm một điều kiện nữa với tôi nếu anh vẫn muốn sử dụng tay này cống hiến cho Shinsengumi!”

Hơi thở, làn da, nhịp tim, lẫn ánh mắt, cơ thể không có khoảng cách như dính vào nhau, từng lỗ chân lông trên người anh như dần ra khi nhìn thấy cô gái gần sát mình như vậy, ngay cả làn da trắng mịn như sữa cũng có thể khiến anh run người, hơi thở nóng ẩm phả vào mũi, hương thơm của mật ong, lẫn hương hoa trên người cô phân bác. Thật sự cái duy nhất trên đầu Sanan hiện tại không phải vấn đề Kyubi có đe dọa anh hay không, mà là tư thế của hai người có phải cô không nhận ra rất ái mị hay không? Còn có... Sanan cảm thấy mặt mình đang nóng lên, rồi sau đó trong tai chẳng nghe được lời gì của cô chỉ có gật gật đầu như trẻ nhỏ theo ý cô quyết định. Lập tức nhận được đáp án, Kyubi thả Sanan ra bắt đầu công việc chữa thương cho anh, nếu là một con quỷ, Kyubi chắc chắn sẽ chữa thương cho người này trong vòng một đêm, vết thương sẽ ngừng bị thương, sau đó thoa thuốc sẽ liền lại và không để lại sẹo, nhưng nếu Kyubi là một nhà phẫu thuật tài ba thì chính đêm nay cô sẽ nối tất cả các mạch máu của Sanan lại để nó lành ngay lập tức.

CHẳng ai tin chuyện đó là sự thật. Nhưng quý sẽ tin chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: So Tài

Cứ thể mùa đông dần trôi qua, Kyubi cũng sống quay quần ở trong doanh trại Shinsengumi đến tháng 5, Sanan được cô âm thầm chữa khỏi, sau đó anh chấp nhận đáp ứng hai điều kiện của cô, anh âm thầm tập kiếm bằng tay trái, và vẫn giữ bí mật chuyện mình đã được cô chữa lành thương bằng cách tiếp tục bằng cách băng bó cánh tay và vẫn thường xuyên lấy thuốc đặc chế để uống. Nhưng Kyubi cũng chuyển sang phòng Chizuru để nghỉ ngơi, cô không đến phòng làm việc ở chăm sóc anh mỗi ngày nữa, quân Shinsengumi cũng nói lỏng vòng kiểm soát với hai chị em, bây giờ Kyubi có thể đi đâu mình muốn xung quanh doanh trại, với thân phận là con trai. Ngoài những công việc vặt hằng ngày, Chizuru làm việc giặt đồ, Kyubi lại nhờ Sanan vệ sinh lại doanh trại, và trồng thêm rau quả và cây thuốc ở doanh trại. Mọi cuộc sống những người ở đây dần ổn định hơn rất nhiều, Shinsengumi cũng bắt đầu xem hai chị em là một thành viên trong doanh trại, Kyubi bắt đầu nhìn những kiếm sĩ hay tập luyện hằng ngày lại thờ dài, cô không phải chê bai gì về trình độ kiếm thuật của họ, nhưng thế kỉ 19, tất cả những nước ngoài đã bắt đầu chuyển sang sử dụng vũ khí có năng suất cao, và tầm bắn xa nhanh gọn rồi. Ở Trung Quốc thời kì này cũng đã tìm ra thuốc súng, và áp dụng vào chiến tranh. Chuyện này nếu đội quân Shinsengumi không theo kịp được thời đại, Kyubi chắc chắn tối thiểu không nhỏ trong các chiến tranh. Gần đây Sanan hay nói chuyện với cô nhiều hơn, về công việc anh luôn gác lại một chút cùng cô đi dạo quanh doanh trại thảnh thơi lại đưa cô đi ra ngoài thăm thú cảnh xung quanh. Kyubi cũng bắt đầu nói chuyện với mọi người, cô gợi ý đùng chạm một chút đến việc vũ khí và phòng thủ, hơn ai hết cô không muốn thay đổi hay đi bất cứ bức nào khiến tương lai bị thay đổi và sai soát, nếu những gợi ý của cô Sanan không tỉnh tã nhận ra cô cũng đành bó tay, im lặng nhìn những chuyện tiếp theo đó diễn ra, và thậm chí là mất cả mạng người.

Nói Kyubi ác? Vô tâm? Xin lỗi, nếu một sát thủ thì chuyện này đã là quá nhân đạo rồi. Kyubi được dạy là kẻ vô hình trong cuộc sống này, dù chuyện gì xảy ra chính cô vẫn là kẻ qua đường. Dù người thân, hay một cái gì quan trọng của mình biến mất, cô cũng không được phép đau lòng hay rơi nước mắt. Kyubi cuộc sống từ nhỏ chính là cuộc sống của một cỗ máy giết người không có cảm xúc. Chính vì vậy, khi cha nuôi hiện tại nhận nuôi cô, chỉ trong hai ngày từ một đứa trẻ có thể tự kiếm sống với thế giới của riêng mình. Dù nói sao đi nữa, Kyubi cũng là linh hồn của hai kiếp người, tự sử dụng trình độ của mình thì có làm sao đâu chứ. Sanan nhìn Kyubi ngồi bên miệng giếng trầm tư lại bước đến gần, mỉm cười.

“Kyubi, cô có muốn đi tuần tra xung quanh nơi này không?”

“Được sao?”

“Được chứ, nhưng mà...”

“Cô phải vượt qua bài kiểm tra của tôi”

Sanan có chút ngại khi nói đến chuyện này, vì anh biết điều này Kyubi không thể, làm cho cô gái này mất đi niềm háo hứng của mình thì thật sự anh không đành lòng. Nhưng khi Sanan âm ỉ thì Saito đã đi phía sau anh mà chen vào, ánh mắt xanh ngọc của anh nhìn về phía cô có chút nheo lại như muốn tìm hiểu thêm gì đó rồi im lặng không nói thêm chuyện gì. Kyubi cũng dừng công việc của mình, đặt gáo nước lại vào thùng gỗ, rồi nhìn sang ánh, đánh giá từng ánh mắt từng cử động của Saito, người này tuy có chiến thuật cao, có thể thể nói là chiến mã trên chiến trường nhưng không đủ âm mưu dụng ý, chính vì vậy tại sao dù tài cao nhưng vẫn nằm dưới trướng của Hajikata. Kyubi lại nghĩ đến Chizuru, nếu đúng hơn gần đây Chizuru đang có thái độ e thẹn trước Hajikata, không phải chị ấy động tâm rồi đấy chứ? Còn có... Saito, Souji, Hitsuke không phải cũng đối tốt với chị rất nhiều sao, tại sao chọn mình Hajikata? Không phải chứ? Chizuru, chị nở lòng bỏ cả rừng hoa đào sao? Em hơi bị nghi ngờ đấy, chị cũng không chính trực vậy đi.

“Sao thế? Đầu kiếm sao?”

Souji từ trong phòng đẩy cửa nhìn ra, chất giọng trêu đùa của anh vẫn không thể mất đi được, Kyubi nhìn anh lại nhìn sang Saito. Souji lại bồi thêm một câu lập tức Kyubi muốn đem đá nhét vào miệng anh ta.: “Đầu đi a~. Tôi muốn xem Chizuru hay Kyubi chinh phục được trái tim Saito đây”

“Okita-san, tôi mong cậu nghiêm túc một điểm. Bất quá, tôi cũng muốn xem trình độ của Kyubi, cô ấy đến đâu.”

“Kyubi, cô biết võ không?”

Sanan nhìn cô, ánh mắt hơi lo lắng, cô gái này tuy vẫn không nói gì nhưng ánh mắt của cô rất linh động, cứ như đang dò xét từng người để xem khuyết điểm. Kyubi đứng như anh nói đây, là dò xét để xem khuyết điểm từng người. Saito im lặng nhìn cô chờ kết quả, Souji lại trầm mặt thích thú nhìn về phía cô. Kyubi chỉ biết thờ dài, bước ra khỏi mái hiên miệng giềng.

“Đầu đi, dù sao để Chizuru đi ra ngoài tôi cũng không yên tâm. Chị ấy chạy loạn rồi bị chàng nào bắt mất thì tôi khổ tâm lắm”

“Khụ...Chàng nào bắt mất sao? Có phải là Kyubi không tin tưởng vào năng lực của đội Shinsengumi?”

Souji phì cười, neho mắt nhìn cô gái mới thốt ra lời kia, môi nhếch lên. Không phải chứ, lần đầu tiên anh nghe nói chuyện này đây, đội Shinsengumi để cho đội mình mất đi người dẫn theo? Còn là một cô gái nói câu này, cái này là thách thức hay là khinh thường đây? Kyubi có biết đang chạm vào lòng tự trọng của kiếm sĩ hay không? Saito cũng không suy nghĩ nhiều, anh chỉ đợi cô nói câu đó, lại tiếp tục hỏi

“Vậy cô chọn vũ khí nào? Tôi không nghĩ...cô dùng tay không đâu?”

“Tôi chỉ cần dùng tay không, đánh bại anh. Tin không?”

“Này, Kyubi!”

Sanan sau khi nghe lời nói của cô lên tiếng nhắc nhở, cô nhìn anh gật đầu, Souji lại cười phá lên liếc sang bản mặt của Saito đang đen lại. Hết Chizuru nói: “Anh sẽ chết khi đấu kiếm”, bây giờ đến cô em Kyubi nói tay không đánh bại Saito. Có phải cậu hôm nay ra ngoài không xem ngày sao? Ngay cả nữ nhân cũng xem thường về kiếm thuật của cậu đây, Saito cậu định làm gì đây. Saito lại liếc sang giọng cười trêu đùa của Souji không nói, ánh mắt sắc bén nhìn về phía cậu, lại nhìn sang Kyubi.

“Được, kiếm tôi vô tình sẽ làm bị thương cô, vậy nên xin cô để ý cho”

Kyubi mỉm cười, Saito bắt đầu rút kiếm nghênh đón, cô vẫn nhìn anh dùng thế thủ kiếm của một nhà kiếm sĩ, rồi im lặng đứng đó. Không gian chìm vào im lặng, Sanan thì lo sốt vó lên, không phải chứ, tuy anh biết cô gái này hay đùa với lửa, nhưng cũng không cần đem cả mạng mình ra đi thách thức một đấu kiếm giỏi nhất nhì trong đội Shinsengumi đi. Kyubi đang muốn làm gì a~? Rõ ràng cô không biết gì về võ, hay kiếm, bây giờ lại đòi đánh tay, Sanan chỉ mong Saito không bị chọc tức mà ra tay quá nặng với cô thôi. Souji nhìn khung cảnh trước mặt, nhìn sang Sanan ánh mắt lại âm trầm, môi nhếch lên một đường cong, từ lúc Kyubi đến, Sanan thay đổi khá nhiều, từ một người bất chấp làm chuyện cho Quân Shinsengumi thì bây giờ thận trọng và suy nghĩ xa hơn gấp bội lần với Hajikata, có phải Kyubi cũng lập công trong việc này không thì anh không biết, nhưng Souji chắc, thay đổi của Sanan có ít nhiều gì đó đối với cô gái kì lạ này.

“Anh không đến? Cơ hội cho anh thắng tôi đây?”

“Tôi chờ cô”

Kyubi nhún vai, bước từng bước đến gần Saito, đứng nếu dùng vũ khí, Saito có thể nhào thẳng vào cô, với kiếm thuật của anh ta cô sẽ không có khả năng tránh được đòn, nhưng anh đã chọn cách chờ đợi như loài rắn, là sát thủ gặp kẻ thù càng bình thản càng kích thích sức hấp dẫn đối với Kyubi, Saito trận này là thua chắc. Đúng như dự đoán, Saito nhìn phản ứng chậm chạp của cô, với ánh mắt vô hồn, cô đang đùa với anh sao? Không, đòn đánh vào tâm lý của anh chính là như vậy, kẻ thù càng ít sát khí càng không gây hứng thú cho đối phương, nhưng Kyubi là không sử dụng một chút sát khí nào. Saito sẽ đánh đến? Kyubi cô ấy nếu như không biết né thì làm sao? Anh chưa muốn làm bị thương cô gái này, vì anh quý cô, nhưng không bước đến thì đợi cô lại đây anh không chắc....

“Sát khí?...”

Ngay lúc Saito suy nghĩ, Kyubi bắt đầu hiện lên một luồng sát khí lớn, khi anh giật mình phát hiện thì Kyubi đã đứng phía sau anh, móng tay trên mạnh máu trên cổ. Saito thần người, chưa hết bàng hoàng, Kyubi lại thả anh ra quay về đứng bên cạnh Sanan, nhìn anh mỉm cười... Ba người nam nhân ở đây không phải là không thấy rõ cách Kyubi di chuyển, mà là không thấy được, cô di chuyển quá nhanh, thoáng chốc đã biến mất, nếu Kyubi ra tay thực sự thì tính mạng của các anh chắc chắn sẽ không giữ được. Sanan nhìn cô, rồi nhìn Souji, xoay người rồi đi, Saito đứng ngẩn người một lát mới nhìn sang cô, mở miệng,

“Ngày mai, cô có thể cùng chúng tôi đi tuần tra.”

“Cảm ơn”

Kyubi rất lễ phép cúi đầu, cung kính cảm ơn. Saito xoay người rồi đi, nhưng bước chân liền khựng lại nhìn về phía Kyubi lần nữa.

“Kuybi, tôi có một thắc mắc, không biết cô có thể giải thích giúp tôi hay không?”

“Vâng, chuyện gì ạ?”

“Về võ thuật, chiêu thức của cô từ đâu mà ra?”

“Là tôi tự học”

Saito nheo ánh mắt, liếc sệt qua tia nghi ngòm lại, nói tiếp: “Tại sao cô đủ sức trốn đi, mà vẫn ở đây?”

“Vi ở đây có những người tốt. An toàn cho chị Chizuru hơn.”

Saito không nói gì thêm, chỉ mỉm cười, ánh mắt âm trầm rồi nhìn sang Souji đang ngồi im lặng bên thềm nhà, ánh mắt hai người trao đổi nhau, rồi Saito rời đi. Souji cười vui vẻ nói với cô.

“Lần đầu tiên, tôi thấy Saito có thể nói thẳng suy nghĩ mình ra như vậy đấy. Kyubi, cô đúng là nữ nhân đặc biệt”

Souji nói xong xoay người vào trong phòng, Saito cũng rời đi rồi, chỉ còn mình Kyubi ở trong khoảng trống sân đứng nhìn trời. Không phải cô muốn ra ngoài tìm cha nuôi của Chizuru mà có mục đích khác, gần đây Kyubi cảm nhận được thanh huyết katana đang ở đâu đó gần đây, cô muốn một vòng tuần tra xem ở nơi này có nơi nào rên kiếm ra hay không, hoặc là nó thất lạc ở đâu đó, cũng trong thời đại này mà Kyubi chưa biết đến

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tin Tưởng

“Kyubi, cô muốn rèn vũ khí sao?”

“À...Hả?”

“Mấy ngày này đi tuần, cô chỉ chăm chú nhìn các cửa hàng rèn vũ khí”

“À...Ồ...có lẽ vậy”

Saito nhìn cô gái trước mặt, rồi không hỏi thêm. Từ khi Hijikata phân anh đưa cô đi tuần thì lúc này Kyubi cũng nhìn chăm chú vào cửa hàng vũ khí hay tiệm rèn để tìm thứ gì đó. Nhưng anh hỏi cô lại không trả lời, cuối cùng đành dừng lại. Kyubi là cô gái bí ẩn, chuyện này không phải nhiều người biết, nếu hoàn cảnh của Chizuru ra sao, thì có lẽ Kyubi cũng như vậy, nhưng cô vẫn có cái gì đó khiến mọi người gần cô cảm thấy giấu giếm, cô gái này chưa bao giờ kể về quá khứ của mình hay dự định gì trong tương lai của mình. Heisuke là một thằng nhóc trong đội, tuổi gần trạc cả hai chị em, cũng chỉ đồng trang lứa nên mới gần gũi như vậy, nhưng đối với Kyubi thằng nhóc luôn thàng rằng không biết tại sao cô gái này chưa bao giờ thật sự nói về chuyện riêng giữ trong quá khứ của cô cho cậu biết. Khác với Chizuru, cô bé hòa nhã và hiền dịu hơn Kyubi, nhưng cô em gái này lại có một điểm đặc biệt là hiểu chuyện, tuy cô gái lạnh lùng, ít nói nhưng chuyện cô nói ra chính là đúng, không sai, hành động thất thường, nhưng nhờ Kyubi, doanh trại Shinsengumi có nhiều lương thực, và thảo dược chữa thương hơn rất nhiều. Họ cũng nợ cô gái này một lời cảm ơn, đặc biệt Kyubi giống với Sanan rất yêu nghiên cứu tìm tòi về thảo dược, tuy Sanan ở trong phòng cả ngày không ai biết anh làm gì, thì Kyubi dành trọn thời gian của mình bên vườn thảo dược và rau củ mà cô trồng bên góc vườn của doanh trại Shinsengumi, chuyện này đã kéo dài thành thói quen của cô và mọi người, thậm chí, nếu một khi cần tìm đến Kyubi, vào phòng cô không thấy thì chắc chắn cô đang ở vườn thảo dược. Saito đi tuần với cô hơn một tháng rồi, anh cũng nhìn những hành động kì lạ của cô cũng có quan tâm, nhưng đều bị cô đưa câu trả lời mờ, và anh cũng ngại hỏi nữa, vì anh biết anh có cố gắng hỏi thì cô cũng sẽ không kể cho anh biết trừ khi Kyubi thật sự muốn. Saito im lặng đi theo phía sau cô gái phía trước kia, không biết tại sao từ khi cùng cô thử tài một trận, Saito lại có cảm giác đặc biệt quan tâm đến cô, nhất là quá khứ của cô. Dùng móng tay để làm vũ khí? Một trò ảo thuật hay một ma thuật? Saito không nghĩ vậy, móng tay là thật, chiều thức của cô cũng là thật, xem Kyubi không một tiền động, nhanh gọn cho anh vào trận thua cuộc đó chính là cách học võ thuật của cô. Nhưng mà nếu muốn tập nó không phải sẽ rất đau khổ đi, một chút vết thương trên cơ thể con người đủ đau đớn rồi, đằng này dùng bộ phận trên cơ thể con người đủ sắc bén để làm vũ khí, phải trải qua cách tập luyện hà khắc như thế nào mới trở nên như vậy? Thật sự thì, Saito thắc mắc, quá khứ của Kyubi thật sự giống với Chizuru chứ?

“Saito....Saito..!!”

Kyubi nhìn khoảng không trên bầu trời, thời gian tuần tra cũng đã xong, đoạn đường đi theo đội của Saito nhiều ngày cô cũng biết xuất phát ở đâu, đi ở đâu và kết thúc ở nơi nào. Khi đoàn tuần tra đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, Kyubi xoay người muốn về lại doanh trại lại nhìn Saito im lặng như cái bóng đi phía sau lưng mình, cô gọi anh không nghe nói, cuối cùng cô phải xoay người lắc mạnh vai anh, Saito mới thực sự tỉnh táo lại nhìn về phía cô.

“Saito, anh ổn không vậy?”

“Ồn! Chuyện gì sao?”

“Tuần tra xong rồi, về thôi”

“À...Ừm... Vậy về thôi.”

Saito hơi chần chờ một chút, vòng qua cô, rồi đi. Kyubi nheo mắt nhìn bóng lưng mờ hồ của anh rồi, chầm chậm đi phía sau anh cùng đội về doanh trại. Saito đang nghĩ cái gì? Đừng nói anh ta nghĩ cách đuổi cô khỏi đoàn tuần tra nha, cô cũng có thể chuyển sang đội chị Chizuru để anh ta đỡ bận tâm, hay

đỡ vướn tay mà có cần nghĩ cách đuối đi không? Nhưng mà, Kyubi nhớ cô rất ngoan nha, cô không có chạy loạn trong tuần tra, anh ta cũng không có làm gì để vướn tay chân, trước giờ cô chỉ chạy theo anh ta thôi mà. Có cần phải suy nghĩ cách kĩ càng như thế không?

“Thình thịch. ...Thình thịch...”

Vừa bước đi một đoạn, lồng ngực như trống đánh vện lại, bước chân cũng khựng lại ngay tại chỗ. Kyubi đưa tay ôm ngực mình, thờ dốc, cô bị làm sao vậy? Nhưng mà cô cảm giác thanh kiếm đó đang ở đây, thanh kiếm ở rất gần đây! Kyubi xoay đầu nhìn khắp hướng, cuối cùng dừng mắt lại chỗ mái nhà bên trái cánh tay, ở xa xa có một bóng người đứng trên nóc nhà, im lặng nhìn xuống phía dưới, dường như người kia không chú ý đến sự xuất hiện của Kyubi, cho đến khi hần cảm thấy một ánh mắt nóng rực hướng về phía mình. Kazama Chikage xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên nhóc, con người xanh ngọc nhìn về phía mình, không đúng hơn là thanh kiếm ở bên eo mình. Có chuyện gì lạ với nhóc đó sao? Tại sao lại nhìn thanh kiếm mới nhắc được của hần? Chợt nhìn thấy bóng người nữa hướng phía nhóc kia đi đến, Kazama nhẹ điểm gót chân, biến mất.

“Kyubi, cô sao vậy?”

Saito đi một đoạn không cảm giác được hơi thở của cô liền xoay đầu tìm kiếm, cuối cùng lại nhìn cô đứng thẩn người, tay ôm lấy ngực, ánh mắt hướng về phía bầu trời trên cao. Saito lúc đó không biết Kazama đã đi rồi, anh vẫn chỉ nhìn thấy khoảng không của ánh mặt trời đỏ rực đang dần lặn xuống núi, anh tới gần Kyubi đẩy tay cô hỏi nhỏ. Nhưng Kyubi chỉ cười, lắc đầu, không nói, thế nên cũng kéo tay cô đi cùng đường về, Saito không muốn để cô gái này đi xa mình hơn một bước, không biết tại sao, nhưng anh thích vậy.

--

Trong căn phòng gỗ, những cuộc thảo luận bắt đầu diễn ra, ở đây đầy đủ mặt đông người, và chỉ huy trong quân trại Shinsengumi, và có cả Chizuru. Cuộc họp này bắt đầu từ việc Chizuru tự ý xông vào địa bàn Thiên Trụ vì vô tình nóng vội tìm kiếm tin tức của cha nuôi mình. Và cuộc họp này Kyubi không tham gia, tuy cô được phép nghe tất cả các thông tin cơ mật hiện nay của quân, nhưng cô một mực không muốn gặp phiền phức và chính sự lằng nhằng, nên chuyện họp của quân Shinsengumi trước giờ, Kyubi luôn ở vườn cây ngồi ngắm cảnh uống trà. Nhóm Thiên Trụ bắt đầu hành động, là đội quân của samurai vô chủ và bắt nguồn từ nhân dân, tuy cuộc chiến này có xảy ra trong lịch sử, nhưng Kyubi cũng sẽ không đoán được tương lai có thay đổi gì hay không. Sau cuộc họp, Chizuru lại ngồi trên vĩa hè trước phòng cùng Kyubi ăn trái cây, và bắt đầu kể luyên thuyên về nội dung cuộc họp, lẫn cả tâm sự. Kyubi chỉ lắng nghe không mở miệng nói hay câu an ủi, Chizuru cũng chính là dễ chịu về cảm giác ấy, vậy nên cô thích tâm sự với Kyubi. Nhiều lúc bạn chỉ cần bày tỏ hết nỗi lòng của bạn ra cùng với một người nào đấy, và họ im lặng lắng nghe, như bạn chính là người làm đúng, luôn đúng, không một câu an ủi và lo lắng sẽ khiến tâm bạn dễ chịu đi rất nhiều với những lời khuyên sau những tâm sự. Kyubi cũng biết điều đó, nên cô chỉ việc thưởng thức trà và tiếp tục ngồi thiền, nghe Chizuru tâm sự giải sầu. Tối đó, Sanan tìm gặp cô ở phòng làm việc, anh đưa cô một lọ thuốc thủy tinh màu máu, với ánh mắt nghi ngờ của cô, anh từ từ giải thích.

“Thuốc của lang y Tây Dược Yukimura Koudou, loại thuốc này chính là lúc ông ta để lại cho quân đội Shinsengumi những con người như lúc đầu cô nhìn thấy”

Kyubi nhìn lọ thuốc rồi mở nắp, Sanan lập tức nắm lấy cổ tay cô nhấn mảy: “CÔ định làm trò gì vậy? Uống nó sao?”

Kyubi nhìn anh, rồi nhìn cổ tay bị Sanan nắm chặt lấy, cố ý cự cựa một chút, lại bị bàn tay anh nắm chặt hơn. Sanan lại nói tiếp : “Đừng làm việc ngu ngốc!”

“Sanan, anh bỏ tay tôi ra đi. Tôi chỉ muốn xem thành phần của thuốc thôi”

Kyubi kiên nhẫn giải thích, dù sao là sát thủ sự điềm tĩnh của nghề nghiệp luôn lớn hơn tất cả các nghề khác, cô như một con thú săn mồi, muốn giết mồi phải có đủ năng lực bình tĩnh. Và bây giờ cô cũng đã không quan tâm đến tính mạng của thường dân vô tội hay có tội nữa rồi, là sát thủ thì không có đạo đức. Có đạo đức thì không phải sát thủ, cũng như ăn mỳ, ăn mỳ thì tự trọng, càng muốn chức cao ăn mỳ sẽ bỏ đi lòng tự trọng của mình. Những nghề nghiệp dưới đáy xã hội, và sống trong bóng tối chẳng ai biết nó có khi nào và xuất hiện từ đâu, nhưng Kyubi được đào tạo trong bóng tối, tính cách và lòng nhân đạo cũng chẳng còn chút gì về ánh sáng rồi. Sanan nhìn cô, với đôi mắt nghiêm túc, rồi mới từ từ bỏ tay ra, nhưng ánh mắt của anh vẫn gắt gao nhìn chằm chằm về phía cô. Kyubi được tự do cổ tay, cô dùng một khăn khô, sau đó đổ một ít thuốc vào bên trong và tán đều, đưa lên mũi ngửi mùi. Với cách này cô dễ dàng tìm ra được thứ cô cần ở trong thuốc này. Sanan nhìn cô với cách thức kì lạ, anh không nói nhưng cố gắng nhìn cô nếu có những hành động ngoài ý muốn, và đứng theo dự đoán của anh, vài phút sau, sau khi ngửi xong, cô gái kia liền đem lọ thuốc uống vào. Nếu Sanan không kịp kéo tay cô lại thì không biết giờ cô ra sao.

“Kyubi, cô nói chỉ muốn xem thành phần của thuốc. Muốn xem cũng không đến làm chuột bạch thử thuốc đâu!”

“Nếu không thử thì làm sao biết được thành phần trong thuốc?!”

“Cô điên rồi, tôi chỉ đưa cô lọ thuốc để cô biết tránh xa nó hơn. Tôi nghe Chizuru nói cô từ nhỏ đã không sống cùng với Yukimurai, nhưng ông ta hay đưa thuốc đến cho cô. Tôi mong cô hiểu biết rõ mà tránh để uống nhầm thuốc này!”

Kyubi nhìn Sanan mỉm cười, tránh uống nhầm thuốc này? Là đang lo lắng cho cô hay là lo lắng chuyện gì đây? Nếu nhiều năm như vậy Yukimurai không đến đưa thuốc cho cô, cũng bỏ thuốc vào thức ăn mọi lúc mọi nơi, thuốc này có uống cô cũng đã uống rồi, còn những thứ độc hơn nữa kia. Yukimurai trước giờ xem cô như chuột bạch thử thuốc, những thứ thuốc nhẹ đô này thì ăn thua gì với cô. Nhưng Sanan không cho sử dụng thì thôi vậy, cô nhìn anh mỉm cười.

“Nội dung buổi họp tôi đã nghe chị Chizuru kể lại hết rồi. Lần này, Sanan anh có đi cùng với đội không?”

“Dù sao tay tôi cũng dần khỏi rồi, nếu cô muốn tôi tiếp tục che dấu thì tôi sẽ sử dụng tay trái. Trong thời gian qua cô tập tôi sử dụng kiếm tay trái cũng

không uống công đi”

Sanan vừa nói vừa giật lấy lọ thuốc trong tay cô, đóng lại cách xa tầm tay Kyubi, kiểu như đề phòng đùa nhỏ lên 3 tưởng kẹo lấy uống vậy. Kyubi nhìn hành động của anh đầy tính trẻ con cũng không nói gì, tiếp tục quay lại chủ đề.

“Vậy anh đã quyết đi cùng đội nào chưa?”

“Tôi sẽ cùng đội với Hajikata. Lần này cô có đi cùng hay không?”

“Tôi không chắc, đề lúc đó xem tâm trạng.”

“Cô đi đánh địch hay là đi chơi thể hả?”

“Ai biết được”

Sanan nhìn cô lại cười phá lên, với kiểu dáng của cô gái cà lè phát phơ này anh cũng bó tay rồi. Nhưng chuyện vui đùa chỉ một chút, Kyubi lại dừng lại, chuyển sang giọng nghiêm túc.

“Lần này đi, tôi mong anh cẩn thận ở địa điểm Ikeyada.”

“Huh? Ikeyada? Nơi địa điểm rút lui sao?”

Kyubi không nói, đứng dậy viện kế đi ra vườn rồi rời đi. Sanan nhìn bóng cô khuất sau cánh cửa cũng không cố gắng hỏi nữa, tính của cô gái này là thế, chỉ nói ân ý, anh phải cố gắng tính trí mới đoán được. Lần này là địa điểm Ikeyada sao? Vậy chẳng phải kế hoạch của đội bản từ trước đã bị vỡ sao? Phải bản lại lần nữa mới được, Sanan tin Kyubi hơn ai khác, không biết từ khi nào, nhưng linh tính mách bảo anh luôn tin tưởng đến cô gái này, cũng như tâm anh bắt đầu có hình bóng của người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nếu Thích Thì Cứ Việc....

Kyubi ngồi trong phòng nhìn vết thương trên người Heisuke (mấy chương trước mình ghi nhầm tên anh này là Hetsuke) và Souji, ánh mắt cô thâm trầm nhìn sang Sanan. Trận đấu này cô không đến tham gia, cũng không quan tâm nó xảy ra thế nào, vì cô là người thích yên tĩnh, với lại một con thú săn mồi đang ăn kiên thì nên đề nó tránh xa với con mồi ưa thích của mình, và thứ cô thích không gì khác là máu. Vậy nên Kyubi đành lẩn lủi ở vườn được mình trồng chơi đùa với nó, ngược lại đến sáng sớm hôm sau đội quân mới trở về, Hajikata nhìn cô mỉm cười, Sanan lại bắt lấy bả vai cô để cô dìu anh vào phòng nghỉ. Cuộc chiến ở Ikeyada là cuộc chiến thắng lợi của quân Shinsengumi, và cũng không tránh khỏi những tổn thất, đội quân Thiên Trù cũng đã không còn trốn thoát được bao nhiêu người, những số còn lại bắt đầu cho cuộc âm mưu cuối cùng trong Hoàng Cung. Nhưng bây giờ, Kyubi sẽ bắt tay vào việc chữa trị của mình giống như... một thầy thuốc. Cô ghét phải nói điều này, nhưng sự thật thì cô giết người dễ hơn là cứu người, việc cô làm vui vẻ nhất là giết chứ không phải cứu, về phương diện cứu sống ai đó cô hình như rất yếu a~. Sanan tình duyên thương được một ngày lại đến phòng bệnh thăm cô, Kyubi ngồi trên bàn làm việc ngủ ngục ngay tại đó, anh nhẹ nhàng đến bên cô lên nệm đắp chăn cho Kyubi, ánh mắt từ bao giờ của anh đã dần hiện ra cái nhìn ôn nhu, và sùng nịnh, đưa bàn tay lên giúp cô vệt đi loạn tóc rối trên trán, nhìn cô gái trước mắt xoay người. Đường như Kyubi khi lúc ngủ lại yên tĩnh, và hiền lành hơn rất nhiều khi cô thức đấy, Sanan mỉm cười với suy nghĩ của mình, rồi ngồi tại chỗ ngắm cô hơn cả buổi sáng, nếu Chizuru không đến gọi anh đi ăn cơm, thì chắc chắn, Sanan sẽ ngồi đó cho đến khi Kyubi thức giấc. Mà giấc ngủ của cô gái này sẽ kết thúc vào nửa đêm, cũng có nghĩa Sanan sẽ ngốc ở đó cho đến nửa đêm để làm một việc duy nhất....ngắm Kyubi.

Nửa đêm đó, đúng như dự tính của mọi người Kyubi tỉnh dậy, và việc đầu tiên là cô xuống nhà bếp tìm đồ ăn, lục tung mọi thứ nhưng không tìm thấy thức ăn. Cô đành ê chề xoay người ra vườn rau xem có thứ gì ăn được hay không, nhưng hành động của cô đã làm thức giấc một người, hoặc anh ngủ không được nên mới đi dạo, lại vô tình nghe thấy tiếng động trong nhà bếp, tưởng là chuột... .khụ thực chất Kyubi bây giờ có khác gì con chuột ăn vụng đâu. Souji đứng phía sau nhìn cô gái loay hoay trên các lò nướng và xoan nồi để tìm thức ăn: “Thật đáng yêu”. Đó là suy nghĩ duy nhất xuất hiện bên trong đầu của anh khi Souji nhìn thấy cái bóng dáng cứ thích chui rút rồi rón rén nhẹ nhàng tránh việc mọi người phát hiện như vậy quanh các dụng cụ chứa đựng thức ăn. Thật không may cho Kyubi, dù cô cố gắng nhẹ nhàng rón rén đến mức nào thì Souji lại có đôi tai thính để anh bắt gặp cảnh này. Cuối cùng khi không có thứ gì bỏ vào bụng, Kyubi mới chịu xoay người lưng chừng đi ra ngoài, mới bắt gặp được anh đứng tựa người vào cửa, với nụ cười trên choker nhìn cô. Kyubi nhìn anh, Souji nhìn cô. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, đưa điện cho nhau, nhâm... .khụ ta chỉ nói là hai người đang một suy nghĩ khác nhau và nhìn đối phương. Lúc này, không gian đã lắng lại thành giọt nước rơi xuống hồ, thì Souji mới nói chuyện.

“Mèo con ăn vụng!”

“Khụ... .Tôi chỉ thức dậy trễ, và tìm đồ ăn thôi. Cái này cũng không cho là ăn vụng a~”

Kyubi đưa nắm tay lên miệng ho nhẹ, ánh mắt tránh né với hướng nhìn đối diện của Souji, mặt cô có cảm giác ngượng nóng lên. Nhưng cô càng cố biện minh thì ý cười của Souji càng thâm sâu hơn, cho đến khi cô chịu không được ánh mắt đó, liến vòng qua người anh với câu nói nhanh gọn: “Tôi sẽ ra vườn xem một chút đồ ăn vậy”. Souji đã kịp nắm lấy cổ tay cô giật lại.

“Lúc này bữa cơm, Shinpachi đã dành thức ăn lại cho cô. Hôm nay trùng ngày tuần của tôi nên tiện đưa cho cô luôn. Không ngờ Kyubi đến đây là hóa mèo ăn vụng”

“...Tôi không có ý”

Kyubi nhìn Souji cười to rồi đưa tay xoa đầu cô, dù sao cô bé này cũng có nhiều lúc đáng yêu không đỡ nổi, ai mà biết với việc cô bé này gặp trong tình trạng mất mặt cũng có ứng hồng trên má chứ. Nhưng Souji cũng công nhận, Kyubi đẹp hơn Chizuru, và còn hiểu biết hơn cả chị mình, anh không chắc hai người có phải chị em hay không nhưng giữa hai người anh không nhận ra được điểm giống nhau, từ tính tình cho đến khuôn mặt. Chizuru có ánh mắt to tròn, gương mặt trắng nõn, phụng phịu, rất đáng yêu, nhưng Kyubi lại chính là nét đẹp của tiểu mỹ nhân ẩn dấu, cô bé có ánh mắt sếch như hồ ly, con ngươi long lanh, sâu thẳm, chiếc mũi cao, làn da mịn màng. Souji cơ bản nhìn nhận Kyubi như một hồ ly nhỏ đang chơi đùa, cộng với chiến thuật khi anh nhìn Saito và Kyubi đánh nhau, có bất ngờ khi cô dùng tay không đã hạ đo ván được Saito trong vòng chưa đầy nửa nén nhang, nhưng vũ khí của cô lại là móng tay. Điều này càng khiến Souji khẳng định, cô gái này giống với hồ ly hơn là người, và nếu Kyubi là hồ ly thì sẽ thế nào nhỉ? Anh không biết, nhưng Souji tự tưởng tượng cho mình một đôi tai bông nhũ ở trên đầu cô, và chín cái đuôi đang khoe khẩy phía sau lưng. Khụ... Souji không phải kẻ biến thái, nhưng gần đây lỡ tay vớ lấy quyển sách trong phòng Kyubi về đọc, lại nhắc đến cái này không biết bao nhiêu lần rồi. Đẹp chuyện này qua một bên, Kyubi bị Souji kéo tay không thương tiếc vào phòng ăn, đặt cô ngồi yên trên ghế bàn ăn và xoay người đi bưng khay thức ăn lại cho cô, có thức ăn, Kyubi thiếu điều không mọc ra đuôi để khoe khẩy thôi, chứ ánh mắt cô gái trước mặt Souji đã sáng rực, viết rõ hai chữ “Cho Ăn” rồi. Souji lại bắt đầu tưởng tượng mình đang nuôi một con cún con, không hơn không kém đâu.

--

Một năm trôi đi, mùa hè lại đến, Kyubi vẫn theo doanh trại Shinsengumi để sống, và đi theo sau lưng Chizuru để nhìn nhận về cuộc sống một lần nữa. Cho đến một ngày, Heisuke từ Edo trở về sau việc tuyển chọn cho thêm thành viên cho Shinsengumi, hôm đó, Chizuru cùng Heisuke và Souji đi tuần tra, và một sự việc xảy ra, thật ra nó rất bình thường, nhóm ba người Chizuru đã bắt gặp và giải thoát cho một cô gái bị các samurai làm nhục tàn tình. Thật ra đây là chuyện thường xuyên của Shinsengumi thường làm, nhưng có một điều khác, là người con gái đó rất giống với Chizuru, và họ còn biết tên của Souji tổ trưởng đội nào. Kyubi đã nghe hai người Heisuke và Souji nói chuyện trong bữa cơm, và các quân lính bàn tán, ánh mắt cô trầm xuống, người mặc trang phục nữ, là người giống Chizuru chỉ sợ chỉ có một người, sau bao năm anh em thất lạc nhau, như vậy người đó đã trở lại. Kyubi biết đến lúc cô tìm thanh huyết katana của mình rồi. Thực ra nhiều năm như vậy chết đi, cô vẫn vờn vờn một điều duy nhất chính là nguyên nhân em trai mình giết mình, không những thế tước đoạt cả sinh mệnh gia tộc, cô không trách đứa nhỏ đâu, dù sao cũng giải thoát cho cô khỏi địa ngục, nhưng cô lại muốn nguyên nhân, và lý do rõ ràng, đứa em trai kia của cô trước giờ không phải rất yêu thương cô sao, tại sao đến khi chết một yêu cầu duy nhất muốn gặp thẳng nhóc đó cũng không được? Sanan, Souji, Saito,...mọi người ở đây đều nhìn cô thay đổi thái độ, gần đây khi cô chạy ra ngoài cũng nhiều hơn, tìm lý do để xin đi theo đội tuần tra, gần đây, không hiểu tại sao Kyubi bắt đầu trầm lắng, không còn thích ngồi ngốc một chỗ nhìn khung cảnh mà ra sức tìm kiếm gì đó. Có nhiều lần họ lo ngại về sức khỏe của cô, nhưng chỉ được một ngày chuyện đâu cũng vào đấy, Kyubi còn thường xuyên biến mất nhiều hơn cả trước đó nữa kia. Nhưng mỗi khi cô trở lại là một ánh mắt u rù, và cơ thể mệt mỏi, Sanan nhìn cô, lại cố gắng ngồi một chỗ nguyên cứu tiếp việc cải tạo thuốc cho ĐỘI La Sát theo công trình sửa chữa và nguyên cứu của Kyubi, anh mong kết quả của loại thuốc này thực sự làm cô vui trở lại, khi chế tạo thuốc xong, chính anh đã cố tình trở thành chuột bạch để thử nghiệm thuốc, từ lúc đó, Sanan cũng không còn là người nữa. Tác dụng của thuốc khiến Sanan chết lâm sàng trong 24 tiếng đồng hồ, sau đó sống dậy với một tế bào khác. Sanan không nói chuyện này với ai khác ngoài Kyubi, chỉ thấy cô đưa ánh mắt rung rung và ôm anh vào lòng, lần cuối Kyubi biết Sanan vì cô mà biến mình thành quỷ, và công trình chế tạo thuốc cô đã thành công, tuy những thứ thuốc sau đó không bằng giống như của Sanan biến chất, nhưng đủ giúp tinh thần của ĐỘI La Sát tỉnh táo và không cần rối loạn đi giết người nữa, và bí mật được bảo mật duy nhất trong đội La Sát không một kẻ nào biết đến. Sanan ngày một thân thiết với Kyubi hơn, nhưng cô vẫn giữ im việc làm của mình sắp tới, Sanan cũng dừng việc tò mò và âm thầm giúp cô. Sanan sau đó đã chuyển sang đứng đầu đội trưởng của đội La Sát, và tiếp tục làm việc với Shinsengumi. Vào một buổi sáng đẹp trời, bác sĩ Matsumoto Ryoujun đến khám bệnh cho doanh trại, Chizuru cùng Kyubi đều đến giúp ông một chút và chào hỏi, sau đó cô xoay người rồi đi đến công việc của mình, ngày đó cô lại biến mất không tung tích. Ryoujun im lặng nhìn hoàn cảnh sống và cách sống của hai chị em lại thờ dài không nói gì, xoay người rồi đi, ông gặp riêng Souji nói chuyện về căn bệnh của anh ta, ông bất ngờ khi bệnh của cậu ta đang được chữa lành hẳn đi, chắc sẽ có một cao nhân nào đó trong quân đội này đúng không? Nhưng Souji lại không nhận biết được đó là ai khi nói đến việc này, nhưng trí óc đã hồi tưởng lại những hành động kì lạ của một cô gái hay đưa anh những thứ chất lỏng có màu đặc sếch, rất đắng và khó ngửi, người ấy nói anh phải uống chúng hẳn ngày, và những đồ đặc của anh bắt đầu bị người kia đổi đi những thứ hương thảo được kì lạ, mà anh chưa bao giờ nhận biết được. Nhiều lần Sanan nhìn căn phòng của anh cũng chỉ mỉm cười, và nói không biết người kia nghĩ cái gì, nhưng mà Sanan nói anh tin người đó đều có lý do riêng của mình. Vậy nên cứ thế, mỗi ngày anh lại bị người đó cho uống những thứ kì lạ, mà chưa từng anh uống được, nhưng Souji cũng thật khâm phục mình kiên trì đến như vậy để chiều theo ý của người đó đấy. Sau đó Kondou được khen là doanh trại rất tốt, những người kia nghe được lại nhìn nhau liếc mắt một cái, không phải họ không biết là công của ai đây. Nhưng mà người kia lại chạy đi đâu nữa rồi nhỉ. Heisuke cười vui vẻ khi nghe lời căn dặn của bác sĩ Ryoujun cho đội trưởng, cậu lại liên tưởng đến câu nói của ai đó.

“Dù đẹp trai nhưng ở dơ cũng chẳng ma nào muốn đến tán tỉnh đâu”

Tuy là câu nói đùa, nhưng đúng là thật, sau buổi dọn vệ sinh đầu tiên họ mới nhận định mình sống như thế nào, nên từ đó doanh trại dù chuyển qua bất cứ đâu lại có thêm một quy định mới, mỗi tuần sẽ có một buổi tổng dọn vệ sinh cho doanh trại. Dù sao họ cũng rảnh rỗi vào những chuyện này trong thời gian thư thả này.

Kyubi về đến doanh trại trời cũng tối, cô ở phòng mình ngủ đến sáng lại ra sau vườn giúp Chizuru dọn dẹp, sau khi chị đi rồi, cô lại dựa người vào bệ đá nhìn trời, miệng mấp máy vài câu hát, đoạn hát đến nửa bài lại dừng lại, liếc mắt nhìn phía trên kia, nơi có núi già đang ở.

“Ngồi đó nghe hát cũng phải trả công đi chứ? Giọng hát cũng đâu phải chùa.”

Kazama nhìn cô gái vô tư nhìn mình kia, có vẻ anh không đủ sợ cho cô sao? Chizuru gặp họ còn run lên còn cô gái này thua xa chị mình đến một tuổi vậy mà...Nói sao đây, là ánh mắt thách thức anh?! Kyubi nhìn anh không nói, lại tiếp tục trêu tức.

“Bắt Chizuru không được lại muốn quay sang bắt tôi sao?”

“Đã biết tôi muốn bắt em vậy còn muốn giỡn nữa sao?”

Kyubi nhếch mép cười, khi nhìn thấy Kazama bắt đầu bắt nhịp trêu chọc với cô, thằng nhãi này cũng biết học nhanh lắm đấy, cô liền thờ ra, vuốt lấy sợi tóc loạn trên vai mình.

“Nếu anh có đủ bản lĩnh... Thì đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Kazama im lặng quan sát Kyubi, rồi thờ dài bước gần đến cô ngồi xuống, nghiên đầu, mỉm cười.

“Có vẻ em không cảm thấy sợ tôi đúng không?”

“Cùng là giống loài của nhau, tại sao lại sợ?”

Kazama rất hài lòng với suy nghĩ của cô, anh lại tiếp tục quan sát cô kỹ hơn. Không ai nói cho anh biết quý lại có bộ dáng xinh đẹp đến thế, nếu anh không nhầm, quý đủ đẹp đến mức nào cũng không có màu mắt xanh ngọc như nước biển thế kia, còn có... màu tóc cô gái này rất khác người, người màu cũng khác rất xa so với mọi người, cùng giống. Đây định nghĩa gì? Máu của cô gái này có thể khiến các loài quý khác mạnh lên, ngay cả máu của Chizuru cũng không bằng, và có... cô gái này có thể nắm được sức mạnh cao hơn bọn họ, cơ bản là dòng máu gốc thuần chủng. Kazama quan sát cô, Kyubi cũng không kiên nhẫn nhìn người nam nhân này, có chút bảnh trai với ánh mắt nâu đỏ, mái tóc màu vàng, cơ bản nếu anh ta ở thời hiện đại sẽ là một nam thần giám đốc trong mắt chị em, chiếc mũi cao, bề môi đủ dày, khoe miệng như có như không nhếch lên một chút, trông anh ta không cười, cũng như cười. Tuy nhiên Kyubi cảm giác người này rất đơn giản, không phải chứ? Hay trình độ cô chưa đủ cao để thấy được mặt thật của anh ta qua lớp mặt nạ? Cáo của anh ta không đủ trình với cô? Kyubi không rõ nữa, nhưng cô vẫn biết con người suy nghĩ rất đơn giản, với hình ảnh dưới đáy mắt, và việc làm hoàn toàn giống nhau của Kazama, Kyubi chỉ biết duy nhất việc anh ta đang làm là trả ơn và duy trì nỗi giống. Cũng không thể trách được, Kazama sinh ra thời loạn, quý bị phân ly và chạy trốn khắp nơi, một số khác quá yếu đuối lại chết trong giao tranh, loài quý thích hòa bình, từ xưa con người cầu nguyện và tung thờ, còn bây giờ thay vì chuyện này con người phá đền và bắt đầu chiến tranh tàn loạn. Gia tộc của Chizuru và Kyubi cũng vì vậy mà bị đuổi giết, và lưu lạc đến nơi này. Kyubi không ghét nam nhân này, cũng không hận hận suy nghĩ những gì, nhưng duy nhất một điều cô không thích ở hắn chính là phục vụ cho quân đoàn Satsuma.

“Tại sao cô vẫn phục vụ cho kẻ thù của mình?”

Kazama lên tiếng sau khi không thể nhìn thấy những gì trong mắt cô gái nói diện mình nói ra, anh chán nản bỏ cuộc. Lúc này Kyubi mới dừng việc cười nhạo người này rồi nghiêm túc trả lời.

“Kẻ thù? Từ khi nào các người biết kẻ thù và ân nhân của mình?”

“Đó là sự thật. Shinsengumi cố gắng giết gia tộc chúng ta, thì Satsuma đã giang tay cứu lấy cuộc sống của chúng ta.”

“Cứu lấy? Giang tay? Kazama, anh khẳng định chắc chắn ân nhân của chúng ta là Satsuma?”

“Cô nói vậy ý gì? Ngược lại với cô, tại sao lại phục vụ cho kẻ địch của mình?”

Kyubi mỉm cười, lắc đầu: “Tôi chưa bao giờ phục vụ cho bất cứ kẻ nào. Loài quý thật sự rất yếu ớt, chỉ một phần có đủ sức mạnh để giúp đỡ một số người. Kazama, tôi khuyên anh nên xem xét lại quá khứ trước khi kết luận kẻ nào là ân nhân hay thù của mình”

“Kyubi!”

Kyubi vừa dứt lời, phía xa vọng tới tiếng gọi của Chizuru, cô cũng đứng dậy, Kazama dừng câu chuyện ở đó neho mắt nhìn bóng lưng của cô, lại nhìn sang thân cây gần đó, găng giọng.

“Nghe lén chuyện thật bất lịch sự”

Một bóng người từ thân cây phía sau xuất hiện, bước dần ra ánh sáng, ánh mắt của anh hơi thâm trầm khó hiểu nhìn sang Kazama.

“Là kẻ làm việc cho Satsuma, thật to gan để người đến đây”

“...Kệ đi!”

Kazama nhìn Saito, im lặng một chút, chợt suy nghĩ gì đó lại mỉm cười, đứng dậy phủi bụi trên quần áo, nhảy lên nóc nhà, quay lại nhìn Saito, nói chậm,

thật chậm từng chữ một.

“Ta không biết tên ngươi nhĩ. Mà thôi, không cần biết đâu, dù sao mục đích ta đến đây đã hoàn thành rồi. Tạm biệt”

Kazama khác với thường ngày, không hiếu chiến, lại tính tình thay đổi thất thường, vì cuộc nói chuyện của Kyubi? Không, vì câu nói của cô, “xem lại quá khứ”. Không hiểu sao Kazama lại suy nghĩ về câu nói của cô gái này rất trọng yếu, ân nhân và kẻ thù? Chẳng lẽ lâu nay hắn nhìn sai người? Không đúng, Shinsengumi chính là kẻ đã đẩy gia tộc quý cao quý thành kẻ bại trận để truy lùng, anh đã tận mắt chứng kiến được, nhưng còn ân nhân? Lúc anh tỉnh là lúc nằm ở trên giường của doanh trại đội Satsuma, nếu là họ thì mọi chuyện sẽ dễ dàng, nhưng đằng này, có điều gì đó rất lạ mà anh không đoán được. Kazama biến mất ngay sau quan sát một chút hành động của Saito, anh nhếch môi sau đó rời đi. Saito dừng việc phòng thủ, hạ kiếm, nhìn sang nơi đứng của Kazama, nhắm mắt. Anh có thể nghe tất cả những cuộc đối thoại của Kazam và Kyubi, nhưng anh không hiểu. Cùng giống loài? Con người? Loài quý? Loài quý bị đội quân Shinsengumi đuổi giết? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Saitou bất giác nắm chặt nắm đấm dưới tay áo, những móng tay hung hăng bám mạnh vào da thịt, thật ra Kyubi là người như thế nào? Là ai, có phải gián điệp? Tại sao anh lại lo lắng cho cô gái này đến như vậy?

Tiếp theo đó, tình hình căng thẳng không ngừng xảy ra, với thiết bị tân tiến vũ khí hạn nặng, và kiếm. Shinsengumi không ngừng bị tổn thất nặng nề. Lần đầu tiên, Kyubi tham gia vào cuộc họp duy nhất của Shinsengumi, cũng là cuộc họp cuối cùng khi cô có mặt ở doanh trại này. Họ nhìn Kyubi với ánh mắt kì lạ, và cũng không thể mở lời.

“Thời đại này không còn là thời đại của kiếm và thương nữa.”

“Kyubi, cô...”

“Để tôi nói hết đã!”

“...”

Kondou định lên tiếng lại dừng lại, tiếp tục trầm mặt.

“Tất nhiên các người có thể tiếp tục dung kiếm, nhưng phải cộng thêm một vũ khí nữa. Súng!”

“Súng?”

“Súng có lực bắn xa và sát thương lớn. Tuy nhiên sẽ cần đạn. Như con người cần lương thực. Khi đánh, đội quân chúng ta quá yếu về phương diện đánh xa, thứ nhất phải tập né đạn. Nhưng chuyện này sẽ không thể, đạn bị sung bắn ra tạo thành một lực đẩy xé gió, mắt thường không nhìn thấy được, vì vậy, không được tấn công trực diện. Như tầm nhìn của một con nai, súng sẽ bắn thẳng, đường thẳng mà đi, không thể vòng. Nếu muốn tấn công, các người cần duy nhất chính là lựa đường. Sử dụng kĩ năng của thú săn mồi mà ám sát giết địch.”

“Huh? Ừm...”

Kondou nghe cô nói cũng gật đầu, suy nghĩ rồi tán thành. Kyubi đứng dậy dùng bút lông bắt đầu vẽ lên tường, từng chi tiết một và tiếp tục vẽ ra những hình thù kì lạ mà mọi người nhìn hoa mắt, chỉ chờ cô giải thích. Cuộc họp đó kéo dài nhất trong các cuộc họp, Shinsengumi cũng đã có nhiều thêm kinh nghiệm để tiếp tục giải thoát mình. Lần đó Kyubi cũng làm cho những ai khinh thường cô cũng bắt đầu cúi đầu bái phục. Tuy nhiên chỉ có duy nhất một người luôn nhìn cô với ánh mắt kì lạ. Saitou, tuy anh không nói, nhưng ánh mắt của anh luôn dõi theo cô nhiều giờ liền khi cô xuất hiện, hoặc nằm trong tầm mắt của anh. Đến cuối cùng Kyubi không thể chịu nổi ánh mắt đó, đã ngã mũ chào thua và đến tìm anh hỏi cho ra lẽ. Cuối cùng câu trả lời nhận lại là

“Không có gì”

Về sau đó, Kyubi cũng lười hỏi lại, Saitou cũng bắt đầu điều đi nhiều việc hơn nên cô cũng xem như là giải thoát nhưng cô vẫn bị anh nhìn theo kiểu đó khi gặp mặt anh. Về phần những người trong doanh trại, Chizuru và những vị khác, lo bận bịu trong công việc của mình, trà nước, và thức ăn, Kyubi thay phiên với Chizuru làm việc, và nấu nướng, đèn giúp đỡ họ. Cô không thích phục vụ, nhưng Chizuru ở đây, cô cũng sẽ không biết đi đâu. Đi theo Chizuru đến đây cũng vì sợ cô chị gái này gặp chuyện không may, chạy theo chị cũng có nghĩa chăm sóc chị đủ chuyện, và đến doanh trại Shinsengumi này.

Kyubi gặp được rất nhiều người, họ trao đổi với nhau bằng tình đồng đội chiến hữu, mà trước giờ cô không biết đến, cũng chưa từng hiểu qua thực sự. Và bây giờ, sau vài ngày nữa, Kyubi sẽ rời khỏi doanh trại, thanh kiếm huyết đang mời gọi cô đi theo nó, và cô cần nó để giải thích sự thật từ quá khứ, Chizuruu bây giờ sẽ có người chăm sóc, Kyubi dừng lại việc lo lắng cho người chị này, và tìm Kaoru. Người anh này cũng đã xa cách quá lâu rồi, tính tình thì hiền lành, yêu em gái hết mực, con đường của anh trai này lại chọn sai hướng, là cô em gái tốt, Kyubi sẽ giúp Kaoru tìm đúng đường của mình.

“Kyubi, cô đi với tôi chút được không?”

Kyubi xoay người nhìn bóng lưng Souji rồi vội vã đuổi theo, nhận biết cô đi không nhanh như mình, SOuji đã thả chậm tốc độ đối với cô, ánh mắt liếc nhìn cô một cái có chút phân ân nhu lại mỉm cười đi tiếp. SOuji đưa Kyubi dạo quanh một vòng thị trấn nhỏ, rồi dừng lại dưới gốc liễu bên bờ sông khoảng tay im lặng nhìn dòng nước. Kyubi lại đi bên cạnh anh im lặng, cô không hỏi cũng không lên tiếng, cô cũng biết các trận chiến khiến cho mọi nam nhân trong doanh trại rất mệt mỏi rồi, cùng anh đi dạo một chút xem như bầu bạn với anh trong bầu không khí này vậy. Trong khi cô nghĩ Souji sẽ im lặng ngắm cảnh cho đến đi về, thì SOuji xoay người nắm lấy tay cô mỉm cười, Kyubi giật mình ngẩn mặt nhìn sang lại chạm vào đôi mắt xanh lá của anh, cô bắt đầu lúng túng.

“À...Souji, anh có chuyện gì sao?”

“Đúng là có chuyện...”

“À...Có chuyện cứ nói, nhưng đầu tiên cứ buông tay tôi ra đã”

“Nhưng nắm tay cô tôi mới có cảm xúc nói chuyện...”

“À...”

Kyubi cúi đầu xoay người lại nhìn mặt nước không nói, SOuji im lặng nhìn cô gái này, lại nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô hơn, đúng anh có chuyện cần nói. Nhưng có lẽ không phải lúc này, cô còn quá ngại khi đến gần anh, cũng không có bất kì hành động nào biểu hiện rõ ràng, Souji lo lắng cô gái này sẽ chạy mất. Nhưng sau đó bắt đầu những sự kiện liên tục xảy ra, SOuji càng không còn cách nào thể hiện tình cảm của mình thêm lần nào nữa, và đến khi Kyubi rời đi, anh đã gần như bắt đầu tuyệt vọng hoàn toàn. Và ngày đó đến, bắt đầu đội quân Shinsengumi sử dụng công việc, nhận nhiệm vụ bảo vệ bằng thông báo, một nữ nhân giống Chizuru đã xuất hiện giải cứu cho đồng đội của mình, tuy để họ thoát nhưng đội quân cũng có một số tiền hậu hĩnh để đi lai rai vài bình rượu ngon, và Chizuru và Kyubi cũng bị dẫn đi theo. Tối quán, tuy mọi người ăn uống no say cùng mỹ nhân, Kyubi vẫn im lặng cảm nhận dòng máu chảy lưu loát trên người cô ta, giống thanh huyết kiếm mà cô tìm. NHưng nó dần nhạt đi và không thấy nữa.

“Chizuru đổi trang phục thành nữ đi!”

Một giọng nói vang lên làm Kyubi giật mình nhìn lại Chizuru bước ra với bộ váy kimono truyền thống và trang cài xinh đẹp được gắn trên mái tóc dài. Kyubi nhìn chị mình mỉm cười, cũng đã quá lâu rồi cô cũng không thấy chị mình mặc trang phục nữ nhân, không nghĩ lại là một tiểu mỹ nhân trong tương lai. ANh rở tương lai của cô cũng thật có khí phúc lớn rồi đây.

“Này này, Kyubi cũng là nữ mà. Thay luôn đi!”

Heisuke lên tiếng chỉ về phía Kyubi, khi dùng kế biện minh cho việc rót rượu tràn ly khi ngắm Chizuru. Kyubi nhìn cậu bạn lớn hơn mình một tuổi lại mỉm cười.

“Lúc trước mình thấy Heisuke khen trang phục nữ rất đẹp, cậu thử một lần làm nữ đi Heisuke!?”

“Gi chứ? Mình khen đẹp không phải là mình muốn mặt đâu, Kyubi, cậu bỏ đi khan trùm đó đi, rồi mặc trang phục nữ nhân vào xem nào!”

“Mình say rồi, mình đi nghỉ đây!”

“Ồ, đừng trốn chứ!”

Kyubi vội vàng rời khỏi phòng ngay sau đó, chạy mất dạng, để mặc cho Heisuke ở trong phòng la hét như heo chọc tiết, Saitou lại nhìn bóng lưng cô im lặng. Souji lại nhắm nháp cốc trà của mình, anh đã lâu rồi không uống rượu vì Kyubi không cho anh uống bất cứ giọt nào nữa, tuy vậy cô lại cho anh một tách trà oải hương, bây giờ anh lại nghiện mùi trà này hơn cả rượu, nhưng mà : “Kyubi trang phục nữ nhân sẽ ra sao nhỉ?”. Thật sự anh rất chờ mong cô gái này xinh đẹp đến mức nào, với trang phục nam trang Kyubi thật sự rất bánh trai, ra bên ngoài nhiều nữ nhân không biết còn si mơ xem cô là chồng tương lai nữa là.. Bây giờ lượng fan của cô còn nhiều hơn cả các anh nữa rồi, nghĩ lại cũng thật tủi thân. Sanan nhìn bóng cô chạy đi, anh cũng rời khỏi phòng đẩy cửa đi ra. Kyubi ngồi trên ghế lầu cao, nhìn ra ngoài phố phường, anh im lặng đến gần đứng bên cạnh cô, nhẹ cười.

“Heisuke tính tình nóng vội, em đừng để tâm.”

“Không phải tôi buồn, anh đừng lo”

Sanan im lặng nhìn cô một chút nữa, lại mỉm cười.

“Nếu có dịp nào đấy, anh dẫn em đi dạo phố”

“Huh? Được sao?”

“Được, khi đó yên bình rồi, anh đưa em đi”

“Hứa đấy nhé!”

“Đương nhiên”

Sanan xoa đầu cô mỉm cười, Kyubi cũng cười rồi lại xoay đầu nhìn về phía xa xa chân trời tối mịch.

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Kyubi rời khỏi doanh trại Shisengumi ngay sau cái đêm đó, cô đi cùng đường với công chúa của quý và hậu vệ công chúa, nhưng đó chỉ là cái kẻ. Thật sự Kyubi đã dừng lại nửa đường và rẽ sang một đường khác, hướng đến doanh trại của Satsuma. Một ngày đó rời đi, cô chỉ để lại một bức thư gửi trong phòng, và gửi trên bàn làm việc của Sanan một bức thư riêng, sự việc cô rời đi trong doanh trại ai cũng bất ngờ, riêng Chizuru lại im lặng, không bày tỏ cảm xúc của mình về việc này, mỗi ngày như thường lệ làm việc của mình, con bé rời đi, trong thời gian qua chính cô cũng biết tự mình mạnh mẽ, che dấu cảm xúc của mình, những chuyện trước giờ đối với con bé, sai lệch sự việc, chính là việc Chizuru bất ngờ, và áy náy, đối với cha, ông ấy chỉ thương duy nhất mình cô, còn Kyubi như một con cờ hiển mạng, ngày ngày bữa cơm của con bé chính là thuốc độc, lúc đó cô quá yếu đuối không thể nói gì, tình thương lại muốn chiếm giữ, cho đến bây giờ, Kyubi rời đi, Chizuru mới thật sự nhận ra được con bé là dòng máu của mình, con bé luôn không hờn trách, chỉ với một cái mỉm cười nhẹ ngay trên đầu môi sau đó xoay người đi. Giờ khắc sau này cô có thể sẽ không gặp lại con bé lần nữa, chỉ mong con bé sống thật tốt ở con đường nó đã chọn.

Ở doanh trại Satsuma, Kyubi ngồi trên cây nhìn từng đoàn quân đi qua, lắng nghe chuyện trên trời dưới đất của quân lính, đều có, những chuyện gì cũng có ngay cả dâm ô, hoặc mưu phản. Kyubi không nói mình thật sự có tố chất của một mật thám a~, cô ngồi trên một cái cây cả ngày trời vẫn không ai phát hiện một chút nào, cho đến khi.

“Cô còn muốn ngồi trên đó bao lâu nữa?”

“Ngồi đến khi nào các người quyết định đi ra”

Kyubi không xoay đầu, từ giọng nói cô cũng biết được ai đang đứng ở sau lưng mình, xoay người một chút, tất nhiên là bộ ba quý làm tay sai cho quân đội Satsuma rồi, nếu cô đoán không nhầm, thì bí mật đã được bật bí, bằng chứng là trong doanh trại kia, chỉ soái đã bị hạ ngục trong vòng vài giây, Kyubi thật sự bất ngờ, bất ngờ khi bọn họ quyết định sớm như vậy, nội trong một ngày. Còn cô thì chuẩn bị tinh thần ngồi trên cây này đến hai ba ngày cơ đấy, bất quá là một tuần nếu ba người kia không chịu đã thông suy nghĩ cổ hủ của mình.

“Giờ chúng ta đi đâu?”

“Chúng ta?”

Kazama mở miệng, Kyubi lại chấn động lần hai, lúc trước là “ngươi với ta” còn bây giờ là “chúng ta”, này có cần thay đổi nhanh vậy không? Kyubi nhìn ba người lại mỉm cười, xoay đầu.

“Các người vẫn muốn giết Shisengumi sao?”

“Không!”

“Dù có tiếc vì sẽ mất một đối thủ xứng tầm”

“Chuyện đó không đáng”

Kyubi hơi ngần người nhìn ba người kia, này... cô là kẻ suy nghĩ chậm hay lối suy nghĩ quá nhanh, cô còn nhớ cuộc chiến tay đôi đầy sát ý lúc trước đấy, rất nhiều là giết nhau, nhưng mà... này... Kyubi cô nên nói sao đây? Hay là cô nên nói cô già, không theo kịp suy nghĩ của người trẻ hiện tại? Nhắc mới nhớ, cô còn chưa biết họ bao nhiêu tuổi a~. Nghe nói Kazama rất thích Chizuru, nguyên nhân lúc đầu muốn bắt chị vì muốn máu để thống trị tộc quý, về sau lại chuyển sang yêu luôn, này, thế bây giờ thích chưa? Không theo đuổi nữa hả?

“Kazama, anh không cướp Chizuru nữa hả?”

“Để làm gì?”

Kazama hơi nghi ngờ ngồi xuống bên cạnh, đối mặt với cô gái này, nhắm mắt, đưa tay vuốt nhẹ sợi tóc rơi trên trán cô, màu tóc hồng nhạt, cũng xem như là một loại tóc quý trong tộc này đi, lúc trước không thấy cô tháo khăn trùm, chỉ đoán được cô có hình dáng khá xinh đẹp, nhưng không ngờ lại khuynh thành thế này khi tháo khăn ra. Kyubi bỏ khăn không bắt đầu khi rời khỏi doanh trại Shisengumi, trên đường công chúa tộc quý có khuyên cô nên thay trang phục nữ, cuối cùng vẫn chỉ thành công kéo được chiếc khăn trùm đầu này, cũng nhờ đó nhóm người Kazama thật sự có thể thấy một mảng xinh đẹp trước mắt này. Kazama nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu, hẳn không nhận ra từ bao giờ ánh mắt hắn thay đổi, nhưng hắn biết bên cô tự giác tâm nhảy lên vui vẻ, có chút an tâm. Kyubi lại đẩy tay hắn ra.

“Kazama anh không còn ý định theo đuổi chị Chizuru nữa hả?”

“Theo đuổi?”

Bất ngờ với câu nói của cô, Kazama hóa đá ngay tại chỗ, nhìn sang hai đồng minh của mình như cách lập dị, cười méo sệch, nhưng hai bọn họ đều nhún vai từ chối cho ý kiến. Amagiri dừng việc trò chuyện này lại, đến gần, vỗ vỗ vai cô.

“Nơi này không nên ở lâu đi thôi”

Kyubi cũng gật đầu, đứng dậy nhảy sang cành khác thoát chốc đã biến mất dạng, ba người nhìn bóng cô lại đưa mắt nhìn nhau thờ dài, bọn họ tuy cùng một loài cũng không phải đi nhanh đến vậy đi, Kazama thờ dài, cúi người biến mất ngay sau đó, Amagiri cùng Shiramui không nói thêm lời nào liền rời đi.

Kyubi đứng lại ở trên mảnh đất nhỏ trên hồ nước, nhìn sang bên kia bờ, từ đây đi đến đó chính là trung tâm thành phố Tokyo lúc bấy giờ, ba người kia chắc chắn sẽ không quay lại với Satsuma khi biết họ chính là quân địch của mình, cô lo ngại chính là họ chắc sẽ quay lại trả thù cho gia tộc, mục tiêu lần này chính là quân đội Satsuma, nhưng quan trọng hơn, Kyubi vẫn e ngại về mối thù của Kazama và Hijikata. Hai người họ sẽ không đánh nhau một mất một còn đây chứ? Không phải chứ? Cô vẫn chưa tìm được huyết kiếm, hơi đâu quan tâm đến mạng người khác, còn từ khi nào rảnh hơi đến như vậy?

Kyubi rời đi doanh trại Shisengumi, quả còn lại ngoại trừ bức thư gửi cho doanh đoàn, chính là một vụ hỏa hoạn, cô cố tình đem tất cả tài liệu của viện nguyên cứu về thuốc thiêu rụi, để chắc chắn không bị bỏ sót một mảnh, cô dời tất cả sách của Sanan qua bên ngoài, phủ dưới một lớp đất dày, để lại tài liệu cần thiêu và đốt đi khu làm việc đó. Khi vụ hỏa hoạn đáng cao cũng chính là lúc hỗn loạn cô rời đi, đội quân Shisengumi lo dập lửa, sau vụ đó, họ không tìm thấy cô, Sanan vô tình tìm được tài liệu Kyubi đem bảo toàn, cô không biết, ngoài trừ tài liệu nguyên cứu về quý, Kyubi đã vô tình thiêu đi thứ quan trọng Sanan giữ trong đó để đợi thời gian thích hợp gửi cho cô. Lần đó cô rời đi, hỏa hoạn không phải là quá nóng, nhưng tâm một số người nào đó bắt đầu đã trở nên khó chịu, cũng vì vậy ai đó càng thêm sinh bệnh. Kyubi cùng nhóm người Kazama định cư và xây nhà sống tại một hòn đảo hoa anh đào, Kyubi cùng Kazama cố gắng trồng thật nhiều hoa anh đào trên hòn đảo và bắt đầu chăm sóc nó sống một cuộc sống như bình thường, hoa anh đào trên đảo lớn rất nhanh quanh năm nở ra vô số đóa hoa xinh đẹp, tuy như vậy Kazama vẫn cố sức đến mức nào, anh vẫn có thể nhận ra thời điểm chưa đến để thổ lộ đến với cô. Cho đến một ngày, Kyubi ngồi trong phòng uống trà nhìn Amagiri bước vào, anh từ châm một tách trà uống một ngụm thờ ra, cô đưa mắt nhìn người này, một ông bạn già trước tuổi. Kyubi không biết sao, tuy ông này không quá hơn tuổi Kazama nhưng cô lại xem ông như một lão già quá cố, luôn tỏa thái độ tôn trọng, Amagiri cũng nhận ra thái độ của cô đối với mình, cũng không nói gì ngoại trừ hắc tuyến luôn tuông dài trên mặt: “Thật sự là mình già như vậy sao?”. Kyubi đặt tách trà xuống nhìn anh, Amagiri cũng hiểu ánh mắt đó nói gì, liền mở miệng:

“Là Kaoru và Koudo, tôi nhận được tin tức của họ gần đây”

“Cảm ơn Amagiri.”

Kyubi cúi đầu xoay người tiếp ra ngoài sân đứng dưới gốc anh đào im lặng nhìn Kazama, từ khi rời khỏi doanh trại Satsuma, Kazama tính tình thay đổi đột biến, không hiểu chiến lại trầm lặng hơn rất nhiều, chỉ mỗi khi cùng cô đứng mới tỏa ra một chút dịu dàng bên người. Amagiri và Shiramui nhận ra điều đó, cũng nhờ Kyubi quan tâm đến anh nhiều hơn, nhưng cô lại không biết nên quan tâm với anh như thế nào đây. Cứ như tự nhiên Kazama luôn cảm giác vui vẻ đứng gần bên người cô, cũng có cảm giác luôn muốn ủy lại với bóng hình cô ở bên người, anh giữ cảm xúc của mình đã bắt đầu lâu rồi, nhưng không biết khi nào có thể nói được. Kyubi lại không nhận ra tình cảm của anh, cô trước giờ không biết yêu thương là gì, cũng từ đó mà vô tình làm đau người, không những thế Kyubi nhận định được thanh huyết kiếm ở rất gần mình, cô chỉ chờ thời gian đến cô có thể giữ được nó trong tay, hoặc một ai đó nói với cô rằng, cô không phải người của thế giới này, cô sẽ không thể ở nơi này được bao lâu nữa, hoặc linh hồn tan biến, hoặc rời đi nơi này càng nhanh càng tốt. Và ước nguyện cuối cùng của Kyubi chính là đưa người anh Kaoru này trở lại con đường của mình. Chiến tranh và thời gian cũng dừng lại rồi, đối với tộc quý thì nên bắt đầu tách khỏi con người và tìm một thế giới khác để sống thôi.

“Kyubi, em đứng đó làm gì? Lại đây!”

Kazama xoay người dịu dàng nhìn cô, đưa tay về phía cô, cười nhẹ. Kyubi cũng đi lại, nắm lấy tay anh, sánh vai đứng nhìn tán hoa anh đào trên đầu, cùng những giọt nắng nhẹ rải rất qua khe cánh rơi xuống mặt đất. Kazama nhìn cô như vậy đột nhiên có xúc động muốn ôm cô vào lòng, giữ thật chặt kể từ giờ phút này không muốn rời xa khỏi bóng hình này. Một chút bi thương lóe trong ánh mắt rồi vụt tắt. Kyubi không nhận ra, cô cúi đầu nhìn đối mặt với Kazama.

“Kazama anh có một thanh huyết kiếm đúng không?”

“Đúng... hình như là có một cây”

“Không phải một cây, đời này duy nhất chỉ một cây”

Kazama mỉm cười, ngồi xuống gốc cây anh đào, tựa người vào thân cây xù xì, môi nở nụ cười, thanh kiếm của quý, huyết kiếm dùng máu để nhận chủ, rút nó được ra khỏi vỏ chính là chủ của nó. Nhưng trước giờ vẫn không ai thực sự nhận ra huyền bí bên trong, nhiều năm như vậy các trưởng lại tộc trưởng đứng đầu cũng chỉ có thể trích máu của mình nuôi sống nó, để tiếp tục cai quản tộc, ngoài ra thân kiếm thật sự như thế nào nó vẫn nằm trong vỏ không thể rút được. Kazama có nghi hoặc nhìn sang Kyubi, anh biết cô là người có đủ sức mạnh cai quản tộc quý, nhưng anh cũng không muốn Kyubi sẽ dùng máu mình hằng ngày đem nuôi sống một vật vô tri vô giác như vậy, những vết sẹo trên tay các trưởng lão đời trước không phải là anh không thấy, nó còn có quá sâu. Thanh huyết kiếm này không phải chỉ uống máu bình thường chính là dùng máu trong tùy để uống, những đời trước ai nhận được thanh kiếm hấp thụ máu liền thành tộc trưởng. Nhưng lần này, Kazama tuyệt đối cũng muốn trái lệnh, anh chỉ cần nghĩ đến vết thương kia trên người Kyubi cũng đủ khiến anh đau lòng, một nữ nhân không thể trả giá quá nhiều như vậy. Huồng hồ, nữ nhân luôn xem sắc đẹp của mình là quan trọng nhất.

“Đúng chỉ có một, nhưng nó anh không đưa cho em!”

“Tại sao?”

“Em không phải chủ nhân của nó!”

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Kyubi hắc tuyến đầy người bắt đầu đổ. Kazama đại nhân, làm sao ngài biết tiện nhân không phải là chủ của huyết katana mà mạnh miệng khẳng định như vậy. Có khẳng định cũng nên xem thực lực của người đang đứng nói cùng anh chứ, đại gia à, anh có mắt không vậy? Đường đường là gia chủ nắm trong tay huyết kiếm, bây giờ chuyển sang thế giới khác mắt luôn thời thế hay sao?

“Kazama, sao anh không cho tôi lấy”

“Anh đã nói, em không đủ thực lực rồi cơ mà”

Kazama cau mày, liếc mắt nhìn cô. Cô gái này, một khi không ưng bụng chuyện gì đó bắt đầu sẽ nói giọng rất trầm, một chút sóng cũng không gọn, nhưng anh lại không muốn để cô lấy máu mình đi nuôi huyết kiếm kia, nó rất quái dị và đau đớn đối với cô, ngay cả trên người cô xuất hiện vết thương anh cũng xót. Kyubi không biết điều này, cô cũng không phải là người ngang bướng, nhưng katana cô cũng phải lấy lại, biết đâu cô có thể quay về lại thế giới đó, có thể tìm được nguyên nhân ở thế giới đó.

“Kazama, em đủ sức.”

“Kyubi, sao em không nghe lời anh? Chuyện này không được”

“Tại sao không được?”

Kazama bị cô hỏi ngược lại liền im lặng, anh chẳng lẽ giờ nói vì anh sợ làm tổn thương đến em, hay anh phải nói anh không cam lòng để cô dâng máu lên thanh katana kia? Kazama trước giờ luôn làm việc quyết đoán, nhưng là người hiểu chiến, không biết tại sao từ khi gặp cô, Kazama lại thích cảm giác bên cạnh cô nhiều hơn là chém giết, từ đó anh cũng bắt đầu suy nghĩ về một cuộc sống với nơi bình yên có cô bên cạnh. Bây giờ Kyubi muốn lấy đi huyết kiếm, việc anh lo lắng hơn chính là cô đang muốn rời khỏi hòn đảo này và quay lại với chiến trường kia, Kazama sợ đến khi đó cô sẽ mãi không quay lại lần nữa. Kyubi xoay lưng rồi đi khi không nhận được câu trả lời của Kazama nữa, lần nữa cô cũng không qua tâm, xoay người rồi đi, ánh mắt nhìn anh không nói thêm gì. Kazama ngồi dưới gốc cây nhìn cô, rồi im lặng.

Kyubi không phải là người chịu bỏ cuộc, cô chính là người chưa đạt được mục đích của mình, trời có sập cô vẫn phải sống để tiếp tục làm. Vì vậy lần này cô sẽ tiếp tục có lỗi với nhóm ba người Kazama, Kyubi bữa cơm đó đã bỏ lá khô gây mê vào thức ăn, mỗi một hạt cơm hay thìa canh đều có thức ăn ở đó, sau khi cả ba đều ngủ say, Kyubi chính là lên vào phòng của Kazama tìm lấy thanh kiếm. Kazama thật sự đã biết ý định của cô, không nhiều cũng ít, anh ta không để thanh kiếm trong phòng, Kyubi lần đó thất bại. Nhiều lần sau, Kazama càng cảnh giác với cô hơn, Kyubi dần bị quan sát một cách thường xuyên, cho đến khi Kyubi nhận thấy cái gì đó thay đổi ở trong rừng cây, nơi hoa anh đào nở, cô cuối cùng cũng biết Kazama tại sao lại hay ngồi nói anh ta chôn lấy cây kiếm dưới nơi đó, nửa đêm Kyubi đến nơi đó đào lên, khi gặp được thanh kiếm, lần nữa Kazama phát hiện cô, kéo giật lấy tay cô đứng dậy, Kyubi cũng bị quán tính kéo ra xa, Kazama đã kịp thời giữ lấy thanh kiếm và biến mất, cô vội vàng đuổi theo cho đến khi Kazama dừng lại nhìn cô, thanh huyết kiếm đã biến mất.

“Kazama, tại sao anh phải làm vậy?”

“Kyubi, anh không cho em rời khỏi nơi này!”

“Kazama, chuyện này là không thể!”

“Vụt..”

Lập tức sau lưng Kyubi xuất hiện bàn tay đánh qua một bên, Kyubi vội tránh sang một bên, nhúu mày nhìn Amagiri

“Anh làm gì vậy?”

“Xin lỗi, nhưng Kyubi, bên ngoài bây giờ đang rất loạn, em đừng rời khỏi nơi này!”

“Anh.....PHập...”

Kyubi lập tức ngắt đi, bên cô cô xuất hiện một cây phi tiêu. Kazama nhìn cô nằm trong lòng Amagiri, lại bước đến bế lấy cơ thể cô, nhìn sang chỗ bụi rậm

“Shiramui”

“Hey hey, nhìn các người cực khổ như vậy tôi chỉ muốn giúp thôi”

Kazama không nói gì nhúu mày nhìn cậu, lại ánh mắt ôn nhu nhìn phía người trong lòng.

“Mà sao cũng được, Kyubi không đi là được rồi”

Shiramui, cùng Amagiri nhìn thái độ của Kazama

“Kazama, cậu thay đổi”

Kazam xoay người vờ không nghe thấy hai người nói, ôm lấy cơ thể nhỏ trong lòng, tâm chợt bất chấp dừng lại, lại nhẹ nhàng nhìn đến bờ môi chính miệng của cô. Đúng là anh thay đổi, nhưng thay đổi vì ai thì làm sao anh biết đây, khi gặp cô nó đã vậy rồi.

Đêm đó Kyubi tỉnh lại, cô không thể ở đây lâu được nữa, bên ngoài Chizuru hình như gọi tên cô, ngay cả chuyện của Kaoru còn chưa hoàn thành xong, dù thế nào cô không biết phải làm sao khi mất đi người anh này, từ bé chính là người duy nhất quan tâm đến mình, khi chưa mở mắt với thế giới này cô đã không thấy được mặt cha mẹ mình rồi. Kyubi đứng nhìn trời đêm rồi điềm nhẹ gót rời đi, cánh hoa đào bắt đầu bay phấp phới trong gió cho đến khi nó rơi chạm đến mặt đất. Đêm đó, hoa đào rơi phủ kín mặt đất, cũng là trước cửa phòng cô vẫn một không gian tĩnh lặng và lạnh lẽo.

Kyubi chạy đến trời sáng mới tới được chiến trường gần bản doanh đang đóng đô của đội Shinsengumi, cô không hỏi người, chỉ đi nghe ngóng chuyện trong quán trà và hỏi khua cái, lần hỏi những người đi tản cư. Thật sự buổi họp hôm đó đã giúp cho đội Shinsengumi đã nhận biết về vũ khí quá nhiều, nhưng cũng không đủ khiến họ thật sự chuyển kiếm sang đạn mìn và súng ống. Trong đội bắt đầu chia ra thành hai phe, hỗ trợ lẫn nhau, Sanan sử dụng đội quân quý của mình bắt đầu tập kích những đội quân giặc, trong khi đó phó cục trưởng Hijikata điều động đội quân thật sự chuyên nghiệp trong chiến trường, nhưng sự lạc hậu về vũ khí vẫn không thể cải tiến được hơn. Kyubi lần này cũng không nhún tay vào lịch sử thêm nữa, cô tiếp tục nhận được tin nhắn Souji bị bệnh không thể ra ngoài chiến trường, Saito tâm trạng bắt đầu quái đản, và Sanan cả ngày không nói thêm một lời. Nhưng người này thật sự đang bắt đầu phải làm sao? Kyubi không phải khi đi, đã để cho Souji phải biết tự chăm sóc sức khỏe của mình sao? Nếu anh ta dứt thuốc thì việc chữa trị sẽ không còn thêm cứu vãn được nữa, còn Saito, cả Sanan... Kyubi ngồi trên cây nhìn ba người này, mỗi người một vẻ đều trở nên một cách cô tịch, và lạnh lùng, họ giống như không muốn người ngoài chạm vào mình nữa. Kyubi im lặng quan sát chị Chizuru, Hijikata đã có sự chăm sóc và quan tâm chị hơn rất nhiều còn có những cử chỉ và cách ứng xử ôn nhu. Kyubi im lặng đi theo phía sau Chizuru cho đến hết ngày chị chạy vào phòng chị, chiến sự loạn lạc, Chizuru cũng bắt đầu dạy sớm và làm việc muộn, chị chỉ cần nằm xuống đệm liền ngủ đi. Kyubi cũng rời khỏi phòng chị, lên sang phòng Souji xem xét, anh ta vẫn ôm yếu và mệt mỏi như vậy, trong đêm anh ta vẫn ho sặc sụa.

“Kyubi...”

Souji luôn nhắc đến tên cô, Kyubi không biết tại sao, nhưng cô cảm giác tâm mình trùng xuống, có cái gì đó rơi nhẹ vào đáy lòng, cô rời khỏi cây, bước vào phòng anh, Souji nhìn cô lập tức ngồi dậy ôm lấy cô vào lòng, rồi những giọt ấm nóng rơi trên vai cô từng giọt, từng giọt ước sũng cả vai áo.

“Kyubi. Kyubi. Đừng xa anh. Làm ơn! Đừng xa anh!”

Kyubi im lặng vòng tay ôm lấy anh, vỗ nhẹ vào bả vai cho đến khi anh thím đi, cô đặt anh xuống nệm, đắp chăn cho anh rồi bắt đầu bắt mạch, mạch tượng của Souji rối loạn hoàn toàn, hơi thở thì yếu ớt, cơ thể như thiếu dinh dưỡng, bệnh lao phổi này đã bắt đầu hành hạ anh như vậy sao? Cô thở dài, dùng móng tay cắt đi một đường máu trên da thịt, cổ tay cô đã có những vết đỏ hiện lên khi cô chạm móng tay đến, quý sẽ lành sẹo trong 5s nhưng số sẹo và vết thương đó sẽ hiện lên khi một lần nữa vết dao mới hạ xuống nơi đó, thuốc của Souji từ trước đến nay, tất cả mọi người đều không biết, ngoài thuốc tự nhiên còn có Kyubi dùng máu của mình mà điều trị cho. Cô để giọt máu của mình rơi vào miệng Souji, xong việc cô liền rời khỏi phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi đi.

“Kyubi!”

Giọng nói bất ngờ phát ra khiến Kyubi dừng lại.

“Saito”

“Kyubi, là em đúng không?”

“Đúng là tôi, anh...”

“Đi tuần tra. Kyubi em đã đi đâu vậy?”

Saito bước nhanh đến bắt lấy vai cô, từ ngày cô đi cả doanh trại đều thay đổi, đúng hơn là một số người, anh không chắc. Nhưng Saito cảm nhận rõ cảm xúc của mình thay đổi, anh biết anh cần cô, cần hơn bất cứ ai khác, anh cố gắng tìm kiếm, nhưng lạ thay khi cô biến mất nhóm người Kazama cũng không thấy, doanh trại Satsuma cũng im hơi lặng tiếng, chuyện vẫn tiếp diễn cho đến khi chiến tranh bùng nổ, Saito biết tình cảm với nữ nhi là không có thể trong hoàn cảnh này, nhưng anh chính là cố chấp không thể vứt được nó đi, anh biết khi gặp cô, những ngày tiếp xúc với cô cũng là những kỉ niệm đẹp nhất trong anh rồi.

“Kyubi, đừng đi nữa!”

“Saito.!? Cậu nói chuyện với ai?”

“Roẹt!”

Cánh cửa phòng Souji kéo ra, Saito giật mình nhìn cậu rồi xoay mặt, bàn tay của cậu đã trống rỗng. Kyubi đi rồi.

Kyubi rời đi ngay lập tức khi đó, như một cơn gió hoặc ảo giác, Saito không biết, nhưng anh vẫn tin cô đã quay về. Tuy vậy, anh quyết định không nói chuyện cho nhiều người biết, chỉ im lặng xoay người rồi đi. Sáng hôm sau, Shinsengumi bắt đầu có những trận chiến với Satsuma, binh lực và viện trợ đều không có, sức lực yếu đi. Saito tiếp tục ra chiến trường, Souji ngồi trong phòng, đặt tay nơi sàn đất đêm qua bóng người ngồi, anh không biết có phải mơ hay không? Đêm qua anh vẫn còn cảm giác được hương thơm của cô quanh quẩn trong phòng này. Kyubi đêm đó chính là đi tìm Kaoru, nhưng anh nhìn

cô bằng ánh mắt thù hận.

“Cút đi!”

“Kaoru, anh đi sai đường rồi, dừng lại đi”

“Sai sao? Vậy khi rời đi đó chính là sai sao? Kyubi, cô nói cho tôi biết số phận của tôi có cần phải khổ cực như vậy không?”

Kaoru nổi điên, nắm lấy bả vai Kyubi lắc mạnh, cô không cự tuyệt lại nắm lấy vai anh, cau mày.

“Kaoru, số phận không ai biết nó diễn ra như thế nào. Anh bỏ lỡ nó một lần rồi, tại sao bây giờ không nắm lấy nó?”

“Nắm lấy? Nói dễ nghe lắm đấy. Ai đẩy tôi vào tình cảnh này?”

Kaoru nhìn cô rồi cười to, rồi anh biến mất sau đó. Kyubi giật mình chạy theo phía sau anh, đúng lúc đó, Kazama cũng nhìn thấy bóng cô mà chạy theo sau.

“Kyubi, về ngay!”

“Không! Anh bỏ tay ra!”

Kazama nắm chặt lấy cổ tay cô, bắt chấp cô vùng vẫy, anh vẫn kéo cô quay lại đảo. Amagiri và Shirumui chạy theo phía sau, nhìn hai người giằng co không biết thế nào để xen vào, cuối cùng xoay người, đem huyết kiếm vút sang bên này, Kazama chụp lấy huyết kiếm, găng giọng.

“Em chẳng phải lấy huyết kiếm sao? Anh đưa em, đi về ngay!”

“Không. Kaoru còn ở đâu, không thể quay về!”

“Kyubi, chuyện này em không cần xen vào, chuyện của lịch sử để nó tiếp diễn đi!”

Kazama gắt giọng lên, Kyubi dừng hành động giãy dụa mình lại, ngẩn đầu nhìn Kazama.

“Lịch sử? Anh cũng biết lịch sử?”

“Loài quý luôn đoán trước tương lai về năng lực của mình. Kyubi, về đi!”

“Anh biết rồi? Biết những gì xảy ra với Kaoru rồi”

Kazama cau mày, nắm chặt tay cô.

“Tại sao em chỉ lo cho người khác? Tại sao em không hỏi về số phận của mình? Kyubi! Em đi em sẽ chết. Sẽ chết đấy! Kyubi, dừng đi! EM nghe không dừng đi!”

Kazama càng nói càng gắt to hơn trong không gian, Amagiri nhìn hoàn cảnh trước mặt càng cảm giác không ổn liền sinh ra, Kyubi đứng là rồi đi không được, nhưng anh không biết cô sẽ chết. Anh cúi đầu bấm lấy đốt tay mình, ánh mắt lập tức mờ to, Shirumui liền hành động theo, anh chính là vì cô gái này, anh xem cô như đứa em gái, trước giờ tính tình kì quái nhưng lại đủ để anh có cảm thấy hào cảm với chính mình.

“Kyubi, dừng đi.”

“Kyubi, chuyện này không được xen vào. Em sẽ chết đấy!”

Kazama hiếm khi được hai người bạn mình đồng tình liền thêm một chút nói thêm

“Kyubi, dừng đi! Em không được đi. Nếu em đi anh sẽ không đưa em thanh kiếm này!”

Kyubi cau mày nhìn Kazama lại nhìn thanh kiếm, nó là thứ duy nhất cô đã tìm, nhưng bây giờ...

“Kazama xin lỗi!”

Kyubi giũ khỏi tay Kazama biến mất ngay sau đó. Kazama nhìn bàn tay dừng ở không trung của mình, cả người như hóa đá. Kyubi, em làm sao vậy? Lần đầu tiên anh cảm nhận được con thịnh nộ của Kyubi đang dần đi lên, nhưng hơn thế nữa, mỗi một lời nói của Kyubi chính là thanh kiếm trong tay anh rung lên trong vỏ. Chuyện gì xảy ra? Kyubi, em đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Kazama hóa đá ngay tại chỗ cho đến khi Amagiri và Shimurui đến gọi anh tỉnh lại. Lập tức ba người nhìn nhau đều cau mày, đúng là Kyubi chính là một phần trong nhóm người họ, quan trọng hơn Kazama coi trọng Kyubi hơn một phần khác trong tìm hấn, hai người đồng đội chính là xem cô gái nhỏ là đứa em chưa hiểu chuyện đời của mình. Cũng chính vì Kyubi là một nữ quý nhiều bí ẩn, sức mạnh có đủ để lớn để cô có thể giết họ và cướp lấy thanh huyết katana, chỉ vì cô xem trọng một chữ đồng loại mà chưa bao giờ ra tay hoặc nhún nhường vào những chuyện họ đã làm và muốn làm. Thật ra ba người cũng không nói cho Kyubi biết sự thật, loài quý không quan trọng về cùng loại, có thể tự thủ tiêu người cùng tộc của mình để đạt được mục đích, họ không hiền lành như các loài quý khác, loài quý chiến binh sống vì sức khỏe và nỗi sợ hãi của người dân, họ chỉ duy nhất giữ được chữ tín để có thể đổi lại sự cung phụng và mục đích. Ba người lại không ngờ chính là Kyubi không bao giờ nghĩ đến chuyện đó, chính suy nghĩ của cô lại khiến ba người không ra tay với cô được, còn tự nguyện xem cô như người một nhà, chính cô cũng là con đường để họ hiểu rõ mọi chuyện. Công việc của họ lần này không chỉ ngăn cản Kyubi rời đi hòn đảo mà là đến gặp quân Satsuma để đòi món nợ nhỏ này, còn có cả...Kaoru và Koudo. Còn về phần Mạc Phủ, chắc chắn sẽ có một ngày nữa họ đối đầu.

“Kazama”

“Hai người đi làm việc đi. Kyubi để tôi đi theo là được”

Amagiri im lặng rồi cùng Shimurui biến mất ngay sau đó. Kazama cũng sẽ không ở đó lâu mà vội vàng đuổi theo hướng người rời khỏi. Về hướng Kyubi, cô vừa thoát được sự ngăn chặn của nhóm người Kazama thì lạc mất đường Kaoru chạy đi, cô chạy vòng quanh khu rừng một đoạn gặp đúng điểm chiến trang đang nổ ra chỗ tướng quân Mạc Phủ Kondo, Chizuru được giao nhiệm vụ ở đó, cô không quan tâm đến cô chị này nữa, nếu đúng theo những gì trình tự, thì Chizuru sẽ là người sống sót duy nhất trong trận chiến này, tuy có cực khổ, nhưng Kyubi rõ đối với một loài quý thì chuyện đó rất bình thường, Chizumi đã thức tỉnh được sức mạnh quý trong người mình, chuyện này dễ dàng cho cô chị này hơn. Chizumi chỉ dừng lại trên cây nhìn xung quanh một loạt chiến trường ở nơi rất xa. Kaoru đã chạy đi đâu rồi.

“Kyubi, theo anh về!”

Kazama đã nhanh chóng đuổi kịp đến chỗ cô, bắt lấy cổ tay cô kéo đi. Kazama không chắc nếu cô còn theo một lần nữa anh sẽ làm gì tiếp theo. Anh muốn bảo vệ tính mạng cho cô, nhưng cô lại chỉ biết tính mạng người khác quan trọng hơn. Kyubi thật sự em xem thế giới này là vô hình sao? Ngay cả mạng sống cũng không cần giữ lại? Kyubi nhìn Kazama, cau mày.

“Kazama, tôi đã nói không! Bỏ tay ra, nếu không chính anh là người nhận hậu quả!”

Kyubi cắn răng đè giọng, trừng mắt nhìn anh. Kazama cau mày, anh từ trước không thể tin cô lại cứng đầu như vậy, sức mạnh cô tuy mạnh có thể đủ để giết chết anh chỉ cần cái vẫy tay, nhưng Kazama chính là lẽ yêu, đúng là lẽ yêu lấy con người này nên anh chấp nhận, có thể giữ được mạng sống cho cô anh vẫn muốn giữ lấy chút hi vọng nhỏ nhoi đổi lấy tính mạng của anh có thể. Kyubi không ngần ngại rút lấy thanh huyết kiếm từ võ trong lưng áo của Kazama ra, theo phản xạ thanh kiếm anh đang dùng bắt đầu cũng rút vỏ. Khi tiếng len ken của hai thanh kiếm chạm nhau, Kazama liền sực tỉnh người, anh nhìn thanh gươm huyết kiếm huyền thoại của quý liên cau mày, trên thân kiếm đỏ huyết, màu đỏ của máu đang tỏ ra luôn khí tức sôi trào, chỉ có ở cú đầu đao xuất hiện một hình hồ điệp in sâu vào chui kiếm. Kazama cau mày nhìn sang Kyubi.

“Kyubi, máu của em...”

Thanh kiếm katana chỉ được phép rút ra khi có người hiến máu, người hiến máu phù hợp sẽ đủ sức lấy thanh kiếm, thanh kiếm chọn chủ mới có thể rời vỏ. Và Kazama đã nhìn thấy rõ, Kyubi chính là chủ nhân của thanh kiếm, đúng Kyubi rất mạnh, anh chắc chắn điều đó, nhưng chính là cô chưa đủ sự rành đời, hay về thể giới của quý thông trị ra sao. Cô rút thanh kiếm ra chính là gọi đến nguy hiểm của cô, Kyubi không biết, nhưng Kazama biết rõ, và càng lo sợ hơn. Lúc này chiến trường dần thất thế bên đội quân Shisengumi, hai người cùng nhận ra điều đó, Chizuru đã đưa Kondo rời đi, để lại một lớp mỏng toán quân để rút chạy. Thời đại kiếm mác không còn nữa, đó chính là lời nói trước khi đi của Kyubi, và Kondo đã để tâm đến nó, tuy nhiên một tinh thần kiếm sĩ cao thượng cái gì đó, ông không thể bỏ kiếm. Chuyện này nên trách xã hội cổ hủ đã thấm sâu vào tâm trí của ông chứ không phải lỗi của ông, sai lầm lần này sẽ đem đội quân Shisengumi bắt đầu dần bị tàn lụi. Ngày này chính là ngày thất thế của một thế kỉ Mạc Phủ.

“Kazama, tránh đường!”

Kyubi vội dùng lực đẩy Kazama ra xa mình, nhanh chóng biến mất, cô không chạy theo hướng Chizuru chạy nữa mà là chạy hướng ngược lại, tìm Kaoru. Kaoru từng là một đứa bé trai hiền hòa, và vui vẻ, cô vẫn còn nhớ một đứa trẻ giống hệt Chizumi đem những bó hoa lớn đủ màu sắc chạy về nhà tặng cho cô, nhớ một đứa trẻ luôn ngồi bên cạnh nệm cô khi cô bị bệnh, cũng nhớ một bàn nhỏ ấm áp nắm chặt lấy tay cô kéo vội cô đi trong biển lửa người, và ánh mắt hối tiếc khi nhìn cô rời đi rất xa mặc cho những giọt máu lăn trên má. Kaoru bị thương ở tay cũng vì đỡ cho cô một mũi tên, cũng vì vậy anh không thể chạy tiếp và tách riêng ra cho hướng hai chị em chạy. Hiện tại Kaoru tuy thù hai người, nhưng cô biết sâu trong tâm anh vẫn là một người anh luôn bảo vệ em gái mình, anh sẽ không bao giờ thừa nhận đến khi anh cảm thấy thật cần thiết.

“Keeeng...”

Kyubi giật mình dừng lại nhìn xuống phía dưới, những gì cô thấy được, một Souji tóc bạc với con ngư đồ khát máu đang đánh nhau với Kaoru, và sức sẽ không bền, với máu của cô Souji chỉ có thể hồi phục và dẻo dai sức khỏe trong một thời gian ngắn, ngoài ra tất cả đều không phải là thứ cô cần. Souji ngực ngã, đối với quý thật và quý giả chắc chắn sẽ là chuyện đơn giản phân biệt được. Và đó chính là những gì Kyubi không muốn nhất, người thân và người quen của mình đánh nhau, đối chọi với nhau như những thế giới sát thủ cô lập kia. Trước khi đến đây, Kyubi đã không có hy vọng, chỉ nhận được tình thương trong thế giới đầy chiến tranh này, nhưng sau đến đây, cô lại càng khao khát hơn là tình thương, đó là sự hòa bình. Một người con gái cần gì?

Cần một nơi yên tĩnh và sống vui vẻ bên người thân đến trọn đời, đó là suy nghĩ cô lúc bấy giờ. Kyubi sẽ không vui vẻ gì khi thấy anh trai mình, và người bạn Souji hay chăm sóc mình đánh nhau một sống một còn. Nhưng hành động tiếp theo của Kaoru làm cô bất ngờ thanh kiếm nhắm vào Souji dùng việc hạ xuống cổ, người anh đã ngăn đầu nhìn về thanh kiếm và người nắm thanh kiếm của nó, một ma thuật bạo động đầy huyết và ác liệt tàn nhẫn. Kaoru rung lên vì người cầm thanh kiếm đó không ai khác chính là người em gái hân yêu nhất, không những thế, ngoài Chizuru ra, Kaoru luôn có một tình cảm đặc biệt không nói với đứa em sinh vào mùa đông này. Kyubi. Con bé sinh ra chính là lúc hoa tuyết nở, loài hoa có vào tháng 10 và yếu ớt nở trong nền tuyết trắng, cái tên con bé do mẹ ruột cả ba đặc cho, chính là vì khi con bé sinh ra, một cơn bão rất lớn đã ngồi trước cửa cho đến khi con bé cất tiếng khóc đầu đời và không dấu tích biến mất. Kaoru lại có cảm tình với cô em gái này nhiều nhất khi mới gặp mặt, ánh mắt xanh đỏ mờ ra nhìn thế giới vô hồn, chỉ có một hình bóng ánh in vào đôi mắt đó, đôi mắt long lanh đầy nước to tròn. Kaoru chưa bao giờ cảm giác mình muốn bảo vệ một người nào đó nhiều như vậy, cảm giác chính là muốn mình là cả thế giới của đứa bé này.

“...K_Kyubi...”

Souji lắng đọng nghe tiếng Kaoru vang lên, đầu nổ ong ong vài tiếng sau đó ngăn người nhìn lên hướng kia, đúng là Kyubi, cô đứng đó, lặng im nhìn hai người, ánh mắt trống rỗng và vô hồn. Chợt ánh mắt đó run lên, gọn một cái liếc nhìn về phía Kaoru, đúng hơn là phía sau Kaoru, lập tức bóng đó rơi xuống nhanh như chớp chặn ngay trước mặt hai người, đồng thời đó, ba âm thanh liên tiếp chạm vào nhau vang lên cách thâm thúy.

“Keeeng...Phập...Phụt...”

“Kyubi!”

Kazama giật mình chấn lấy thân thể Kyubi rơi xuống đất, như một cơn gió thổi qua, mái tóc mềm mại cô bay lên rồi hạ xuống phủ lấy khuôn mặt cô, lúc này chính hai nam nhân kia đã hoàn hồn lại. Kyubi bị đâm hai thanh kiếm vào ngực và chính hai thanh kiếm đó nhắm trúng giữ tim cô mà lao đến. Có nghĩa Kyubi sẽ không có cơ hội lành vết thương mà sống sót. Thanh kiếm Katana trên tay cô rơi xuống đất, nhuộm một mảng huyết đỏ tươi, lại nhấp nháy mấy giọt hơi khí rồi tàn lụi. Kaoru đứng cứng người nhìn cô gái đâm máu nằm xuống với hơi thở yếu ớt bên kia. Chizuru đã bỏ ra cánh tay đỡ của Kondo mà chạy về phía cô, nước mắt bắt đầu lăn xuống.

“Kyubi! Kyubi! Đừng...đừng...đừng...”

Chizuru như muốn khóc nức lên từng tiếng, nhưng có cái gì đó luôn chặn ngay cổ họng cô, ngay cả muốn nói câu hoàn chỉnh cũng không thể nói. Chính mắt cô nhìn thấy, Kyubi đã đỡ lấy thanh kiếm của Kazama muốn đâm đến Kaoru, nhưng không thể tránh khỏi thanh kiếm của Kaoru hướng về phía Souji và ngược lại từ Souji đâm đến, cô bé chính là cứu mạng cả ba người, nhưng đổi lại chính là mạng sống của mình. Một hành động, chính xác một việc mà Chizuru chưa bao giờ thật sự dám làm, cô còn luyến tiếc cuộc sống này. Cô không muốn chết.

Kyubi thật ra đã phát hiện Kaoru hồi phục tinh thần nhanh hơn Souji, anh lập tức dùng kiếm đâm về phía Souji, nhưng phía sau anh chính là Kazama hiện dần bóng hình và ánh kiếm của Douji-girl Yasutsuna (nó là thanh kiếm giết quý-trong “đao kiếm loạn vũ” cũng có thanh kiếm đó đây :V), đồng thời theo phản xạ Souji cũng đã hướng mũi kiếm đâm vào Kaoru. Hoàn cảnh hai chết một sống, Kyubi đương nhiên sẽ không nghĩ đến cách nào hoàn mỹ hoạn để chặn lại cái chết của ba người. Cô không phải người nhân hậu, cô chính là người tham lam, muốn là phải được, còn tham lam hơn khi lần đầu tiên Kyubi có tình cảm. Kazama im lặng đỡ lấy thân thể đầy máu yếu ớt của cô, ánh mắt màu xanh lục của anh trầm ổn thoáng chốc xám xịt một màu tuyệt vọng. Kaoru hóa đá, đã vội nắm lấy tay cô lắc đầu lia lịa, Souji chỉ biết quỳ xuống thả ra thanh kiếm của mình, nhìn sang Kyubi đang với hơi thở yếu ớt. Ba nam nhân, ba tính cách, chỉ duy nhất một suy nghĩ có thể làm cách nào để cô gái này sống được, nhưng đáng tiếc chuyện này họ là bất lực. Sanan chạy theo phía Kondo về phía này, chứng kiến cảnh tượng trước mặt lập tức quỳ sụp xuống đất ôm lấy ngực mình, có ai đó đã luôn nuôi hi vọng một lần nữa cô trở lại, một lần nữa cùng cô đi dạo quanh phố, cùng cô thật sự vui vẻ. Kondo vì vết thương không đi được, tiếp tục ngồi đó với những suy nghĩ và câu hỏi rồi ren trong đầu mình, ông là cục trưởng nhưng không biết rằng doanh trại mình đã có một số người biến đổi tâm lý, mà nguyên nhân chính lại là do một cô gái trước mặt này. Tuy ông không ghét Kyubi, nhưng cũng muốn quân đội làm thực hiện phép cương quyết, nhưng mọi chuyện ông thấy bắt đầu có cái gì đó khác lạ khi Kyubi biến mất từ sau vụ hỏa hoạn ở thư viện của Sanan. Lúc này Kyubi mới có chấp mở mắt nhìn sang Kaoru, bàn tay cổ sức nắm lấy tay anh một chút giữ lấy hơi ấm.

“Anh trai...cuộc sống của mình...là mình nắm giữ! Anh vẫn là anh trai của em...”

“Kyubi, anh xin lỗi. Kyubi, đừng bỏ anh đi. Kyubi, đừng ngủ”

“Kaoru...Xin lỗi chúng ta sẽ chơi cùng nhau dưới hoàng hôn...Chẳng bao giờ”

Kaoru giọng run lên, ức nghẹn ngào không thể nói nữa, Chizuru chỉ biết khóc to khi nhìn đôi mắt cô nhắm dần lại, lời nói cuối cùng của cô chỉ duy nhất bốn người nghe thấy.

“Nếu...chúng ta...sinh vào thế giới khác. Có lẽ...số phận...sẽ...khác...”

“KYUBI!KYUBI!”

Tiếng ai đó vang vọng trong không trung, bị tiếng nổ dồn lại lấp đầy. Kyubi nhắm nghiền mắt, cũng là lúc cơ thể cô dần hóa vô hình, rồi chuyển sang những cánh hoa đào, một ngọn gió lướt qua, cô chỉ còn là những hoa đào trong không trung dần tan biến. Thanh kiếm huyết katana vẫn nằm đó, nằm ngủ không bao giờ dậy nữa, cho đến khi một lần nữa chủ nhân đó xuất hiện

P/s: Lâu rồi không gặp các đọc giả, vì mấy hôm nay mình bận cho chút việc, còn chờ phần ba của “đao kiếm loạn vũ” ra cho hết, đọc lại mấy quyển vampire nữa, nên ra chậm trễ. Các nàng tha thứ nha. Mình cố gắng đăng truyện hàng tuần. Mong mọi người cho thêm chút động lực nhân thanks hoặc

tám truyện với mình nhé.

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Mùa đông

Bông tuyết rơi trắng xóa một mảnh trời, luồng gió bắt lạnh lẽo đưa vào khung cửa khiến cánh cửa cũ kĩ kêu cọt kẹt thêm phần ám ảnh đến kì lạ. Trong căn phòng gỗ nhỏ, một cậu bé trai với mái tóc bạc kim cổ gắng nhìn lấy lá bùa và thả lên một thanh kiếm đỏ rực như máu rơi là tả xuống đất. Căn phòng lập tức phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt, rất nhạt rồi vụt tắt đi, trên kệ kiếm đã biến mất không còn thân cây mảnh khảnh, nằm trên sàn là một cô gái với mái tóc hồng, bộ đồ kimono cách tân xinh đẹp, đôi mắt nhắm tịt lại, mảy cau chặt cho đến khi cậu bé tóc bạc kia đến gần, ngồi xuống bên cạnh chạm nhẹ vào mặt cô. Môi mỏng khẽ mở, kêu gọi.

“Kyubi, tỉnh dậy đi!”

Cô gái nằm dưới đất kia mi tâm cau lại, mi mắt chút chớp, rồi nhẹ nhàng mở ra con ngươi xanh biếc như ngọc bích dưới hồ, trong vắt và lẩn động. Đôi mắt kia nhìn một lượt căn phòng sau đó dừng lại trước người đối diện, cậu bé trạc 12 tuổi, có mái tóc bạch, con mắt hổ phách và một ánh sáng nào đó thật sự ôn nhu, môi nhỏ mỉm cười, tiếp tục mở ra đóng lại nhìn cô.

“Chào mừng cô đến thế giới này. Kyubi?”

“Cậu là...”

“Chủ nhân mới của cô. Kyubi, cô ngồi dậy được chứ?”

Chất giọng của cậu bé trước mặt rất là người lớn, Kyubi nhìn cậu, bề ngoài chính là giống đứa em nhỏ của cô ở kiếm đỏ, nhưng với giọng nói, cậu dường như mang một nét gì đó rất uy nghiêm hơn cô tưởng tượng. Kyubi cố sức ngồi dậy với sự giúp đỡ của cậu nhóc, cô cố tựa vào tường để tập đi. Chân cô rất yếu, chính là nguyên do. Cô đã không còn là người hơn 5 ngàn năm trước rồi, những bông hoa sakura cũng thay phiên nhau qua nhiều năm, và những năm đó Kyubi đã ngủ quên trong quá khứ. Saniwa nhìn ánh mắt của cô, lại im lặng chờ cô ngồi xuống rót một tách trà cho cô.

“Tôi là Saniwa, rất vui được gặp cô. Kyubi, cô còn nhớ quá khứ của mình không?”

“Nhớ...”

Kyubi im lặng giây lát nhắm nhắm chút mùi hương trong phòng rồi đưa tay xoa đầu Saniwa, cậu bé có bất ngờ, với người hơn ngàn tuổi, một pháp sư bốn ba chiến trường như cậu để một thanh kiếm xoa đầu mình, chính bản thân lại là chủ nhân của nó thì cậu sẽ không chấp nhận, tuy vậy Saniwa vẫn ngồi im để cô gái trước mặt khinh thường mình. Chỉ vì ánh mắt của cô, Saniwa nhìn rõ thấy đôi mắt đỏ rất đẹp, tận sâu trong đó là nỗi buồn man mác khiến người ta không rõ được dưới đáy mắt kia, chủ nhân đó đang nghĩ gì. Kyubi rút tay lại sau khi cảm giác đủ, cô chết đi khi lần đó che kiếm cho Kaoru, và Souji, cơ thể cô đã bị hỏa tẩn, nhưng thanh huyết katana vẫn còn. Nó được Kazama đưa đi chôn cùng cô, từ đó linh hồn cô du nhập với thanh kiếm và bắt đầu quay về lại nơi cội nguồn nó sinh ra. Kyubi hơn ngàn kiếp trước chính là con người bình thường, con của một pháp sư, cô bị người rèn kiếm giết chết và đưa linh hồn của cô vào thanh kiếm này, từ đó cuộc sống của thanh kiếm chính là chờ đợi chủ nhân mình đời, cô đã ngủ say rất lâu cho đến khi hai người con gái rút cô khỏi vỏ kiếm lạnh lẽo kia, sau đó nhanh chóng chết đi trong vài ngày sau. Cái bất ngờ hơn, hai người con gái kia không ai khác chính là Kyubi trong hai kiếp người, cũng chính vì vậy nỗi nghi hoặc của cô càng mạnh mẽ hơn. Những hình ảnh đó, chính là bản thân cô và cũng chính là cô đã làm. Nhưng tại sao... Kyubi có thể đứng ở hai thế giới được? Và chưa bao giờ Kyubi cảm giác mình kinh tởm máu đến như vậy, thức ăn của huyết kiếm chính là máu, mỗi ngày đều là máu, vì máu mặn chát nhưng trong tiềm thức của cô luôn là vị ngọt vĩnh cửu, nó còn... rất ngon. Thời gian đôi nhanh như vậy, ở đây là thế giới nào rồi?

Saniwa nhìn cô không nhận thêm bất cứ lời nào của cô nữa, nên cậu đành thờ dài, rót thêm một cốc nữa cho cô. Kyubi là thanh huyết kiếm huyền thoại ở Nhật, còn là thanh kiếm của quý, cậu may mắn gặp cô khi trong trận đấu với “thiết toái nha”. Thật ra việc gặp cô chỉ là tình cờ, khi “Thiết Toái Nha” nổi hứng đốt đi cây soan đào ở đó, sau khi giết chúng, cậu nhận ra có một vật sáng lạ nằm phía dưới, trong hộp nhỏ chính là thanh huyết katana này. Đã 5 ngàn năm thanh kiếm này bị thất lạc, và chỉ được cho nó chỉ có trong truyền thuyết, nhưng hôm nay Saniwa gặp nó không biết là duyên hay phận. Và cậu quyết định đưa thanh kiếm này về chọn pháp lực chuyển thừa để biến đổi thành người. Nhưng chắc chắn Saniwa không biết cô là nữ, còn là một cô gái rất xinh đẹp. Saniwa thờ dài lần nữa, sao đây, sau này những kiếm nhân khác của cậu làm sao đối xử với cô đây? Saniwa lại chưa bao giờ biết chăm sóc con gái.

“Thời đại này là thời đại nào?”

Giọng nói của Kyubi làm Saniwa giật mình, sau đó lại tăng hăng giọng, điềm đạm nói.

“Là năm 2205 sau Công Nguyên.”

“Ừm...Tôi biết rồi...Chủ nhân.”

“À hả?”

Saniwa cảm thấy giật mình khi cô thay đổi cách xưng hô đột ngột, cậu biết bây giờ cơ thể là nhóc mới lên 12 những tâm hồn già cỗi của cậu không tiếp nhận được nhanh như vậy. Có lẽ vì cậu già quá rồi. Kyubi nhìn cậu đưa tay lên ngực che với nhịp thở phào của cậu cảm giác không muốn nói tiếp, nhưng mà...tình thế bắt buộc.

“Chủ nhân, chỉ mình tôi là kiếm nhân sao?”

“Không, Kyubi cô là người đầu tiên, sau này sẽ có thêm nhiều kiếm nhân khác. Vậy nên đừng buồn. Đi, tôi dẫn cô đi tham quan một chút Thủ Phủ”

Kyubi được Saniwa nâng dậy, cô cố gắng đi với đôi chân lâu ngày của mình, cô cũng dần quen lại cách mình đi và đưa ánh mắt liếc nhìn xung quanh trong khi Saniwa vẫn với suy nghĩ ngẩn ngơ về lần xuất hiện khá bất ngờ của cô, cậu không biết cư xử tốt với con gái...THật đáng trách.

Hai ngày sau.

Kyubi đã làm quen với công việc của mình, sau một ngày Saniwa bồi cô đi dạo tham quan, sau đó anh ta bắt đầu bề quan và tiếp tục viết ra những lá bùa ếm ma pháp. Kyubi nhận được nhiệm vụ đến lịch sử để dẹp yên bọn “Thiệt Toái Nha”, cô vẫn hay đi làm thường xuyên và dần quen biết nó sau hai ngày, và giờ Kyubi mới từ vòng dịch chuyển bước ra liền thấy một nam nhân mặt kimono đỏ, mái tóc đen để dài sau ót và ánh mắt màu đỏ, móng tay của cậu...son với màu móng đỏ chột, tuy khuôn mặt có chút giống với Souji cô từng quen nhưng cô chắc biết, cậu ta không phải Souji.

“C_Chào...”

Cậu bạn mới gặp cô có chút ảm úng rồi từ từ mở miệng. Kyubi bình thần đến chỗ cậu, nhìn một chút.

“Cậu là...”

“À tôi là Kashuu Kiyonitsu.. Rất vui được quen biết...cậu...Mà cậu là nữ sao?”

Kyubi nhìn cậu rồi, vỗ vai cậu: “ Là nữ, Kyubi”

“Huyết kiếm của quý?!”

Kyubi khẽ gật đầu, đưa ánh mắt nhìn cậu ta, nghiêng đầu. Kashuu liền giật mình biết mình lỡ lời, vội vẫy vẫy tay, cười trừ.

“Tại tôi không nghĩ người tôi từng giao tranh lại là nữ”

“Ừm.tôi không nghĩ sẽ có thể nói chuyện với thanh kiếm giết chết chủ nhân tôi”

Kashuu khựng người...đúng năm đó chủ nhân cậu tên Souji đã đâm vào giết chết chủ nhân của Kyubi, nữ chủ nhân của thanh huyết kiếm này, tức thời chính cậu cũng không biết nói sao, sau chuyện chủ nhân của huyết katana ra đi, Kazama chỉ được dùng nó trong một thời gian ngắn sau đó nó cũng theo chủ nhân chôn vào trong đất. Sức của Kashuu thật sự không mạnh bằng Kyubi, với dòng máu huyết kiếm chỉ riêng của quý trong truyền thuyết, cậu cũng không muốn tránh đầu, ngoài ra biết cô là nữ cậu càng không muốn chạm tay chân. Kyubi nhìn cậu bạn trước mặt lúng túng, cô mỉm cười vỗ vai cậu.

“Cậu mới đến từ tới qua sao Kashuu?”

Kashuu nhìn thấy thái độ cô hòa nhã hơn, liền vui vẻ gật đầu. Nói chuyện bình thường vẫn tốt hơn. Kyubi tiếp tục nói.

“Cậu chưa tham quan thủ Phủ đúng không? Tôi đưa cậu đi!”

“Thật sao? Cảm ơn”

Kyubi rời đi trước, Kashuu vội chạy phía sau, một lát liền dừng lại đi song song với cô

“Kyubi, cô đến đây khi nào?”

“Saniwa đưa tôi đến đây 2 ngày trước”

“Chủ nhân làm sao rút được cô ra khỏi vỏ?”

“Lúc ông ta nhìn thấy tôi, tôi đã chỉ còn lưỡi”

Kashuu không hỏi thêm, Kyubi tính tình không khắc khe như mới gặp, dần dần họ cũng quen thân. Kyubi sống tách biệt phòng với dãy phòng Thủ Phủ,

ngày qua ngày dần cô chỉ đi làm nhiệm vụ một mình ngoài ra cô không nói cho bất kì ai biết ngoài Saniwa và hai thanh kiếm Kashuu và Heshikiri Hasebe. Thế một năm dần trôi qua, Thủ Phủ xuất hiện thêm nhiều thanh kiếm mới, Saniwa đồng ý theo yêu cầu của Kyubi để cô tách biệt với Thủ Phủ sống một mình ngoài bia rừng, thức ăn Saniwa có thể gửi đến cho cô, Kyubi chỉ cảm ơn và từ chối. Tại bia rừng, tất cả mọi thứ đều hoàn hảo cho đến khi những thứ cô cần được gửi đến..công cụ kiếm tiền. Kyubi ngoài việc dạy bảo trở thành sát thủ để cai quản gia tộc còn chính là cai quản kinh doanh sống còn cho người gia tộc, tuy gia tộc giàu mạnh, nhưng nền kinh doanh không có người quản chính là ngu xuẩn. Kyubi chính là được dạy bảo đến đa cấp về điều đó. Có những thứ cần dùng, cô bắt đầu mở ra những thứ cô cần, bắt đầu với bàn tay trắng có vốn, và trở thành nhà đầu tư bất động sản lớn. Thị trường lớn nước ngoài dựa vào hình ảnh trên mạng nói cô là nam, là doanh nhân trẻ thành đạt, Kyubi trở thành soái ca không ít thiếu nữ. Bắt đầu từ đó, những tin nhắn ngoài công việc ra, Kyubi còn nhận vào tin nhắn về giới thiệu bạn gái, và hoặc là gửi một buổi hẹn. Kyubi chính là từ chối, với thể lực lớn, và sức chịu đựng trên hàng dây buồn bán rất trung thành, Kyubi chính là đầu chốt của những cuộc truy sát, nhưng tất cả đều không có một tin tức về cô, ngoài ra Kyubi kiếm thêm một số lượng vàng lớn cho Thủ Phủ từng ngày một, nuôi sống được cuộc sống phung phí của những thanh kiếm không biết trời cao đất dày kia. Hasebe biết chuyện cô làm việc cực khổ, số tiền của cô liên giao cho Saniwa sử dụng và chia phần ra, dần Saniwa cũng không còn chỗ chứa để trả lại, cho đến khi cậu nhóc quyết định kêu cô đến bàn chuyện. Kyubi có thể nói bây giờ dùng tiền xây nhà. Không trách cô được, ai bảo kinh doanh quá dễ làm gì. Cộng với một phần may mắn của cô, ai biết được tiền vào như nước thế này chứ.

“Kyubi, chủ nhân muốn gặp em”

Hasebe đưa com cho Kyubi vào đúng những dịp vắng người, anh cẩn thận không muốn để lộ bí mật đó là chuyện chủ nhân dặn anh, cũng là ý của Kyubi. Anh đã nghe Kashuu nói về huyết kiếm, có thể nói nó được xem như cổ tích, nhưng dần anh cũng không chắc cổ tích là thật hay giả nữa, khi thanh huyết katana đó đang ngồi trước mặt anh, ăn như hồ dơi. Hasebe không đưa com đến thì thôi, nhưng đưa vào rồi chính là chuyện cô rất hay chơi trò hồ dơi vô mỗi thế này, kiểu như ngàn năm chưa được ăn com. Kyubi quét sạch thức ăn trên bàn, rồi lau miệng nhìn Hasebe

“Gặp em?”

“Ừm. Em nên đi một chuyến.”

“Bây giờ sao?”

“Ừm, bây giờ bọn nhỏ cũng ngủ hết. Máy thanh kiếm kia cũng không bận tâm cho lắm đâu”

Kyubi gật đầu, chạy vào phòng lấy thêm áo chùng rồi theo Hasebe vào Thủ Phủ, nhìn cách anh lên la lên lút như ăn trộm, Kyubi cảm giác cô bắt đầu có vài giọt hắc tuyến đổ xuống. Cô không biết Hasebe không đi đường thẳng mà chui lỗ chó để đưa com cho cô.

“Hasebe”

“...”

“Hasebe!”

“À? Hà?”

“Đừng như ăn trộm, dù sao ở đây cũng không có người!”

Kyubi cau mày, cởi mũ áo chùng ra, những thanh kiếm khác một phần vì đi chiến, phần khác làm việc vui chơi của mình, xung quanh vắng tanh không một bóng người, Hasebe lại như điệp viên làm quá lên. Chợt tiếng bước chân đi lên, Kyubi nghe rất quen thuộc, xoay người nhìn xuống cầu thang. Kashuu đang đi cùng một người khác lên đây, đó là thanh kiếm Tsurumaru Kuninaga. Thanh kiếm từ thời Heian sao? Trông anh ta cũng có chút giống... Tiểu mỹ thụ...Khụ...Xin lỗi, gần đây công việc rảnh rồi không biết làm gì, nên Kyubi đành xem vài bộ chuyện nhỏ. Ít nhất nó không khiến cô có thời gian rảnh suy nghĩ gì đó về quá khứ, mặc dù trong chiến trường chính cô vẫn hay bị đánh bại quá khứ của mình...

“Kyubi, mau tránh mặt đi!”

Hasebe lo sốt vó lên, chủ nhân đã dặn đừng để các kiếm nhân khác thấy Kyubi, nhưng giờ chạy đường nào, trong Kashuu đang dẫn địch đến. Anh lúng túng muốn ngồi trên chảo dầu, thì nhìn lại Kyubi vẫn bình tĩnh đứng đó nhìn hai người kia lên cầu thang.

“Kyubi”

“Suyt!”

Kashuu cùng Tsurumaru nói chuyện rất rôm rã, cho đến khi lên tới cầu thang nhìn sang Hasebe đã mặt đầy mồ hôi nhìn họ cười trừ, Kashuu cảm giác mùi hương lạ rất quen thuộc ở gần đây, rồi cậu bắt đầu nhìn quanh, Hasebe hắc tuyến đổ đầy đầu vội vàng chuyển đề tài.

“Đây là thanh kiếm mới nhĩ?”

“Hasebe? Anh nói gì vậy? Tôi là Tsurumaru Kuninaga đây! Anh quên chính anh đã làm tôi thức tỉnh tối hôm qua sao?”

“À...À tôi nhớ chứ, nhớ chứ, hai người đến có chuyện gì không?”

“Đến xem chủ nhân thôi!”

Yamatonokami Yasusada từ dưới cầu thang ló đầu ra cười tươi. Cậu vui vẻ lại dùng ánh mắt lại phía sau khoảng không trống của Hasebe, có cái gì đó lạ lạ, cậu bước từng bước giờ tay muốn chạm vào liền bị Hasebe kéo lại.

“Chủ nhân đang mệt, các cậu không được phép vào!”

“Thăm một chút thôi mà, cũng đâu phải Hasebe mới được diễn kiến chủ nhân chứ!?”

Yasusada phụng phịu, chu miệng, nhưng ánh mắt vẫn không rời phía sau lưng anh.

“Hasebe, sau lưng anh có gì đúng không?”

Tsurumaru lên tiếng chỉ tay về phía sau lưng anh, Kyubi chính là đang tàn hình đứng ở đó. Hasebe đỏ mặt hỏi hột không thể nói được câu nào, liền chỉ biết nói câu phủ nhận, nhưng Kyubi đã không muốn giấu giếm dần hiện rõ ra. Đưa ánh mắt xanh ngọc nhìn sang ba nam nhân trước mặt.

“Tsurumaru, tôi khen về sự tinh mắt của anh”

“Kyubi, lâu rồi không gặp em”

“Tôi chỉ ngủ say trong võ, làm sao anh nhận ra tôi?”

“Vì mùi thơm!”

Kyubi ngạc nhiên, cô có hương trên người sao? Làm gì có? À quên, cô có mùi huyết, và khí tức quanh mình. Tsurumaru nhìn nụ cười của cô, lại lắc đầu nói tiếp.

“Mùi hoa rất nhẹ trên thân kiếm”

“À, mùi hoa Đỗ Quyên.”

Kashuu nói thêm vào. Kyubi càng nghiêng đầu kì lạ.

“Không ai biết, huyết katana lỗi phía tay cầm chính là tinh chất hoa Đỗ Quyên”

Hasebe gạt đầu giải thích, nhưng mà... hình như chuyện này không quan trọng, quan trọng là...

“Kyubi để họ nhìn thấy rồi, làm sao đây?”

“Không sao, họ chắc sẽ không nhiều chuyện đến vậy đâu. Tsurumaru, Yasusada đừng nói đã gặp tôi cho bất kì người nào biết”

Kyubi xoay người đẩy cửa phòng Saniwa ra, sau khi hai người kia chấp nhận yêu cầu. Cô vào nhìn đứa trẻ lên 17 tuổi, im lặng ngồi đó, đã cao ngang ngực cô, đôi mắt vẫn như vậy rành đời.

“Kyubi, lâu không gặp!”

“Saniwa ông có chuyện gì?”

Saniwa xoay người nhìn cô, lại âm trầm mở miệng.

“Tôi nghĩ cô cần hòa nhập”

“Hòa nhập?!”

Kyubi khó hiểu nghiêng đầu. Saniwa gạt đầu: “Cuộc sống một mình không vui đâu. Kiếm nhân ở đây cũng nhiều rồi, hãy kết bạn với họ”

“Ông chắc họ không đuổi giết tôi vì đã từng giết trong các chủ nhân của họ chứ?”

“Họ là kiếm nhân chính là thù và thương chủ nhân không có thù kiếm nhân đâu”

“Ai biết được”_Kyubi nhún vai chán nản.

“Kyubi, đừng quá nội tâm, sau này cô sẽ phải cô độc một mình!”_Saniwa nói cau mày, cô gái này, hẳn làm sao để tốt cho cô đây.? Thật ra chính hẳn không ngờ một thanh huyết katana lại là nữ, còn là một nữ sống nội tâm, hẳn không giỏi về việc giúp đỡ nữ đâu. Thật là...Haizz-“Không nói nhiều, Kyubi mai cô dọn đến ở trong Thủ Phủ đi, sau này cô cần đi làm nhiệm vụ cùng các thanh kiếm khác!”

“Rõ!”_Kyubi vẫn tuân theo lệnh.

Saniwa nghe câu trả lời của cô liền lắc đầu, ý bảo không còn gì nữa, Kyubi rời khỏi phòng rồi lặng lẽ tàn hình đi trên hành lang biến mất, dừng chân ở gốc cây nhỏ, nhìn bầu trời về chiều, thờ dài. Kyubi không sống với cộng đồng được....

Chương 12: Tôi Là Kiếm Nhân

Kyubi rời khỏi căn nhà nhỏ của mình ở bìa rừng theo lệnh của Saniwa cô phải chuyển đến một phòng trong Thủ Phủ, và đêm đó cô thực hiện lệnh. Tất nhiên sự việc này sẽ không ai biết ngoài Hasebe và Kashuu đến chuyển đồ giúp cô. Đến sáng hôm sau, căn phòng mới của cô vẫn yên lặng như thường ngày, những kiếm nhân khác vẫn hoạt động bình thường, họ không nhận thấy bất cứ dấu hiệu nào về sự có mặt của Kyubi, và cô cũng không muốn xuất hiện trước mặt họ. Kyubi thờ dài nằm lẩn ra nền đất lạnh rồi lại cuộn tròn người nhìn cửa sổ bên ngoài, trời vẫn như vậy tuyết rơi đầy, những bông hoa tuyết tinh khiết lấp lánh dưới ánh bầu trời. Bất ngờ, chính cô nhận ra thời gian trôi quá nhanh, ngay cả việc chuyển mùa vào cuối năm đã là dĩ vãng việc để ý của cô. Một tháng trời nay, Kyubi chỉ ngồi trong phòng mình nhìn sự việc bên ngoài kia diễn ra từng nhịp, vẫn chưa bao giờ thật sự hỏi hôm nay ngày nào, hay thứ mấy, hoặc là mấy giờ, và năm nào. Sự thật phũ phàn là đối với Kyubi không bao giờ có khái niệm thời gian, cô làm việc của mình không quan tâm đến lúc đó cô có chết hay sống, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, hoặc lúc đó là 2 giờ sáng khi giấc ngủ mọi người sâu nhất. Kyubi có thể nhịn ăn ngủ ngày, và thức đêm như một con cú, để công việc mình hoàn thành tốt, cô gái sát thủ tội nghiệp sống trong gia tộc bị đầy dọa dẫm bị vô hồn đối với thế giới xung quanh, thật tốt khi cô còn tình yêu thương của đứa em trai yêu đuối, và cũng không biết có tốt hay không khi em trai cô lại xoay người đâm lại cô một nhát. Và bây giờ Kyubi chính là chuyển kiếp giữa hai kiếp người, và kiếp thứ ba cô chính là kiếm.

“Kyubi!”

“...”

Giọng nói vang lên từ cánh cửa, nghe không rõ, một ngọn gió lạnh thổi vào cửa sổ, đẩy qua căn phòng lạnh buốt, trên người Kyubi chỉ có chiếc áo kimono cách tân khá mỏng, cô có chút co rúm người, giọng nói đó không phải của Hasebe hay của Kashuu, vậy là ai? Cô không nghĩ đó là Yasusada, và Tsurumaru vì cô mới sáng nhận được thông tin từ Hasebe họ đều đi viễn chinh hết rồi. Kyubi bên ngoài một chút lại thờ dài, đứng dậy núp vào sang bên chỗ tối, cánh cửa lập tức mở ra, là ba đứa trẻ một mái tóc hồng, một tóc cam và màu trắng, trông có vẻ đang tìm cái gì đó chăm chú cố gắng chạy đi xem xét mọi ngõ ngách, Kyubi cau mắt nhìn ba đứa trẻ.

“Nói thật có ai dạy mấy nhóc việc xâm nhập gia cư bất hợp pháp chưa?”

Bọn nhỏ đang cố gắng lục tung mọi cái thùng sếp đồ của cô lên. Tối hôm qua Kyubi không kịp dọn lại đồ khi chuyển đến nhà mới, cô không nghĩ hôm nay sẽ có mấy đứa nhóc hiếu kì đến đây thế này. Cô cần phải đuổi bọn nhóc đi ngay, ví dụ như là... .khu... cô có chút suy nghĩ hơi ác nhưng mà cô phải làm, vì những tài sản để cô kiếm tiền. Dọa ma lù nhỏ. Kyubi nhảy lên cột phòng bất ngờ, nhẹ nhàng đút thùng một lỗ ở góc tường để gió lùa vào, sau đó cô đem giấy dán vào đó, gió mạnh thổi rách mảnh giấy phát ra những âm thanh ghê người, Kyubi phát tay, cánh cửa liền kéo lại, căn phòng tối om như nửa đêm, cô kéo thêm chút đồ đạc gây ra âm thanh nặng nề của người đi trên đường, lập tức bên tai nghe tiếng thét thất thanh của bọn nhỏ. Kyubi xém tý nữa nhào đầu xuống nền đây với độ cao từ nóng nhà rơi xuống, cô không chắc nó đáng sợ đến như vậy, đưa mắt nhìn bọn nhóc, hình như cô làm hơi quá tay phải không? Tự nhiên cảm giác có lỗi, đứa em trai của cô khi nhỏ cũng đã từng như vậy khi ngồi trong phòng tối và không tìm thấy được cô, Kyubi có chút áy náy, chợt một cảm xúc chua xót trong tim trào ra, một giọt nước mắt rơi xuống mi mắt hạ xuống đất, cô không nghĩ bây giờ cô vẫn còn nhớ thằng em đó, một đứa trẻ đã đâm cô từ sau lưng. Kyubi vút sợi dây để giữ chặt cửa lại, cánh cửa lập tức mở ra, ba đứa nhỏ chạy đi thực mạng, với nước mắt đầm cả gương mặt. Khi cánh cửa vừa đóng lại, Kyubi cùng rời khỏi trần nhà, ngồi xuống một góc tối, co người, hai tay ôm lấy đầu gối của mình cảm đề trên cánh tay, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước, cái bóng đêm vô định hình. Kyubi sinh ra và lớn lên học bản chất của sát thủ, điều đó in sâu vào trí óc của cô, chảy sang thế giới này, cô được yêu thương, cô có quyền khao khát, nhưng cô từ bỏ tất cả, vẫn sống trong vỏ bọc lạnh lẽo của mình, Saniwa nói đúng, nếu cô không chịu hòa nhập thì cô sẽ mãi chết trong cô độc, nhưng Kyubi không biết làm cách nào để hòa nhập, đúng hơn cô không dám ra ngoài kia. Từ khi linh hồn cô ở trong huyết katana đã trải qua rất nhiều cuộc chiến, và nhìn thấy rõ những gì cô đã giết và ai đó chết dưới lưỡi kiếm, ngoài ra chính cô đã uống máu nhận thức của từng người thừa kế thanh kiếm để sử dụng, và cô biết ngoài lưỡi kiếm, vỏ katana đã đầy máu tanh, trong khi đó những người được thừa kế thanh katana được Kyubi trao sức mạnh giết người như loài quỷ. Kyubi làm thế nào hòa nhập với thế giới ngoài kia khi cô chỉ toàn là mùi máu tanh ối? Cô tự cười khinh bỉ chính mình, xem ra cô vẫn nên sống với cuộc sống cô độc vẫn ổn hơn rất nhiều. Đưa tay vệt đi khoe mắt ươn ướt, Kyubi đứng dậy dọn lại căn phòng và đồ đạc còn rải rác, hôm nay cô chắc sẽ không đi viễn chinh, mà nếu có nhiệm vụ của cô sẽ được báo trước đó vài ngày nên sẽ không lo về công việc thường ngày, bây giờ cô lo bọn nhóc sẽ chạy về nói căn phòng này có ma nên lại xuất hiện một thanh kiếm khác có thù với cô lần nữa. Kyubi cười mỉm, rồi số phận cô ra sao đây? Trời đây đúng là phạt phải không?

“Haizzz...”

Kyubi đứng bật dậy ưỡn người khi lau xong nền nhà cho căn phòng, thờ hắc ra một hơi dài. Mà sao cũng được, cô cũng chẳng quan tâm nữa. Suy nghĩ vừa dứt, bên ngoài liền có bước chân người, Kyubi kéo cửa sổ nhảy ra ngoài, khí tức trên người cô rất lớn, tuy bọn nhóc lúc này không phát hiện nhưng chưa chắc thanh kiếm “chém quỷ” kia không nhận thấy_Nikkari Aoe. Kyubi nhảy lên ngọn cây gần đó ngồi đợi cho đến khi mọi chuyện xong xuôi nào ngờ.

“Ai ở đó?!”

Kyubi thật sự giật mình với giọng nói tới gần mình hơn, cô chết chắc rồi, muốn sống trong này không gặp mặt kiếm nhân nào có được hay không? CÔ hoàn toàn không muốn gặp, vậy nên Nikkari để cô yên được không?

“Ta cảm nhận khí tức của người, ra máu”

Kyubi cau mày, khí tức? Khí tức của cô tăng lên rồi sao? Hoặc là nó quá mạnh để Nikkari nhạy bén biết được khi ngọn cây này cách phòng cô rất xa. Nikkari là người không biết nhẫn nhịn khi kẻ thù ở trước mặt, sau 2 phút không nghe câu trả lời vọng lại thì anh là đưa kiếm hướng về cành cây đánh tới, Kyubi vội rơi xuống đất tránh đòn tấn công của Nikkari, nhưng anh sẽ không tha cho cô có tâm trạng rút kiếm mà tiếp tục đâm thẳng kiếm. Kyubi cau mày nhìn anh lại nhìn ba đứa trẻ đứng bên kia, ba đứa nhỏ này... nếu cô đoán không nhầm cũng là đoàn kiếm đi, nhưng mà tại sao không nhảy vào? Hoặc là bọn nhỏ muốn xem Aoe thể hiện màn giết “quỷ” này. Trong khi đó Nikkari luôn hướng cô đánh đến, Kyubi thật sự không đoán được kĩ xảo của các thanh kiếm lại tốt hơn cả với chủ nhân bọn chúng đã sử dụng qua, cách đánh từ đâu mà có? Kiếm nhân học từ chủ nhân mình, sau đó tích lũy kinh nghiệm, cộng với biết điểm yếu điểm mạnh cơ thể kiếm nhân ở đâu kĩ xảo võ thuật càng thêm tinh vi và ác liệt, Kyubi thật sự chỉ muốn tránh, nhưng với tình trạng này cô không còn đường trốn nếu như không muốn làm kinh động đến một số người vào buổi sáng đang hoạt động ở bên cạnh, cô ngại gặp kiếm nhân là điều cô suy nghĩ hơn trăm lần, và cũng luôn tâm niệm thực hiện nó. Nikkari bắt đầu bùng mình khi mũi kiếm của anh luôn bị đâm vào không khí, còn đối thủ của anh chính là không muốn ra tay, cái này xem như là một hành động khinh bỉ của kiếm sĩ, vì vậy Nikkari dồn toàn bộ lực vào đòn tấn công kế tiếp. Kyubi nhận biết Nikkari sử dụng chiêu thức của mình liền cố gắng dừng lại mọi hành động và nhìn rõ sơ hở của đối phương, ngay lập tức thanh kiếm vừa hạ xuống chế đôi cơ thể Kyubi thành hai, thì nơi đó chỉ toàn là bụi phấn hoa, “con quỷ”-Kyubi đã biến mất vô tung tích, Nikkari cau mày nhìn khoảng không trước mặt, lúc này ba đứa nhóc mới chạy lại bên cạnh anh.

“Nikka-kun, con quỷ đó giết được chưa?”

“Yên tâm đi Gokotai-kun, con quỷ đó sẽ không sống được lâu đâu”

Nikkari xoa đầu đứa bé tóc trắng gần mình nhất mỉm cười.

“VẬY Nikka-kun, con quỷ đó chưa chết sao?”

Cậu nhóc tóc cam ngắn cũng liền chạy lại lên tiến, Nikkari chỉ biết gật đầu.

“Xin lỗi Hakata Toushirou.”

“Không phải lỗi của Nikka-kun mà, con quỷ đó hình như không có đánh với anh”

“Ừm, đúng vậy. Akita Toushirou, em có thấy con quỷ đó có cái gì lạ không?”

“Cái gì ạ?”

“À, thôi, thôi, thôi không có gì, đi về nào. Nó sẽ không dám quay lại đây nữa đâu”

Nikkari đẩy lưng mấy đứa nhỏ hướng sân chính mà đi, ánh mắt anh vẫn không dừng lại ở khoảng không “con quỷ” vừa biến mất, rồi nhìn lại căn nhà, nơi này không cách biệt với Thủ Phủ nhưng nó ở một nơi khá xa với các căn phòng hay dãy nhà khác trong phủ, lại thuộc nơi hẻo lánh ít người, Saniwa để nó ở đây làm gì?

Tối hôm đó, Kyubi về phòng mình khi mọi chuyện đã yên ổn, cô đến dùng băng gạc băng lại vết thương ở tay, đúng là lúc đó cô tránh được, nhưng cũng không né được mũi kiếm rạch một đường ở cánh tay trái chảy máu, tuy vết thương không sâu nhưng nó trúng ở khớp tay và mạch máu nên Kyubi đã cố gắng lắm mới giữ được miệng vết thương khép lại được.

“Kyubi... em có trong không? Là anh, Hasebe này”

“Ừm, tôi ở đây, anh vào đi!”

Cánh cửa vừa kéo, một bóng người bước vào, anh ngồi xuống đối diện cô nhìn vết thương đã băng bó, ánh mắt hơi sắc nhìn cô.

“Tội gì phải làm vậy? Chủ nhân nói em hãy hòa nhập, em cũng chỉ cần hòa nhập thôi mà”

“Tôi thích một mình”

“Chẳng ai thích một mình cả Kyubi, dù em là huyết kiếm hoặc là một đoàn đao nhỏ thì vẫn là thành viên của Thủ Phủ này, em sống làm việc một mình như thế cả đời sao?...Lúc chiều anh vừa đi viễn chinh về nghe bọn nhóc Akita, Hakata, Gokotai bàn âm lên chuyện căn phòng phía Đông có quỷ, còn nghe bọn nhỏ nói bị dọa. Kyubi, đó là ý em sao?”

“...Tôi chỉ muốn ngăn bọn nhỏ đừng phá phách...Bọn nhỏ sao rồi?”

“Trừ Gokotai còn sợ hãi ra thì hai nhóc kia thích trận chiến của em và Nikkari hơn.”

Hasebe nhìn cô thờ ra, lại nói tiếp.

“Kyubi, sáng mai cùng anh ra vườn chăm sóc chút rau xanh đi. Tay em bị thương như vậy là do trận chiến đó sao?”

“Không sao, Saniwa có thể tiếp tục giao nhiệm vụ”

“Chủ nhân nói nếu em không chịu làm việc cùng những kiếm nhân khác thì em không thể đi viễn chinh nữa. Gần đây Thiết Toái Nha ngày một mạnh, chủ nhân không muốn em gặp nguy hiểm”

“Yên tâm, tôi vẫn...”

“Đừng cứng đầu Kyubi!”

Hasebe đưa tay vỗ nhẹ đầu cô, xoa lên mái tóc hồng mượt đó.

“Kiếm nhân như em là anh lần đầu tiên gặp đấy, nghe lời đi!”

Kyubi không trả lời, Hasebe xem như cô đồng ý, rồi đưa cơm cho cô, đứng dậy căn dặn một chút rồi rời đi, trước khi đi anh vẫn còn nghe được tiếng cô vọng tới.

“Vậy thì sáng mai 4 giờ gặp ở vườn”

Hasebe không nói gì đóng cửa, 4 giờ? Lúc tờ mờ sáng, lúc đó tất cả kiếm nhân đều vẫn chưa dậy vì cái lạnh mùa đông vẫn chưa hết, họ vẫn chỉ ngủ đến 8 giờ hơn. Kyubi chọn thời gian đó chính là vẫn muốn lần tránh, Hasebe nên làm gì với cô đây?

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

“Vù..phạch phạch...”

“Thôi xong...”

Kyubi vội vã chạy vào bàn làm việc khi gió cửa sổ vừa đóng lại, bức tranh cô vừa vẽ xong khi rảnh rồi liền bay đi mất. Hôm nay là ngày gió to, Kyubi cô không có nhiệm vụ đi chinh phạt gần một tháng rồi, một tháng này bên ngoài kia đã xuất hiện thêm rất nhiều kiếm nhân mới, và họ đã bắt đầu hòa nhã chơi đùa và trải qua những ngày bình thường với nhau trong hình hài con người. Saniwa vì khuyên hết lời cô không ra ngoài một lần, đành dùng biện pháp mạnh bắt cô ở trong phòng hơn cả tháng nay, cũng vì vậy Kyubi cô vô lo vô nghĩ lên mạng đọc vài quyển truyện nhỏ, rồi ngồi lắc lư giữ bệ cửa, lâu lâu lại suy nghĩ chuyện bậy bạ về ra những hình ảnh bậy bạ. Nhưng mà đó là bí mật của cô, chỉ vì hôm nay cô chạy ra ngoài vì biết cây táo bên vườn sân Thủ Phủ đã ra quả, cô chỉ đến đó hái trộm một giỏ táo đầy mà quên đóng cửa sổ, thế là ngọn gió kia vô tình kéo đi mất tập tranh yêu quý cô mới vẽ ra. Thật khiến Kyubi đau lòng.

Gần đây cuộc sống của Kyubi rất thanh thản trừ khi bị Hasebe làm phiền thì dường như mỗi ngày cô đều ăn ngủ đầy đủ, và tăng lên được vài kí...Nhâm, cô hiện tại là kiếm ăn bao nhiêu cũng không giảm được hay tăng thêm một chút kilogam nào hết. Kyubi thờ dãi, nhìn nẫu giấy bay ra khỏi phòng, hận nhất là đang trong buổi sáng, hướng gió lại bay về...chỗ nhà tắm của các kiếm nhân. Chẳng lẽ giờ cô chạy vào trong đó lấy? Đùa đi, Kyubi cô vẫn còn sĩ diện của mình, còn các kiếm nhân nam không đột quỵ khi thấy một sát khí đến gần mình thì Kyubi cũng còn mạng sống sót để về sao? Chắc chắn là không, cô ngậm ngùi thờ dãi, cầu nguyện cho những bản vẽ xinh đẹp của mình không người phát hiện.

“Kyubi, chủ nhân có nhiệm vụ cho em”

Hasebe đẩy cửa phòng ra, đem giỏ thức ăn đặt lên bàn cho cô. Biết làm sao được, Saniwa nói phải dùng biện pháp mạnh với cô, nhưng chính chủ nhân không dám dùng biện pháp thì các kiếm nam như anh làm sao dùng được nó. Với lại dù sao Kyubi cũng là nữ giới, đi dùng biện pháp bắt ép hay cưỡng bức, có cảm thấy Kyubi bị uy khuất rất tội nghiệp. Đã nhận thấy ở Thủ Phủ này toàn kiếm nhân, đặc biệt là nam nhi, đương nhiên sẽ không có bất cứ chuyện gì, ngoại trừ Kyubi xuất hiện với giới tính nữ giới, cộng với việc bọn kiếm nhân ngoài kia có kẻ tò mò hay đi rình mò chuyện riêng tư của người khác. Thật sự Hasebe cũng không dám để Kyubi ra ngoài nhìn mặt bọn họ thêm một chút, chuyện này khá đặc biệt và họ không tiêu hóa kịp. Cũng lúc đó, Kyubi cũng nói chính cô không chắc những kiếm nhân khác không đuổi giết cô khi họ còn tình cảm với chủ nhân cũ của họ. Kyubi chết chắc. Nghĩ đến đây Hasebe chỉ biết cười trừ, anh trước là một thanh kiếm trong tay kẻ sát nhân, một kẻ mạnh bạo tàn ác, thân người cũng dính quá nhiều máu rồi, chủ nhân anh chết do lỗi ông ta cũng không dính dáng đến Kyubi, vì vậy chuyện anh có thù hay không cũng rất rõ ràng. Thậm chí khi Hasebe là kiếm cũng không có gặp Kyubi khi đối đầu, chính vì vậy thực lực cùng thể chất của cô chẳng ai đoán được. Ngoài ra, Kyubi chính là con số bí ẩn nhất trong các loại kiếm, trên thế giới mệnh danh ngũ đại danh kiếm, nhưng thực chất nếu nói ngũ thì sai rồi, Kyubi chính là truyền thuyết kiếm quý của cả đại lục này. Chỉ là Hasebe không ngờ một thanh kiếm được xem như cô tích không có thật, đủ tàn ác, đủ sức mạnh, đủ sắc bén lại là nữ giới. Anh cảm thấy cả thế giới đảo ngược.

“Saniwa có chuyện gì sao?”

Kyubi vừa gấp miếng shushi bỏ vào miệng lại nhìn sang Hasebe, anh vẫn nhìn cô ăn im lặng, mặt khác cô nhìn rõ ánh mắt anh ta đã thả hồn lơ đãng tăng mây nào rồi, nhưng tại sao mục đích đôi mắt kia vẫn dừng ở phía cô? Kyubi vô tội mà, đâu làm gì đến những đời trước của anh ta đâu. Đừng nói Hasebe nổi hứng lên lại đem kiếm đâm cô một nhát nữa đi nhé. Cũng lúc, Hasebe cũng giật mình nhìn người con gái trước mặt lại mỉm cười.

“Không có gì, chủ nhân gọi em đi viễn chinh”

“Lão ta cuối cùng cũng chịu để tôi đi sao?”

Kyubi khoe miệng bắt giặc trầu tượng, bỏ thêm vào miệng một miếng Shushi nhỏ, nhai nhai nuốt. Thái độ của cô vô cùng thản nhiên như chuyện đi viễn chinh là chuyện rất bình thường đối với cô không sớm thì muộn, nhưng như vậy làm Hasebe bức mình, anh chẳng biết tại sao, có thể là vì chủ nhân ủy nhiệm không được nâng cao. Hasebe tự cho mình một cái lý do như vậy rồi cau mày nói giọng nghiêm túc với Kyubi.

“Đây là mệnh lệnh của chủ nhân. Kyubi, Thiết Toái Nha gần đây trở nên rất mạnh, em có cần thêm kiếm nhân đi theo hay không?”

“Không cần... (Dù gì không đánh lại thì out thôi mà)”

Những câu sau đương nhiên Kyubi không mở ra ngoài miệng, cứ nhìn thái độ hiện tại của Hasebe, nếu anh ta nghe được những lời này, cô chắc chắn trong vòng 2 giây nữa cô sẽ không sống được bao lâu đâu. Và hung khí là lưỡi kiếm của Hasebe đang đeo bên người. Kyubi thật ra nhiều lúc muốn hỏi Hasebe rằng có phải đi chinh sát cô hay không? Mỗi khi đem đồ ăn đến, Hasebe mặc trang phục như người đi viễn chinh chứ không phải người đưa cơm, ở đây Kyubi cũng không ám sát anh ta mặc áo giáp làm gì? Còn đeo thêm kiếm trên người... Hình như Kyubi nhớ cô chuyển đến Thủ Phủ ở rồi đúng không nh? Tại sao còn gặp cảnh tượng như tướng lĩnh cầm quân đi đánh giặc thế này???

“Khụ... Kyubi, nhớ đừng chủ quan. Thời gian hôm nay em xuất phát nhanh đi”

Hasebe đứng dậy rồi đi liền bị giọng nói của Kyubi kéo giật lại.

“Hasebe, giúp tôi cách li những kiếm nhân khác ra khỏi khu vực cổ máy”

“...”

Hasebe không trả lời, cũng không mở miệng, anh rời đi đóng cửa. Thái độ của anh khác xa với thường ngày, vì chính anh không đồng ý. Tội gì Kyubi phải trốn kiếm nhân khác? Mặc dù trong suy nghĩ riêng anh vẫn có phần nào đó chấp nhận Kyubi ở như vậy đã ổn quá rồi, nhưng khi vô tình đi ngang qua, vô tình nhìn cô ngồi gần người bên cửa sổ, ánh mắt lại nhìn xa xăm, hay những lúc chăm chú vào công việc của mình trên màn hình xanh của máy tính, Hasebe thật sự cảm giác Kyubi bị bao bọc bởi một lớp vỏ bọc xa cách, lạnh lùng, và cô độc. Kiếm Nhân ở Thủ Phủ này dù chưa gặp được anh em của mình, nhưng chắc chắn họ vẫn luôn tươi cười cùng với đồng đội trong doanh, còn riêng Kyubi, cô chẳng có một bóng người để nói chuyện. Saniwa lệnh Kashuu, Yasusada và Tsurumaru không được đến nơi Kyubi sống, nhằm cô lập cô với biện pháp mạnh, rồi cuối cùng họ cũng nghe lệnh và không dám đi đến, chính Kyubi cũng lợi dụng nó để tiếp tục trốn trong phòng. Chuyện này Hasebe nghĩ không giải quyết nhanh chắc chắn Kyubi vẫn luôn nhốt mình như vậy, sát khí của cô gần đây rất đậm, mỗi khi viễn chinh về đã tăng lên, ngồi một mình trong một tháng qua, mới sáng hôm nay Aoe đột nhiên đến tìm chủ nhân thông báo anh cảm giác sát khí trong căn phòng Kyubi đang ở mà anh gọi là Quý đang một ngày đậm, họ bắt đầu nêu ra những biện pháp tránh căn phòng và có thể tập trung đánh úp vào nơi này. Hasebe chỉ sợ lúc đó Kyubi không che được sát khí trong người mình, Huyết Katana luôn là một thanh kiếm hiệu chiến đầy máu, với sức của cô có thể diệt được một nửa quân số các kiếm nhân bên ngoài, chưa kể đến năng lực bí ẩn còn giấu trong người. Nhưng điều Hasebe lo lắng duy nhất, Kyubi không ra tay, cô không đánh lại các kiếm nhân khác để họ đánh và bị thương như của Aoe lúc trước, Hasebe vẫn nhớ vết thương đó lạnh lại đến hai tuần liền, trong khi đó trời luôn mưa, Kyubi bắt đầu chịu những cơn nhứt ở cả vai vùng cánh tay, cô đã cắn bật máu để tránh tiếng khóc phát ra. Hasebe cần bàn chuyện này với chủ nhân gấp nếu không sẽ hại đến Kyubi về tính mạng.

--

Trong khi Kyubi rời Thủ Phủ đi viễn chinh, thì ở Thủ Phủ.

Hiện tại các kiếm nhân đang vui vẻ trò chuyện trong phòng tắm nước nóng của mình, đùa nghịch nước, kể chuyện rôm rã. Nhưng trong số họ đã tắt lịm tiếng cười thay vào đó là vẻ mặt tái xanh khi họ vô tình nhặt lên những tờ giấy trắng bay đến đây và đọc phải nội dung bên trong nó. Bên trong thật sự không có gì nhiều, chỉ có vài chữ, vài bức ảnh, ngoài ra các nhân vật chính là kiếm nhân Thủ Phủ. Là Tất Cả kiếm nhân Thủ Phủ, và tư thế giữa họ rất thân mật, có thể nhìn mà rõ được đó là Oox cùng nhau. Tất cả các tờ giấy không thoát được một cảnh xxoo, ngoài ra còn hai người là ít, còn có vài tờ khá đông đảo đề một người dưới thân... Khụ... Hiện tại một số kiếm nhân đang rất hoảng loạn có người tức đến xì bọt mép ngắt xiu. Còn một số khác tinh thần lực cao hơn, vội vàng xua mây đưa nhóc chưa đủ tuổi trưởng thành vào phòng, không cho bọn chúng biết được nội dung bên trong còn có cảm không cho bọn chúng ra ngoài khi họ đi... khiến nạt với... Chủ Nhân của họ.

Khụ... Thật ra chủ nhân của những bức tranh đó đang ở một nơi khác.

Ngồi trên nóc nhà, bắt chéo chân, tay cầm tách trà hương hoa, miệng nhai bánh. Mặt phía dưới có bị thế nào thì, người nào kia vẫn trong tư thế “thế giới này bà thích bà làm”. Cứ thế cho đến khi Thiết Toái Nha phát hiện được có kiếm nhân ngồi chồm chờ, ăn bánh uống trà nhìn bọn chúng như một lũ khờ hài diễn kịch thì đó chính là việc trước khi bọn chúng chết. Kyubi thực lực không nói, cũng chỉ chơi đùa. Quan điểm duy nhất của những người có máu nhây trong người: “Khi nào chán rồi diệt”. Huyết Katana ai không biết là kẻ khiêu chiến, nhưng ai biết đó là linh hồn nữ nhân? Cũng chẳng ai biết Huyết Katana chính là một linh hồn thích trêu chọc con mồi, vồn đuổi như loài mèo. Lại càng không biết Huyết Katana chỉ thích ngồi ngắm hoa thưởng trà, ăn bánh khi người ta diễn kịch cho mình xem.

Thật ra những lúc như thế thì đừng đại gì nhào đầu vô. Thà để diễn kịch còn hơn ngu ngốc mất mạng đúng không? Nhưng Thiết Toái Nha lại thích mất mạng hơn là diễn kịch....

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Một ngày nắng đẹp ở Thủ Phủ, tất cả các kiếm nhân đáng lẽ hiện tại sẽ đi làm nhiệm vụ của mình hoặc vui chơi, nhưng hôm nay sẽ là ngày khác, tất cả kiếm nhân đều tập trung ở trước phòng chủ nhân cả họ-Saniwa, chỉ vì những bức tranh ảnh không lành mạnh, bọn nhóc kiếm nhân_đoàn kiếm, không chịu ở trong phòng một mình, cuối cùng cũng phải dẫn đến lén lút tập hợp dưới chân cầu thang. Mọi người ai đó đều chiêm trong một bầu không khí im lặng, chốc lát lại có những ánh mắt liếc nhìn nhau sau đó ngượng cười, rồi cúi đầu, nếu ai để ý kỹ sau tất cả cái ánh mắt kia chính là cái rùng mình, mặt tái xanh muốn nôn đến nơi, còn có thể biết họ cảm giác sợ hãi như thế nào. Được rồi, dù sao họ cũng phải thừa nhận rằng họ là kiếm nhân không biết gì về con gái, cũng chưa từng biết quan hệ gần gũi như vậy, và có thể đối với những người này trên sức thần mật, nhưng tuyệt đối không phải trên giường chiếu, hoặc cái quái gì đó. Họ là kiếm nhân cũng không đến nỗi biến thái như vậy đi, làm ơn, kiếm nhân cũng có giới tính của họ, và tất cả những người ở đây đều 100% là trai thẳng, trai mơ nữ không yêu nam, càng không có cái tình cảm quái quỷ gì trên người một nam nhân nào khác, mặc dù những kiếm nhân khác có anh em cùng chủ nhân, có thể xem thân thiết trên đến mức bình thường, nhưng cũng tuyệt đối không phải là yêu đương cái quái gì hết, chỉ là đồng đội trên danh nghĩa. Và hôm nay họ có mặt ở đây vì kiếm nhân tất cả đều không ai có thể nghĩ ra được những thứ hình ảnh quái lạ này, còn vẽ nó ra, và ở đây duy nhất mình chủ nhân Saniwa có thời gian rảnh rỗi để vẽ ra, và suy nghĩ những chuyện không ai vào ai hết như thế này. Lúc này hai ánh mắt của Kashuu và Yasusada nhìn về đối phương, một cảm giác buồn nôn lại ập đến, lạy thần, họ vẫn biết họ có tình cảm với nhau nhưng khi nhìn thấy được bức ảnh được vẽ, hai người càng phân định rõ hơn đó chỉ là huynh đệ tuyệt đối không có chuyện xxoo... Còn về chuyện tại sao họ biết về xxoo... thì nên hỏi chủ nhân, ngài hay đọc những cuốn tập chí như vậy, và thường xuyên một số kiếm nhân khác dùng những tờ báo cũ đọc lại, và thông tin lang thang, từ đó họ cảm nhận Thủ Phủ thực sự là thiếu con gái...

“Roetj...”

Cánh cửa vừa mở ra, tất cả kiếm nhân đều tập trung tất cả sự chú ý trên người Hasebe, bên cạnh là một thằng nhóc nhỏ tóc bạc, mắt hổ phách với chiếc áo kimono rộng thùng thình, tư thái nghiêm nghị nhìn tất cả các kiếm nhân, được một lát lại e hèm.

“Những cái này không phải do ta viết!”

Hasebe nghe lời chủ nhân liền nói tiếp.

“Chủ nhân có lệnh đem đốt những thứ này sau khi tìm được thủ phạm về những bức ảnh bậy bạ này. Thứ 2 không được những đứa nhỏ xem tranh này!”

“Ồ, vậy chuyện vui gì sẽ xảy ra đây?”

Mikazuki Munechika ôm cốc trà, với giọng cười trưởng thành và chậm rãi của mình anh bắt đầu thêm chút châm biếm cho cuộc nói chuyện. Thủ Phủ này người nghi ngờ nhất chỉ có chủ nhân, còn lại chẳng có một người vậy ai là người vẽ ra?

“Vậy những bức tranh này không phải chủ nhân vẽ?”

Kasen Kanesada bóp nát tờ giấy trên tay, cau mày, hẳn cần đi thanh tẩy chính mình, hẳn đang tưởng tượng một hình ảnh hoàn toàn khác với bức tranh, không, phải nói là không liên quan đến bức tranh trong một trang bìa của tạp chí “Hoa Hồng”(Cái tên thôi, ai muốn biết tiếng Nhật nhờ GG)... là một nam một nữ....

“Khụ.... chủ nhân người có chắc không?”

Hasebe cúi đầu nói nhỏ vào tai Saniwa, hành động có chút cứng ngắt và khoảng cách. Biết làm sao được trong đó cũng có anh và... Saniwa ở đó, tự nhiên cảm giác buồn nôn nổi lên, cố kiềm nén, sau đó cố gắng tận lực giữ khoảng cách càng tốt. Saniwa không nói chuyện gật đầu, rồi tăng hắng.

“Tất cả làm nhiệm vụ của mình, còn lại Hasebe sẽ nói với các cậu!”

Hachisuka Kotetsu thở ra xoay người, nhún vai

“Thì ra cuối cùng vẫn không biết ai là thủ phạm sao?”

Saniwa không nói xoay người, vào phòng, đóng cửa. Nhìn lại những tờ giấy trên bàn, dùng tay vò thành cục sau đó ném vào sọt rác, ngồi trên bàn ôm đầu. Trời ạ, không ngờ lại có người quậy đến như vậy không những thế còn rất hay giả tạo để người khác phải lo lắng, giờ tốt rồi, gây ra một mớ bòng bòng rồi chạy đầu mất rồi, viễn chinh gì tới giờ chưa về??? A, mà cô ta có bao giờ nó cho anh biết một tiếng khi về lại đâu chứ. Aizzz...

“Soạt...”

Khủy tay chạm nhẹ chồng sách bị rơi ra, trang sách lật mở, rơi ra bức tranh xuống đất, Saniwa bất ngờ đưa tay nhặt lên, lại nhìn nội dung trên tờ giấy mỉm cười, môi khẽ thâm thì.

“Nếu như cô giống như lần đầu tiên hóa thành kiếm nhân thì có tốt không?”

Saniwa vuốt nhẹ tay trên tờ giấy rồi sắp xếp lại chồng sách, và bắt đầu làm việc. Được rồi, công việc của anh cho một ngày lại tiếp tục bắt đầu.

--

“Ừ...hít...đau quá...”

Trong căn phòng gỗ nhỏ, một ngọn đèn ánh sáng nhỏ yếu ớt rọi đủ sáng cho căn phòng chiếu rõ mọi việc người trong phòng cần làm, một cô gái với vết thương sâu ở tay, với những thứ đồ dùng bừa bộn, cô gái đang cố gắng chữa thương cho mình. Một thanh kiếm bị rì.

Kyubi suýt xoa khi bị máu từ vết thương trào ra ngoài, thật là nếu lúc trước là quý vết thương lành nhanh chóng, thì bây giờ cô là kiếm, vết thương càng khó lành hơn nữa. Lạy trời, cô cũng làm rất nhiều việc tốt mà, làm gì phải đau cô như vậy? Khốn kiếp hơn không ngờ Thiết Toái Nha chơi đánh lén, cứ tưởng diệt xong một loạt các tên trước mặt hợp thành nhóm thì đi về, không ngờ Thiết Toái Nha mới lại đẩy xuống, lần này cô không bạo được sức mạnh của mình là đã quá may cho bọn chúng rồi, bây giờ thì tốt rồi, ngay cả mũi kiếm chém xuống cũng không lành, từ nãy đến giờ đã thấm một mảnh vải cô chậm rồi. Trời ạ, không ngờ cái ma chủ chữa kiếm lại dài như vậy, tình ra Kyubi cô lại thấy nhớ thân xác quý của mình...nhưng mà, dù sao cô vẫn còn chút phép thuật chữa thương, dùng nó thúc đẩy ma pháp cũng không thành vấn đề gì.

“Cốc cốc...Kyubi.”

“Vào đi, cửa không khóa.”

Cửa của cô có bao giờ khó lại đâu, chỉ trừ khi buổi tối sợ kiếm nhân nào đó mộng du đi lạt đường vào phòng cô lúc ngủ, thì tất cả cửa trong phòng mới được đóng lại. Nghe giọng nói Kyubi cũng biết là ai, người mang đến lương thực cho cô hơn cả tháng trời nay mà không nhớ tên cô cũng chẳng hơn kẻ vô ơn đâu, dù sao cũng cảm ơn anh ta, dù kiếm nhân không ăn gì cũng không sao, nhưng Saniwa nói cô cần như các kiếm nhân khác học cách sống của con người, Hasebe lại nghe lời chủ nhân nên mới suốt ngày coi đó như một phần trách nhiệm đi tới đi lui đưa cơm cho Kyubi, dù vậy ông anh này không một chút phân nân, và để thực hiện nhiệm vụ hoàn chỉnh Hasebe hay ngồi nhìn cô ăn hết rồi mới đi về, trong thời gian đó tranh thủ kể những chuyện trên trời dưới đất ở Thủ Phủ cho cô nghe, dù không biết Kyubi thật cảm thấy ồn ào sắp chết.

Hasebe đẩy cửa đi vào, đặt giỏ thức ăn trên bàn, rồi im lặng nhìn cô. Kyubi tự động như thường ngày lấy đồ ăn bỏ vào miệng. Hỏi tại sao có mỹ nam trước mặt nhìn cô ăn mà cô không ngại? Xin nhờ, Kyubi đã sống kiểu đó hơn một tháng rồi, mỗi ngày ba bữa đều bị nhìn kiểu như tội nhân ăn cơm nên da mặt cũng dần chai đi.

“Kyubi, cái này ..của em?”

Hasebe chần chờ đặt mẫu giấy lên bàn, Kyubi xoay đầu, nhìn thấy mẫu giấy, ánh mắt liền lóe sáng ra ôm lấy tờ giấy kia.

“Cảm ơn Hasebe huynh, nó bay mất để em tìm sắp ngất.”

“...”

Hasebe thật sự không biết nói sao về người trước mặt, tâm trạng, ngay cả cách nói chuyện hoạt động đều biến thái ngang nhau, thật là, ai biết trong cái óc bé nhỏ kia lại suy nghĩ được gì chứ? Saniwa nói phải mắng cho cô một trận rồi đem cô xin lỗi tất cả các kiếm nhân khác, nhưng giờ Saniwa chưa chắc nằm trong tình huống này nói được hay mở miệng mắng nhiệt ngay cả là anh làm gì được với cô đây. Kyubi mừng rỡ lại có ánh mắt long lanh sáng ngát ra, xung quanh cô nở đầy hoa, nếu có thêm chiếc đuôi chắc chắn sẽ vẫy cho đến sáng.

“Chuyện gì sao?”

“Tất cả kiếm nhân đều thấy ảnh của em”

“Hả? Cái gì?”

Kyubi giật mình hét to lại bị Hasebe đè xuống. Anh nói thào vào vai cô.

“Suýt, anh được chủ nhân đến chỉ bảo em, ngày mai khi tiếng chuông tập hợp phải có mặt được không?”

“Đau...”

“Huh? Kyubi, em làm sao?”

Hasebe bây giờ mới thấy cánh tay cô dính đầu máu, anh vội vàng tách cô ra, mở băng gạc xem kỹ vết thương.

“Là Thiết Toái Nha? Không được, anh đi mời chủ nhân, em ở đây, cố giữ lại vết thương đấy”

“Ừm...”

Kyubi chưa kịp cảm ơn đã không thấy bóng Hasebe ở đâu, cô chỉ mỉm cười. Thực tình không cần quá nghiêm trọng như vậy máu là qua chảy quá nhiều thôi, bị lại là được chứ gì.

Về phía Hasebe, anh vội vàng chạy ra khuôn viên ở đó có những đám trẻ đang chơi đùa, bọn nhóc chào anh nhưng Hasebe không nghe thấy anh lo lắng cho sức khỏe của người kia hơn, liền nhờ Saniwa giúp đỡ. Vài phút sau, bọn trẻ lại thấy Hasebe cùng chủ nhân đi đâu đó, vội hỏi nhưng cả hai vẫn

không trả lời, còn có dáng hình rất nghiêm túc, cho đến khi cả hai đứng trước phòng của Kyubi.

“Mùi tanh nồng quá.”

Saniwa nhìn màng hình cau mày rồi lại vô ý thức nhìn ra cửa, được rồi Kyubi cô gái này lười dọn vệ sinh phòng, cổ đã dày rộng và cao hơn, Kyubi lại dùng nó ần nấp...Saniwa thật sự muốn kéo cô gái này ra khỏi cái nơi này.

“Kyubi còn sống không?”

“Còn.”

Saniwa quen với việc cách đối thoại tùy tiện không chút tôn nghiêm giữa hai người, là thanh kiếm xuất hiện đầu tiên ở Thủ Phủ, Saniwa nhìn Kyubi vẫn chỉ xem như nữ nhân bình thường không trong thân phận của một kiếm nhân, nhưng tiếc là Kyubi không quan tâm điều đó cho lắm, với cô những ngày trôi qua yên bình là quá đủ.

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Là bị Thiết Toái Nha đánh sao?”

Hasebe kéo cánh cửa lại giữ im lặng cho hai người trong phòng nói chuyện, Saniwa rời khỏi căn phòng thường ngày của mình đi đến đây cũng là một kì tích rồi, còn vì cô gái này nữa. Hasebe nhìn lại căn phòng, rồi thở dài, thật sự anh cảm giác rất khó chịu, nhưng không biết tại sao, dù vậy anh đang dần cảm giác không thích chủ nhân hiện tại của mình chút nào, một điều cảm kích cho những kiếm nhân.

Trong phòng, Saniwa nhìn cách băng bó sơ sài của Kyubi trên cánh tay bị thương của mình, máu từ vết thương cứ thế trào ra không ngớt, anh lại cau mày. Trời ạ, như vậy cũng không phát ra một tiếng hít thở to thái độ đau đớn hay sao? Vết thương như vậy liệu có mấy ai chịu được? Kiếm nhân trong Thủ Phủ thì càng không, họ có thể cắn chặt răng không phát ra tiếng kêu, nhưng hơi thở của họ cũng gấp rút sáng tỏ, còn Kyubi trước mặt anh thì...cô gái này ngay cả nhịp thở cũng không thay đổi, cứ như rằng cái vết thương do đao kiếm kia không phải ở trên người cô vậy. Dù vậy nếu vết thương đó trên người ai, thì cũng đủ để cho người nhìn vào hút một ngụm khí lạnh. Vết thương không phải do kiếm chém qua, mà là đâm xuyên qua, cánh tay của Kyubi có thể xem như bạo liệt ngay lập tức, đó là một lỗ hổng trên cơ thể rất sâu, Saniwa cũng biết đến hiện tại cô gái này chịu đau như thế nào. Ngoài sức tưởng tượng của con người chỉ có một câu là biến thái, hoặc quái nhân.

“Để tôi xem.”

Saniwa đến ngồi bên cạnh, đẩy bàn tay che đi vết thương của cô, lập tức bàn tay mở, máu từ vết thương càng đổ ra như suối. Anh cau mày, nói vọng ra bên ngoài.

“Hasebe, mau đến đây!”

Kyubi lúc này cũng đã đầu choáng mắt hoa, cô không phải không biết chữa thương sao? Nhưng tại sao khi cô càng chữa, máu là càng trào ra như thế này?

“Phụt...khụ...khụ...”

Kyubi ới ra ngụm máu, rồi tiếp tục ho sặc sụa, cô kiểm nó lâu lắm rồi, không dám phát ra tiếng, trong lúc Saniwa làm không gian nào động lên, cô cũng chịu đủ sức của mình mà ngã xuống nền đất, trước khi nhắm mắt, Kyubi nhìn thấy bóng của Hasebe vội vàng đến gần, rồi cơ thể cảm giác được ai đó nhấc bổng lên, và di chuyển. Dù rất muốn rời khỏi nơi đó để biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng cuối cùng cô vẫn không cưỡng lại được cơ thể yếu đuối, mi mắt hạ xuống một màu đen kịt và thíp đi.

--

Trong căn phòng gỗ, nhỏ yên bình, ánh mặt trời lúc chiều tà dần lặn xuống núi, để lại những vệt sáng trải dài xuyên qua ô cửa, nằm trên mặt sàn nhà, yếu ớt rơi vào thân thể cô gái tái nhợt nằm trên giường. Từ ngoài nhìn vào ai cũng có thể biết cô đang ngủ, nhưng giấc ngủ của cô gái này dài quá, dài như một người đã chết không mở mắt nữa, làn da trắng mịn của cô hồng hào, nhưng môi đã tái nhợt, mái tóc hồng nhạt thả xuống giường, phủ lấy đầu gối và chảy dài xuống nền đất lạnh ngắt. Yên bình quá, yên bình đến lạnh lùng. Hasebe vừa kéo cửa bước vào, đặt tô nước ấm bên cạnh giường, chăm chú dùng khăn lau qua môi của cô, sau khi đi viễn chinh về, Kyubi bị thương, không ngờ cô chịu được một vết thương quá nặng như vậy, còn có thể là muốn “gây”, nếu Saniwa không phát hiện sớm có lẽ hiện tại ngay cả thân kiếm cô cũng không thành. Kyubi được chữa trị rất tốt, Saniwa chăm sóc cô kĩ lưỡng, từ sau đó ở Thủ Phủ cũng biết đến sự có mặt của cô, tuy nhiên họ vẫn chưa biết hình dạng, đa số mọi người đều biết có một kiếm nhân tên Kyubi là thanh huyết katana truyền thống chỉ có trong cổ tích được loài quỷ sử dụng, nhưng thực tế hơn một số thanh kiếm đã đổi đầu với cô trong nhiều năm trước qua đời các chủ nhân thì họ chờ có một ngày lần nữa tí thì. Kyubi không biết bên ngoài đã biết về thủ phạm vẽ ra những bức tranh, cũng không biết Saniwa dứt khoát đem tất cả tranh xxoo đó đốt đi, nếu biết cô cũng cần thổ huyết và ngắt thêm vài tháng trời hoặc lâu hơn out luôn ngay tại chỗ mà

thời. Những bức tranh của Kyubi tuy đẹp, nhưng nó lại là ám ảnh của đa số kiếm nhân, ngay cả tình cảm huynh đệ quá thân thiết họ cũng chẳng dám bá vai hay xoa đầu, chào hỏi bằng cách hôn má nhau như lúc trước, và tất cả đều không một lời phản đối nhất quyết đem tất cả bức tranh đó đốt đi, còn mặt khác nữa, họ càng nhìn nhận về Kyubi là một nam nhân suy nghĩ bị thoái hóa, sau khi chữa trị xong, tất cả họ đều cần giúp cho Kyubi anh bạn này một đường để suy nghĩ một cách thực tế hơn... Tất cả kiếm nhân chưa gặp Kyubi đều huy hoàng nghĩ cô là nam nhân.

Hasebe vừa giúp cô lau mặt, cho cô uống nước rồi, im lặng thờ dài. Tuy hiện tại Kyubi đã được thoát chết, nhưng tại sao tâm trạng anh vẫn không vui? Mỗi ngày đều đến đúng giờ bắt tri bắt giác lại đem thức ăn vào phòng Kyubi, rồi nhận ra cô không còn ăn được khi chỉ nằm trên giường suốt cả tháng trời không chịu mở mắt. Saniwa cách li mọi sự phiền toái của những đứa trẻ tinh nghịch đến gần giường bệnh, nhưng cả hai đều nhận ra chút gì đó về sự quan tâm thái quá của mình đến với cô gái này, và cũng chẳng đoán được nguyên nhân vì cái gì, xuất phát từ khi nào. Hasebe gần đây thật sự rất hay mơ sâu về hình dáng của cô, còn thậm tệ hơn là hình ảnh... không lành mạnh. Anh có còn là kiếm nhân không đây?

“Ừm...”

Cổ họng của người trên giường phát ra âm thanh nhẹ, làm động tác của Hasebe dừng lại, chăm chú nhìn cô, nếu Kyubi là con gái thì anh có thể thương đúng không? Cái gọi của người hay dùng là yêu phải không? Nhưng mà... anh là kiếm nhân người phục vụ duy nhất là chủ nhân, tại sao lại muốn bảo vệ một cô gái như thế này?

“Tĩnh rồi sao?”

Kyubi mở mắt, chỉ thấy duy nhất một người ngồi bên cạnh giường, nở nụ cười dịu dàng dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán. Cô muốn ngồi dậy nhưng Hasebe đã đẩy vai cô nằm lại trên giường, anh đem khay thức ăn ra ngoài cửa, không quên để lại một câu.

“Đừng cử động, anh sẽ quay lại”

Kyubi nhìn bóng Hasebe khuất sau cánh cửa, lại từ từ quan sát xung quanh, hoàn toàn khác xa so với căn phòng riêng biệt của cô, nơi này là đâu? Trạm y tế của Thủ Phủ cũng không phải dạng này.. Hasebe quay lại rất nhanh sau đó, trên tay còn dùng một tô cháo đang nghi ngút sương, anh đến gần giường đặt bát cháo lên bàn, rồi chỉ cô.

“Kyubi ăn đi. Bỏ bữa nữa sẽ không tốt!”

“Ừm”

Thật sự bây giờ cô cũng đói lắm rồi, cử động một chút cánh tay liền cảm giác đau nhói phát ra, cô nhìn xuống cánh tay lại mới phát hiện nơi đó được băng bó rất cẩn thận, Hasebe ngồi bên cạnh nhìn thấy cử chỉ khó khăn của cô lại nhẹ cười, được rồi dù sao Kyubi cũng đã thức dậy chẳng phải sao, anh nên vui lên một chút, tâm hồn có cái gì đó đã đỡ ra được một phần nào. Anh nâng Kyubi tựa vào gối nửa nằm nửa ngồi, bưng lên bát cháo, mút một thìa nhỏ thổi nguội.

“Để anh giúp em, nào!”

Chiếc thìa đầy cháo được chìa ra trước cửa miệng, Kyubi nhìn anh có bất ngờ, rồi cũng phối hợp mở miệng nướ từng miếng vào, cô đã ngủ bao lâu rồi? Kyubi cảm thấy dạ dày mình trống rỗng với những thìa cháo xem như cứu đói cho cô đi.

“Cảm ơn.”

Hasebe dứt cháo cho Kyubi chỉ được một trên của bát rồi cô cũng sẽ không ăn nữa, anh nhìn cô đành thờ dài, đặt tô cháo xuống.

“Tôi nay anh sẽ nấu ít đồ ăn dễ tiêu hóa cho em”

“Sao anh không đi chăm sóc Saniwa? Lão ta không có việc gì làm sao?”

“Chủ nhân hiện tại lệnh anh chăm sóc em”

“Roạt...” Giữa lúc hai người nói chuyện cánh cửa phòng lại kéo ra lần nữa, Kashuu, Yasusada và Tsurumaru, họ nhìn hai người trong phòng mỉm cười, rồi tự kéo ghế ngồi xuống, Kashuu nhìn Kyubi lại cau mày.

“Kyubi, cậu vẽ đẹp lắm đấy!”

“À...Hả???”

Kyubi vẫn không hiểu vấn đề, mặc dù cô đang mù mờ tưởng đến những tranh vẽ của mình. Kashuu nhìn cô, lại thờ dài, khéo môi lại cong lên đường nhỏ, chống cằm nhìn cô, một thủ phạm ngày thơ sao? Làm sao họ trách được cô? Ngoài chuyện họ ra không ai biết cô là nữ nhân duy nhất ở Thủ Phủ này, còn có cô say ngủ hơn cả tháng trời mới tỉnh dậy, chỉ sợ chuyện này đã vội vàng chạy vào quá khứ của những người ngoài kia với thái độ vô tư vô lo.

“Này, Kyubi các kiếm nhân khác tổ chức đi tắm biển, cậu có đi không?”

Yasusada mỉm cười nhìn cô, gật nhẹ đầu, với chất giọng như dụ dỗ trẻ con, nhưng khi Kyubi chưa nói, Hasebe đã lên tiếng.

“Kyubi chỉ mới tỉnh sau nhiều ngày mơ màng, bây giờ ra biển xem như ném mạng cho đất luôn”

“Hừm, cũng đúng nhì. Hasebe nói đúng lắm, tối nay uống rượu chúc mừng Kyubi tỉnh dậy nào”

Tsurumaru vui vẻ nắm lấy tay cô, Hasebe lại đẩy hai người ra xa.

“Không được, sức khỏe Kyubi vẫn còn rất yếu không uống rượu”

Kyubi nhìn bốn người trong phòng nói chuyện âm ỉ, cô liền cảm thấy nhứt đầu, làm ơn đi dù gì cô cũng vẫn là con người, và cũng đang bị bệnh làm cái quái gì ở đây thích gây náo loạn nơi ở của người bệnh thế này?

“Này...Hasebe...”

“Tôi đã nói cô ấy cần nghỉ ngơi”

Kyubi thật sự không thể gọi được những tên này, điều tất yếu, cô đang cảm thấy là choáng, và muốn...ngủ....Suy nghĩ vừa dứt, Kyubi ngã xuống gối, nhắm mắt, bên cạnh bốn người không để ý tiếp tục màn tranh luận của mình, cho đến khi nghe tiếng thở đều đều ở bên cạnh phát sang, Tsurumaru dừng mọi câu chuyện lại, đặt ngón tay lên miệng “suyt” ra hiệu cho các người khác trong phòng yên lặng, rồi ánh mắt dịu dàng nhìn sang phía người trên giường, Ba nam nhân còn lại cũng xoay mặt nhìn sang, tự động im thin thít, và kéo nhau ra bên ngoài, nhẹ nhàng khép cửa cho cô.

“Hasebe, sao rồi?”

Kashuu vừa rời khỏi căn phòng, đóng cửa liền xoay sang hỏi về Kyubi với người đối diện Hasebe, anh lại nhìn cậu lắc đầu.

“Cô ấy sức còn quá yếu, sợ nhận nhiệm vụ tiếp theo sẽ không được.”

“Sắp tới các kiếm nhân sẽ đi viễn chinh theo nhóm, Kyubi vẫn đi một mình sao?”

Tsurumaru cau mày liếc về phía phòng, không phải nói cô gái này cứng đầu, nhưng mà cô cứ nhốt mình trong phòng mãi như vậy sợ tính từ ki lại lấn áp, Kyubi lại là huyết kiếm, sát khí sẽ nồng nặc hơn rất nhiều đến lúc đó những thanh kiếm khác sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ, ngoài ra nếu Kyubi vẫn viễn chinh một mình sợ với vết thương tiếp theo sẽ nặng và nghiêm trọng hơn.

“Không biết, cô ấy không muốn ra ngoài”

“Tại sao?”

“Kyubi sợ các kiếm nhân khác truy sát mình vì tội giết chết chủ nhân của họ...”

“....”

Kashuu, Yasusada nhìn nhau lại im lặng, Tsurumaru lại rời đi, Hasebe thở dài xoay người, đợi cho tất cả mọi người chỉ còn lại đúng hai người cuộc đối thoại mới bắt đầu.

“Kyubi đã giết chết chủ nhân”

“Không đó không phải cô ấy làm mà là chủ nhân cầm thanh kiếm đó”

“Đúng vậy, khi đối đầu với cô ấy, tôi có cảm giác cô ấy mạnh hơn chúng ta gấp nhiều lần, chỉ là không biết tại sao không dùng hết sức”

“Vi Souji chưa bao giờ luyện kiếm với chủ nhân Kyubi thật sự là nghiêm túc”....

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Hasebe, Kyubi đã khỏi bệnh hay chưa?”

Yagen Toushirou nhìn những khóm hoa được Hasebe chăm sóc lại thờ dài, tin tức Kyubi kiếm quý đã đến đây trước họ, là người đầu tiên xuất hiện trong thủ phủ này, tới hai tháng trước họ mới thật sự biết sự có mặt của kiếm nhân này. Nhưng vì nguyên nhân gì chính họ cũng không hiểu, họ chỉ nghe và tự phán đoán, người này rất xa cách người ngoài, còn khi họ biết chính là người đó được chủ nhân đưa ra ngoài để cường hóa lại, và không thông qua phòng y tế của Yagen, cũng chính vì vậy Yagen càng muốn gặp người này hơn. Điều duy nhất tất cả tò mò là người này có hình dáng ra sao, sức mạnh lại thao túng tất cả quyền lực đến nỗi con người đưa thanh kiếm này vào cổ tích mới có, nhưng Yagen lại muốn xem thanh kiếm này kiên cường đến mức nào ngay cả các vết thương nhẹ cũng không đến phòng y tế mà lại tự chữa trị, chắc chắn người này rất uyên thâm về y thuật, mặt khác gần đây thủ phủ

rộ lên tin đồn kinh tế trước giờ do thủ phủ cũng là Kyubi cung cấp. Chính vậy Yagen cũng phá tan mọi ghi ngờ về kinh tế của thủ phủ khi các kiếm nhân tiêu sài như vậy không những vui đi mà còn tăng lên gấp đôi, ngay cả thẳng nhóc Hakata Tousei yêu chứng khoán cũng không bước qua lại.

“Người đó vẫn chưa ra gặp mọi người sao?”

Hasebe bỏ thùng nước tối, khoe môi chợt mỉm cười, ngồi xuống nâng những cánh mầm non lên tay. Cô không ra ngoài anh càng vui vẻ hơn, anh chính là ích kỉ không muốn để cho Kyubi ra ngoài để các nam khác nhìn ngắm, anh là vậy, khi cảm giác trong tâm anh đang dần lớn mạnh hơn. Yagen vẫn không hiểu nhìn Yasebe, chính Kyubi chưa bao giờ xuất hiện ở các phòng sinh hoạt chung của mọi người, cũng chưa bao giờ chịu ăn cơm hoặc tắm chung, hỏi ai mà nhìn thấy cậu ta. Hay là Kyubi có oán thù gì với các kiếm nhân khác?

“Kyubi sao không muốn gặp chúng tôi?”

“Cô ấy sợ”

Hasebe chống tay đứng dậy thở dài, nhưng Yagen lại nghe một từ mấu chốt, ánh mắt anh mở to.

“Cô ấy?”

Hasebe mỉm cười, rồi đi, không quên để lại một câu.

“Muốn gặp cô ấy đến vườn hoa này lúc 3 giờ sáng, cô ấy sẽ xuất hiện.”

Lúc đó rồi Kyubi cũng sẽ không trốn mọi người nữa đúng hay không? Hasebe không biết ép cô thế này cô có khó chịu hay không, nhưng mọi thanh kiếm ở đây nếu như đã làm quen chắc sẽ không gây hại cho cô đâu. Hasebe mỉm cười rồi đi, dù sao anh vẫn muốn Kyubi thật sự an toàn, nếu cô mãi trốn trong góc tối, chỉ sợ một thanh kiếm huyền thoại cũng chỉ nằm trong thế giới cổ tích.

--

Thời gian trôi qua rất nhanh, chính con người nằm trong thế giới đầy bộn bề cũng chưa bao giờ một lần nhìn lại nó, chỉ mỗi khi nhìn lại thì biết mình đã bao nhiêu tuổi, tuổi tác con người theo qua thời gian cũng chính là điểm mấu chốt kết luận thời gian, nhưng con người là hữu hạn, thế giới ngoài kia là hữu hạn. Kyubi vẫn ngồi trong phòng ngắm hoa rơi bên cửa sổ, lại mỉm cười rồi thở dài, nhưng đối với kiếm nhân, họ không chạy theo thời gian mà chạy theo những cuộc chiến, thế giới của kiếm nhân không kết thúc mà là họ kết thúc ở chiến trường, kiếm khi gãy mới về đất, và khi gãy cũng chỉ là một mảnh sắc vụn không đáng giá. Vài ngày trước Kyubi rời khỏi Thủ phủ đi viễn chinh cùng với cặp kiếm Kashuu Kiyomitsu và Yamatonokami Yasusada, và kết quả sau đó họ gọi cô là người vô tình, chẳng có gì cả, thời buổi cô bước đến chính là thời gian cô bị đâm hai nhát xuyên ngực ở thế giới kia, và cô đã tận mắt nhìn lại những gì mình trải qua, và những gì mình đã làm, sau khi diệt xong Thiết Toái Nha, cô bình thân ngồi trên cây nhìn cái chết của mình, và phát ra đúng một câu “Ngu Ngốc”. Chính vì vậy Kashuu và Yasusada đã không thích cô với những thứ đó, cô biết họ tôn trọng chủ nhân cũ của mình, và họ không chấp nhận được cái chết của chủ nhân, nhưng còn cô, có cái gì khác ngoài mình chết đi ở thế giới đó, lại nhìn những ánh mắt đau buồn sau khi cô chết đi? Tên nhóc quý tộc vàng kia đã gây nên chiến tranh thêm một lần nữa, và bắt đầu những lịch sử chạy theo đúng trình tự đó. Kyubi đã biết cô không thuộc vào một thế giới nào hết, cũng vì vậy thế giới đang cố gắng bài trừ cô ra khỏi nơi đó, và Kyubi đã nhận được cảnh báo cách đó hai ngày. Kyubi còn nhớ rất rõ khi đó cô đứng dưới gốc anh đào nhìn những cánh hoa rơi, trong đầu đã âm vang những tiếng cười nói vui vẻ, và một giọng nói nào đó đã nói với cô.

“Đến lúc đi rồi, tạm biệt thế giới này đi. Thế giới cô không thuộc về.”

Kyubi đứng dậy, chớp mắt nhìn ra ngoài cửa, cô trở về với thực tại khi nghe tiếng lộc cộc như quả bóng rơi xuống cánh cửa chính của mình, cô rời khỏi chỗ ngồi ra mở cánh cửa ra, nhìn quả bóng đang lăn trước mặt mình, cô ngồi xuống ôm lấy nó, khi ngẩng lên đã nhìn thấy vài đứa trẻ mới mái tóc trang phục, và ánh mắt khác nhau nhìn về phía cô. Kyubi nhẹ bước nhẹ xuống bậc thềm, đưa quả bóng cho đứa trẻ tóc vàng đứng gần nhất phía cô, rồi quay lại người vào phòng.

“Kyubi...-san?”

Kyubi xoay đầu nhìn đứa trẻ tóc hồng gọi tên cô, nhẹ mỉm cười rồi xoay người rời đi. Kyubi không để ý cho lắm sự phá rối của những đứa nhóc này, dù sao cũng là trẻ con, vì chúng rất dễ để cô biết được những hành động tiếp theo của mình, Kyubi không ngăn cản, vì trẻ con vẫn hay nghịch ngợm, trừ khi bọn chúng muốn lấy đồ của cô. Lúc trước cô còn dọa bọn chúng cho khốc thét bảo trong căn phòng cô là quý, nhưng rồi chính cô là người gặp nguy hiểm, đến đứa trẻ 3 tuổi còn biết sợ, cô cũng nên biết rút kinh nghiệm, cô cũng không muốn Nikkari Aoe vác kiếm đi giết chết mình lần nữa, hay tự làm bị thương mình. Cô biết Aoe chính là thanh kiếm trừ quỷ, đương nhiên anh ta sẽ không nương tay với bất kì con quỷ nào... hoặc ngay cả cô nếu tránh không kịp sẽ bị anh ta bỏ làm đôi.

“Này, này đó là Kyubi sao?”

“Không đúng là Kyubi-san. Chị ấy”

“Thủ Phủ mình có nữ giới rồi”

“Thì sao chứ, chị ấy vẫn không dám ra ngoài”

“Này...hay chúng ta về nói với mọi người đi”

Bọn nhóc sau khi Kyubi vào phòng đã kéo nhau ra một góc bàn tán thành một cụm, rồi nhanh ôm quả bóng kéo nhau chạy về phía trung tâm Thủ Phủ nơi tập trung nhiều kiếm nhân nhất. Kyubi không biết tin bọn nhóc nói làm tất cả kiếm nhân bị gặp một chút phiền phức cho mình, ví dụ như uống rượu bị sặc, đang tắm bị điếc tai vì bọn nhóc đứng giữa phòng mà la lớn, hoặc làm cháy đồ hay thức ăn gì đó, thậm chí thương nhất vẫn là người nào đó làm đổ tất cả thùng đồ mới giặt trắng tinh xuống sông. ...

Ở trong phòng y tế, các thanh kiếm đang chữa trị vết thương thì Yagen lại im lặng nhìn sang Kashuu. Người bị nhìn thấy chột dạ liếc họ khụ khụ nhìn sang Yasusada cầu cứu, hai thanh kiếm này chính là không nói chỉ cười hi hi cho qua chuyện.

“Các người biết trước rồi?”

Giọng Yagen hiện tại rất trầm, có thể khiến người khác sợ sệt, ai nói với mọi người vì cái gì anh ta tức giận đi. Đương nhiên họ không biết, Yagen chính là người đứng hoàn toàn về tôn trọng phái nữ, một cô gái sống trong thủ phủ càng cần tôn trọng chăm sóc nhiều hơn, nhưng anh là người làm y tế, ngay cả vết thương nhỏ không chữa trị được cho một cô gái để cô tự sống tự lo một mình chính là tội lỗi ngành y học. Yagen cuồng y thuật nhưng anh vẫn là kiếm nhân, ngoài ra anh cuồng chủ nghĩa tự tôn và bình đẳng, không phải là lỗi Yagen nhưng anh chính là quy chụp về mình, Kyubi không xuất hiện vì cô tự cảm xúc của mình sống riêng lẻ, nhưng anh là muốn nâng niu cô gái này, ở thủ phủ này gặp mấy thằng đực rựa anh đã chán lắm rồi, cần lắm một cơ thể mềm mại để chăm sóc thôi.

“Aizz. ...giờ Kyubi ở đâu?”

“Cô ấy chỉ ở trong phòng ngoài ra chẳng ở đâu khác”

“Hasebe nói cô ấy xuất hiện ở vườn hoa lúc 3 giờ?”

Tsurumaru Kuninaga mở cửa bước vào cùng lúc nghe cuộc trò chuyện của ba người, anh lại cười nhẹ.

“Kyubi tránh mặt các người vì sợ các người nổi máu đánh chết cô ấy. Ví dụ như chuyện Mikazuki Munechika và Nikkari Aoe đang làm”

“Hà?”

Yagen đứng phát dậy, chuyện gì với anh sao? Hôm nay tin Kyubi là nữ chưa đủ sốc sao? Nhưng Tsurumaru lại mỉm cười nhún vai.

“Nhanh đến ngăn họ lại đi, Kyubi sắp chết rồi”

Kashuu và Yasada vội vàng chạy ra trước, Tsurumaru nhìn hai bóng người mỉm cười, rồi xoay sang chỗ Yagen, nói nhỏ.

“Mau gọi mọi người đến xem, hôm nay các người sẽ thấy trận trình diễn rất đẹp mắt”

--

Kyubi nhìn hai nam nhân phía trước nắm chặt kiếm trong tay hướng về phía mình đánh, lại nhìn sang phòng mình đang ở, là do cô hay do cái tên quá nổi nên giờ phá hư luôn phòng của mình đây? Rồi tối nay cô ngủ bằng cái gì.

“Vụt..”

Cùng lúc thanh kiếm của Mikazuki chém ngang qua đầu cô, Kyubi vội thực người xuống tránh được, nhưng một ít tóc đã bị cắt qua. Kyubi khóc ròng, nhưng chưa kịp có thời gian thanh kiếm Aoe đã nhanh thẳng vào cô đâm đến, cô lại tránh. Trời phật ơi, cô đã làm gì với hai thanh kiếm này, khụ, dù sao cô cũng chỉ vô tình giết chủ nhân họ, đem đổi đầu với họ vài lần bằng vô kiếm, nhưng mà lúc đó cô đang ngủ mà, chỉ có thần thức mới tỉnh, có nghĩa cô không làm gì họ hết cô vô tội.

“Vụt...”

Aoe lại bắt chiêu cuối của mình, Kyubi cô xong rồi, né.

“Kyubi, rút kiếm ra mau”

Có kiếm đâu mà rút, các người có thể đem kiếm đến chém tôi, tôi có cầm thanh kiếm nào trên tay đâu mà rút. Ôi mẹ ơi, cô là người thích lạnh nhạt, ngồi trong số là được rồi có cần ra ngoài để người ta đuổi giết thế này không. ...Nhưng mà đánh nhau với mấy thanh kiếm này hơi bị vui vui, tại sao? CÔ không biết, chắc là tinh thần thượng võ kích động đi.

“Rút kiếm ra đi”

Mikazuki điểm nhẹ gót chân nhảy lên cao rồi bỏ xuống. Kyubi nhìn anh, khụ, lạ chiêu cuối của các người, những kiếm nhân này là không thương hoa tiếc ngọc sao? Cô khổ quá mà. ... Kyubi cô né, kiếm của Mikazuki không bỏ xuống chính là chém ngang và tốc độ duy chuyển của anh, cô không biết cái này cô chết cho xong, anh ta là một trong thiên hạ Ngũ kiếm đấy, cô sống sao đây.Né.

“Vụt...Phập...”

“Keng...”

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Thanh kiếm xẹt qua, luồng sáng chói mắt của kim loại kéo dài trên đường nhỏ, đi qua ánh mắt của Kyubi, cô hiện tại lùi ra sau nhảy lên tránh thoát được kiếm của Mikazuki, nhưng thanh kiếm của Aoe đâm tới cô không né được, anh ta lợi dụng điểm mù của cô mà đánh tới. Thanh kiếm Quý, lúc nào chả như vậy, và nó đâm vào cô lần nữa chắc chắn sẽ là... Lại vết thương cũ, hai tháng qua khó khăn lắm vết thương của cô mới lành lại đóng thành da non vậy mà...

“Keng...”

Âm thanh thanh thúy lập tức vang lên không trung, mọi tiếng động đều chìm trong tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng lá bị gió cuốn xào xạc giữa rừng cây, gió thổi qua chiếc áo choàng quá rộng thùng thình của Kyubi, chiếc mũ trước giờ Kyubi luôn trùm trên đầu liền theo gió rơi xuống. Làn suối tóc hồng óng mượt đổ xuống như một thác nước nhẹ nhàng lướt qua bờ vai gầy rơi xuống đất. Tóc chạm đất, không mái tóc hồng của dài đến nỗi kéo dài trên mặt đất, một cơn gió lại thổi qua, loạn lộn nữa như một chiếc áo choàng bao phủ lấy người cô, Kyubi đứng ngược chiều ánh sáng, ôm lấy vết thương trên cánh tay mình, im lặng nhìn hai người trước mặt.

“Kashuu, Yasusada”

“Hè hè, là kiếm của Mạc Phủ phải bảo vệ nhau chứ”

Kashuu cười trừ xoay ánh mắt đỏ trong suốt có chút nhu hòa nhìn về phía cô gái kia, lúc này Aoe và Mikazuki cũng sừng người. Lập tức hai thanh kiếm mới đến chộp lấy thời cơ đẩy mạnh hai thanh kiếm kia ra.

“Kyubi không sao....chứ...”

Yusasada nhìn hai người lùi ra khá xa, vừa phòng thủ vừa ép lại chỗ cô kiểm tra Kyubi lại nhìn đến vết thương, câu nói vừa thoát ra khỏi miệng liền gặp luồng khí lạnh đẩy vào. Vết thương rách rộng hơn....Aoe ra tay rất nặng. Lúc này Kyubi vẫn im lặng không mở một tiếng nói, đưa ánh mắt vô hồn nhìn về phía Aoe và Mikazuki, họ đã thu kiếm lại, vẫn có chút gì đó ngưng ngừng đối với cô, rồi xoay sang nhìn Kashuu.

“Kashuu, tại sao không nói Kyubi là nữ?”

“Tôi đã muốn nói, nhưng các người hành động quá nhanh”

“Xin lỗi, tôi không đánh nữ...”

Mikazuki cúi đầu, nhún vai, Aoe cũng cúi đầu theo. Kyubi lại nhìn vết thương đang chảy máu của mình, rồi ánh mắt sắc bén nhìn sang hai thanh kiếm kia. Cô đang muốn bùng nổ, tại sao cô không thể giết chết hai thanh kiếm này? Cô không thể ra tay với người trong Thủ Phủ, đó là nguyên tắc của cô, nhưng nếu một khi ra tay...

“Đứng lại! Muốn thách đấu, tôi đấu với các anh!”

“Hả? Kyubi!”

Kashuu, nói lớn, lại nhìn hai người trước mặt ngẩn người, rồi nhìn sang Yususada cuộn lên, trao đổi ánh mắt, Yususada nhìn vết thương đang chảy máu như suối của cô lại cau mày, há miệng lại thôi không biết nói gì, cái gì vì khí tức xung quanh người cô đang giảm nhiệt độ xuống một cách rõ rệt.

“Này, này Kyubi bình tĩnh đã”

Kashuu nắm lấy bả vai cô đè lại, Yususada nhìn cô ngăn người lại vội đuổi hai người kia đi nhưng vô dụng, Kyubi im lặng liếc mắt nhìn hai người cản trở mình họ liền chết đứng. Là con mắt của địa ngục, con mắt của những người tuyệt vọng đến tận cùng thế giới, dù là kiếm nhân cũng cảm thấy run sợ về ánh mắt này. Hai người bắt đầu lùi ra phía sau vài bước, nhưng dù sao kiếm nhân vẫn đặt được thần thức cứng cỏi nhất, họ bắt đầu dừng lại ánh mắt kiên trì nhìn về phía Kyubi. Trong khi đó Aoe và Mikazuki đã bắt đầu rút thanh kiếm mình ra để phòng dùng thế thủ. Hai người nhìn nhau lại nhìn đối phương, không biết từ khi nào Kyubi đã lấy ra một thanh kiếm đỏ huyết nhẹ nhàng lướt qua cánh tay như đang lau lấy vũ khí của mình, giọng cô nhẹ nhàng vang lên nhưng cũng đủ người nghe bao nhiêu khí lạnh trong đó.

“Các người, muốn đánh sao?”

“...”

Nói chưa dứt câu, hai người kia chưa kịp mở miệng, Kyubi đã biết mất tại chỗ, Aoe là người đầu tiên cảm thấy khí lạnh gần mình nhất, thị giác không nhìn thấy được bất cứ cái gì ngoài luồng gió quanh mình, tĩnh tâm xem xét thì chính kĩ xảo trốn chạy của người này quá mạnh không thể đánh được điểm dừng, Aoe trối chân tại chỗ mặc những nhát kiếm đưa qua người mình như một cách luyện kiếm nhẹ, một ngày một nhiều, và Mikuzaki cũng không kém hơn. Nếu ai nói Mikuzaki là một trong những thanh kiếm Ngũ Kiếm nhất nhì về độ đẹp bền và sắc bén thì Kyubi chính là Chúa tể của các thanh kiếm, không những đẹp, bền, sắc bén, mà thanh kiếm này chính là lấy từ linh hồn của con người ra, nỗi oan chưa thấu, nỗi ức hận chưa nguôi, mùi máu tanh vẫn luôn là kẻ ngừng chân của những tên sát thủ. Kyubi ngay từ khi nhập vào thanh kiếm đã chịu ảnh hưởng hoàn toàn từ khí của kiếm, sức mạnh của cô hiện tại không ai đoán được sâu đến mức nào.

“Kyubi! Dừng!”

“Keng... Phập...”

Bóng người vừa xuất hiện, một ánh sáng xanh chột lóe lên, đánh trúng ánh sáng vừa set qua mắt của Mikuzaki, thanh kiếm liền bật tung ra, cùng theo đó Kyubi ngã ra đất ôm lấy ngực mình ho sặc sụa, ói ra máu. Saniwa đang ở trong nghe được thông tin từ các đoàn kiếm nhỏ liền vội vàng chạy ra đây, không ngờ đến đúng lúc thật sự, Kyubi hóa ma là chuyện rất dễ nhận ra đối với các pháp sư luyện hồn như Saniwa, nhưng chuyện làm cô kích động tại sao? Là chuyện gì đã xảy ra?

“Aoe, Mikazuki các anh không sao chứ?”

Kashuu, Yususada lập tức chạy đến đỡ hai người muốn ngã ra đất, họ chặt vật hơn cả Kyubi khi đỡ đầu với họ. Rồi bốn người đã đưa ánh mắt đang ngồi dưới đất im lặng đưa ánh mắt nhìn họ, Saniwa bước đến đưa tay vội kéo cô dậy không ngờ Kyubi tránh đi tay anh né qua một bên [bad word] còn bò dậy rồi rời khỏi đó. Hasebe chạy ra sau liền thấy bóng lưng của Kyubi biến mất, lại nhìn sang Saniwa đứng thần người ở đó, anh im lặng đến gần thắc mắc, lại bị Saniwa liếc mắt một cái lại thờ dài, anh đến gần chỗ nhóm người Kashuu, mở miệng.

“Mau đến phòng chữa thương đi”

“Saniwa...”

Saniwa nghe tiếng gọi lại dừng cước bộ, Aoe nhìn anh lại nhìn sang Mikazuki rồi e dè nhìn sang Saniwa.

“Chủ nhân, Kyubi cô ấy...”

“Có thể Kyubi sẽ tiếp tục ngồi trong phòng một thời gian nữa...Các cậu đi khiêu chiến với cô ấy làm gì?”

Hai người nhìn nhau lại tự giấu mím cười, họ đều có kế hoạch này để mục đích khác ai ngờ mọi chuyện lại xảy ra như thế này chứ. Cùng lúc đó các kiếm nhân khác ở Thủ Phủ đều có mặt tại nơi đó, mọi ánh mắt đều nhìn thấy rõ từng sự việc một, họ lại âm thầm xem kịch, lại âm thầm kéo khóe miệng rồi đi, ánh mắt âm trầm, còn để lại những đứa nhỏ nhìn nhau rồi tùm lại thành một góc nói chuyện gì đó xì xào.

--

Đúng như lời Saniwa nói, cửa phòng Kyubi từ đó không một người nào dám bước vào, ngay cả Hasebe đưa cơm cho cô cũng bị cô khước từ thẳng thừng. Một năm trôi qua, cửa phòng Kyubi vẫn im lặng như vậy, dẫn các kiếm nhân mới trong Thủ Phủ cũng không biết đến sự có mặt của cô, những chuyện sau này họ chỉ xem như là các kiếm nhân mới đang đùa mình hoặc nuôi cái hi vọng có một nữ nhân ở trong Thủ Phủ, cho đến khi Saniwa chịu hết nổi tịch mịch, hần hắt tất cả vận kiện khỏi bàn, phá nát phòng hần mới đem mấy lá bùa dán ngay trước phòng cô đốt phòng...Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, Kyubi là người tha chết không chịu ra khỏi phòng, hần đành nén tức giận, tìm cách giải quyết.

“Bọn ngốc, khó khăn lắm mới lôi được cô ấy ra ngoài...”

“Chủ nhân”

Hasebe đẩy cửa đi vào nhìn đồng hồ loạn trong phòng lại liếc mắt nhìn sang Saniwa, hần ta gần đây như muốn có hào cảm giết chết tên này, nếu trước không phải hần là chủ nhân của mình. Ngày sau khi Kyubi đóng cửa, Saniwa càng ngày ném cho Hasebe những thứ đồ bừa bãi, công việc ngày càng nhiều hơn so với trước, ngay cả những lúc hần ta không vui Hasebe tiếp tục chịu thêm chút công việc khác sau khi mới dọn xong ngay sau đó.

“Chuyện gì?”

Saniwa vẫn với thái độ đó, nhưng hiện tại tâm hồn hần đã vút trên chín tầng mây để tìm người nào đó rồi. Kyubi hết một năm không đi viễn chinh, không ăn uống, không ra ngoài gặp người khác, sát khí của cô sắp cao lên đến tận trời rồi, còn muốn sao nữa đây?

“Tập hợp, đi viễn chinh”

“Viễn chinh?”

Hasebe nhìn Saniwa đang loay hoay chấm bức vẽ ra những cái tên nghi ngờ, viễn chinh? Hần chưa bao giờ nghe chủ nhân nói rằng viễn chinh có thể tập hợp hết mọi người, nhưng mà lần này là...có tên Kyubi? Được rồi Hasebe hiểu được ý hần, lần đầu tiên hiểu được rồi, nhưng một năm rồi Kyubi không ra khỏi phòng, bên ngoài các kiếm nhân mới cũng xuất hiện như vậy có nguy hiểm gì cho cô hay không? Saniwa viết xong tờ giấy, Hasebe cúi đầu nhận lấy, rồi rời khỏi phòng, ánh nhìn cái tên gần cúi ánh mắt trầm xuống, Kyubi đã lâu như vậy chưa gặp không biết ở một mình trong phòng đó ra sao?

“Leng keng...”

Tiếng chuông tập trung của các kiếm nhân vang lên, ngay sau đó vài phút các kiếm nhân đã nhanh chóng tập trung đông đủ thành một người dài ở trước đại sảnh, Hasebe đồng dạng nói to từng tên cho đến cái tên kẻ cuối lại im lặng.

“Hasebe chuyện gì vậy? Sao không đọc tiếp?”

“Cái tên tiếp là ai?”

“Hasebe?”

Các kiếm nhân khác bắt đầu nóng ruột khi Hasebe không phản ứng trong một thời gian quá lâu, rồi không có thười gian để họ bàn tán nữa, họ cũng đang rất bận công việc của mình.

“Hasebe anh sao vậy?”

Shokudaikiri Mitsutada nhìn Hasebe lạ thường liền đến đập vai anh, nhưng ánh mắt của anh cũng chợt lướt qua tờ giấy, đúng là định nghĩa lớn. Kyubi Huyết Katana, chôn mình sâu dưới lòng đất là thanh kiếm đầu tiên xuất hiện trong Thủ Phủ, nhưng vào vài ngày sau đó là những kiếm nhân khác, đến nửa năm sau tất cả kiếm nhân lúc bấy giờ mới biết một thanh kiếm tên Kyubi có mặt ở Thủ Phủ này, không những thế còn là nữ. Một thanh kiếm được cho sống trong cô tích liền xuất hiện ở hiện thực một vật khéo léo do định mệnh sắp đặt, nhưng chưa xuất hiện được bao lâu Kyubi liền lại chôn mình vào phòng trong một năm nữa, chỉ vì trận chiến với Aoe và Mikazuki đánh cho hai thanh kiếm toi tã rồi trốn biệt... Thật là, nay Saniwa dùng biện pháp này cũng chỉ có thể lờ người này ra, nhưng nếu chắc chắn lờ được rồi thì các thanh kiếm mới này... Namazuo Toushirou, Nakigitsune, Imanotsurugi, Souza Samonji... Dù sao vẫn có Aoe là người đứng đầu đội trưởng đội. Mặc khác Kyub chắc không có thù oán gì với họ chứ? Bởi vì nếu the Mitsutada được biết thì...trong những người này không người nào Kyubi không kết liễu mạng sống chủ nhân của họ....

“Hasebe đọc tiếp đi chứ!?”

Hasebe im lặng lúc lâu, lại nắm chặt tay, rồi gật nhẹ đầu.

“K_Kyubi”

“Cái gì?”

Yusasuda là người bắt phát ra đầu tiên, sau đó các kiếm nhân khác lại bàn tán xôn xao.

“Người này có thật sao? Có mặt trong Thủ Phủ?”

Nhưng những đứa nhóc khác thì nhìn nhau ánh mắt sáng vấp lên.

“Nè, nè Kyubi chị ấy cũng rời khỏi phòng sao?”

Midare Toushirou mắt sáng rực nắm lấy tay hai đứa nhóc khác, Maeda Toushirou, Hirano Toushirou nháy mắt với nhau lại hỏi lại.

“Là ai? Chị? Nữ sao?”

“Đúng rồi”

Midare rất đặc ý gật gật đầu, rồi nói tiếp.

“Kyubi-san rất xinh đấy nhé, xinh như thiên thần”

“Kiếm Quý xinh như thiên thần? Là nữ?”

Maeda cùng Hirano chính thức rối não nhìn nhau. Cái gì đang xảy ra ở thế giới này thế này????

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

“Kyubi?”

‘Um’

Aoe nhìn cô gái mặc kimono cách tân trước mặt lại có chụt ngai ngừng, anh nhìn ánh mắt vô hồn của cô tâm lại nhảy lên. Không phải cô lại muốn đập anh nữa đấy chứ? Một lần bị đánh anh cũng đủ sợ cô rồi, Mikaruki đứng bên cạnh nhóm kiếm nhân khác, ôm tách trà uống một ngụm cũng đủ sặc lên sặc xuống, ai nói cho anh biết tại sao một năm không thấy cô gái này lại bắt chập sáng vậy không. Khụ, Mikaruki nên nói cô càng ngày càng đẹp, Kyubi thực sự đã làm cái gì trong phòng đó vậy? Các nam kiếm sĩ khác lần đầu tiên nhìn thấy thanh kiếm huyền thoại đứng trước mặt mình, lại nhìn về phía sau.

“Kyubi?”

Lại thêm chuyện bàn tán nữa, Kyubi vẫn đứng đó bỏ ngoài tai tất cả các kiếm nhân nói chuyện, cô nhìn thẳng về Hasebe.

“Khi nào đi?”

Saniwa rất lâu không chưa lệnh cô bất cứ chuyện gì, Kyubi lại dễ dàng chấp nhận ngồi một mình một góc nhìn thế giới trong vai người ngoài. Kyubi mệt rồi, không biết đợi cái gì, chờ cái gì, cô chỉ cần một lần nào đó có thể quay lại với quá khứ kia để biết nguyên nhân tại sao đưa em kia quyết định muốn lấy mạng cô? Thanh Huyết Katana? Phải không? Khi đưa bé nào đó đã nhìn với ánh mắt của một thanh kiếm bằng chán ghét? Kyubi thờ dài nhìn Hasebe, thực ra lúc đó nếu cô nói không giận thì đã là giả, mình chỉ mới xuất hiện thôi, lại dễ dàng lại bị đánh phủ đầu, còn bắt đổi đầu lại. Cô không phải là người hiếu chiến, dù đó là bản chất của kiếm quý, nhưng Kyubi căm hận nhất tiếng con gái, cô thật sự đã muốn biến thành nam nhân để có sức khỏe mạnh khỏe hơn, vài ngày trước cô có thể vui vẻ chơi trò như một nữ nhân bình thường, nhưng ai biết Kyubi luôn sức khỏe yếu hơn các người bình thường, cô vận động cũng không được nhiều, thanh kiếm huyết kia đã cho cô ngủ đi hơn một ngàn năm như vậy chủ yếu chỉ che đi điểm yếu duy nhất của cô, nhưng Kyubi vẫn biết rõ ở hai kiếp người cô đã làm thế nào để tiếp tục sống...chẳng phải là máu sao....Dù sao cô vẫn người đầy máu rồi, ai đó giết cô cũng chả sao.

“Kyubi, chị là... Thanh kiếm quý?”

“ ”
...

Kyubi nhìn đứa trẻ trước mắt gật nhẹ đầu, Namazuo Toushirou lại khựng lại một chút cúi đầu.

“Xin lỗi”

Cô nhìn nhóc lại không nói gì, Hasebe nhìn hoàn cảnh ngộp ngạt liền tăng hăng kéo mọi người sang chủ đề khác.

“Người cuối cùng là Aoe, đội sẽ xuất phát sau 2 tiếng đồng hồ nữa”

Chỉ cần nhiều đó, Kyubi xoay người rời đi, cô không cần nói quá nhiều về một số việc cô không muốn tham gia, vì ở đây có một số ánh mắt nhìn cô rất lạ, nếu đúng trong suy nghĩ của cô, Kyubi là người bị chán ghét, nếu có nhìn lạ thường thì với cô cũng là chuyện đương nhiên, cuộc viễn chinh lần này có thể đi sai hướng với cô, và cũng là lần đầu tiên Kyubi tập cách làm việc đội gì đó. Nhưng trước giờ cô chưa bao giờ có thể tham gia hợp tác cùng một người nào đó, cái chính chỉ vì Kyubi đã không thật sự có một người bạn nào bên cạnh để cùng xông pha những chỗ nguy hiểm cùng, chính vì vậy đừng hỏi tại sao khi cô bị thương hoặc gặp khó khăn chuyện gì đó chỉ mình cô là người quyết định được mọi chuyện trước khi kết thúc.

Kyubi rời khỏi đại điện lớn, về lại phòng mình, cô đem vỏ kiếm bỏ vào hộp, trước đó cô đã đi viễn chinh vô tình nhặt được vỏ huyết katana này, thực ra thanh kiếm này không có linh hồn, mà chính là linh hồn của cô gái người pháp sư kia bị người luyện kiếm kéo vào thân katana để rèn luyện, từ đó cái tên quý ám của thanh kiếm cũng xuất hiện ra. Cũng chính duy nhất thế giới này kiếm chỉ có nam không có kiếm nhân nữ, mọi chuyện là sự thật luôn xuất hiện trước mặt, và các vũ khí khác đều là nam như tiền nhân hoặc đao nhân, ... Kyubi đã dành một năm qua đọc những quyển sách kì lạ của pháp sư luyện hồn nói về những điều đó, nói việc cô chờ đợi cái gì đó đều là không phải mà là cô đang cố tìm cách chết đi. Có thể nếu cô chết rồi linh hồn lại chuyển biến đi nơi khác, hoặc có thể Kyubi trở lại thế giới cũ, dù nơi đó không có gì đáng để quay lại, nhưng khuất mắt trước khi chết không thể nhắm mắt vẫn là khuất mắt không bao giờ tan đi ở trong lòng cô. Kyubi vẫn còn lo cho thằng nhóc đó... cô không thể bỏ được thói quen lo lắng cho một người từng cô xem là ánh sáng duy nhất cuộc đời cô, và giờ cô trở thành một người không có mục đích.

“Kyubi”

Giọng nói phát ra ở phía cửa phòng, Kyubi đóng hộp lại đứng dậy bước ra ngoài mở cửa. Bóng người xuất hiện trước mặt cô là nam nhân tóc dài lục bảo, với đồng phục chiến đấu khá đặc biệt trên người, bên hông là thanh kiếm chém Quỷ, Aoe cúi gập người xuống trước mặt cô, trước tình cảnh này, Kyubi vừa bất ngờ lại cứng người, dù sao cô vẫn là sát thủ, kiếp người cũng không nhiều ở thế giới thứ hai, bây giờ trở thành kiếm. Nói thật, chưa lần nào có người cúi đầu trước mặt mình như thế này, Kyubi có cảm xúc muốn chạy trốn, cô hiện tại không biết làm sao, liền đưa tay kéo cửa lại không ngờ Aoe lại dùng tay chặn lại cánh cửa chính, Kyubi giật mình nhìn anh, đúng lúc Aoe cũng ngẩng mặt lên, bốn mắt nhìn nhau lại thêm một hồi im lặng, cuối cùng Kyubi lùi về phía sau vài bước, Aoe mới tự đánh thức mình mà nói.

“Chuyện lúc trước là do tôi sai, xin lỗi”

Kyubi ngẩn người nghe những lời đó của Aoe, không phải chứ? Cô thật không muốn nghe câu xin lỗi này, không phải cô ích kỉ mà là nếu anh ta nói ra mà không thật tâm thì không biết khi nào anh ta lại nổi khùng lên đánh cô lần nữa, và lúc đó cô không chắc sẽ không bạo phát cái hắc ám gì đó để giết chết anh ta, dù sao anh ta cũng chỉ là kiếm nhân, một khi gây thì thật sự khó mà tu luyện lại, và sửa chữa. Kyubi có chút lùi về phía sau, Aoe lại nghĩ cô không đồng ý là muốn chạy liên xông thẳng vào phòng, Kyubi nhìn hành động của anh tiếp tục lùi, bất quá Aoe vội chụp lấy cổ tay của cô, kéo bậc lại, Kyubi bị mất cân bằng liền ngã nhào xuống, Aoe chính là muốn cô dừng lại không ngờ tình hình đi quá xa, cả hai người ngã ra sàn nhà, Aoe vội đỡ lấy người Kyubi, kết quả hai người trở thành tư thế rất ai muội. Không gian lại chìm vào yên tĩnh một chút, Kyubi nhìn khuôn mặt nam nhân gần sát mình lại cảm giác hai gò má mình nóng ran lên, Aoe nhưng là không để ý đến chuyện đó, tiếp tục nói.

“Xin lỗi, Kyubi tôi thực sự chỉ muốn làm quen với cô, với lại kiếm thuật của cô rất tốt, nếu như cô cứ tránh né như vậy tôi cảm thấy thật uổng phí nhân tài. Nhưng không ngờ làm cô tức giận. Thật sự đây là lời xin lỗi chân thành của tôi!”

“...À...nhưng mà anh có thể đứng dậy được không?...”

Tư thế thật sự bây giờ không tốt lắm. Kyubi không nói ra câu cuối, cô nuốt vào bên trong, lại nhìn sang Aoe, bây giờ kiếm nhân nào kia mới đỏ mặt vội vàng lúng túng đứng dậy khỏi người ngồi trên sàn nhà sẵn tiện đem tay kéo cô dậy. Hai người lại ngồi đối mặt nhau, lát sau Kyubi mới khó khăn mở miệng được.

“Trận chiến lần này mong đội trưởng chiếu cố”

“Này...Kyubi cảm ơn đã tha lỗi”

Aoe cũng rất khách sáo cúi đầu, hai khuôn đầu vừa cúi xuống lại đụng vào nhau, giống kiểu “phu thê giáp bát” ở Trung Quốc, thì hiện tại tình huống này thực sự không khả quan cho lắm của hai người. Aoe chỉ ngồi một chút, rồi rời đi, Mikaruki cũng có đến nhưng nhìn hoàn cảnh hai người lại thờ dài, anh sẽ lựa cái ngày nào đó thích hợp hơn nói lời xin lỗi với Kyubi, dù sao cô gái này thực sự chưa tiếp xúc với người ngoài khi nào. Mikaruki lại nhìn sang Aoe đang lén lút ôm lấy ngực mình tựa vào gốc cây hoa anh đào phía trước viện, lại lắc đầu, thằng nhóc này lại bị làm sao mặt đỏ như gấc thế kia? Thực ra từ khi vội vàng rời khỏi phòng Kyubi, Aoe đã trốn ở gốc cây, tay lên xoa nhẹ ngực mình, lồng ngực của anh vẫn có cái gì đó đang đập liên hồi rất đau, còn hai má nóng ran như bị chiên giòn tới giờ vẫn không hết, trong đầu anh luôn hiện lên hình ảnh đôi môi nhỏ và thân thể mềm mại nằm dưới thân mình...Trời ạ, anh đang nghĩ bậy cái gì thế này.

Kyubi sau cuộc nói chuyện với Aoe, cô cũng chuẩn bị rời khỏi phòng, chuyện trước cô chỉ xem như là tai nạn và vứt thẳng nó ra sau đầu. Tội nghiệp cho kiếm sĩ nào đó gặp trúng người vô tình, cô đến chỗ dịch chuyển của nhóm Aoe, ở đó 4 kiếm nhân khác đã tập hợp đầy đủ, họ nhìn cô với ánh mắt tò mò cũng vui mừng, hòa nhã trong từng lời nói, Kyubi nhưng ngược lại vẫn cư xử như thường ngày, cô nhẹ cười rồi từ đó im lặng hết khoảng thời gian còn lại.

Địa điểm của nhóm đến là vào Thời kỳ Muromachi, họ phải quay về thế giới của Ashikaga Yoshimitsu chưa bắt thống trị Mạc Phủ, Thiết Toái Nha muốn làm gì nơi đó? Tất nhiên giết Ashikaga, chọn đúng nhân vật chính luôn ấy chứ. Nếu Thiết Toái Nha có chút thông minh nên trở về giết các nhân vật khác nhỏ liên quan mật thiết đối với người lịch sử thì sẽ khó khăn hơn, đáng tiếc bọn Thiết Toái Nha này không có đầu óc... Khụ, đừng hiểu nhầm, cô đang đóng vai thử nếu cô có thể ở bên phe Thiết Toái Nha thôi.

Kyubi cùng nhóm người Aoe được dịch chuyển đến rừng cây, nơi này là nơi yên bình quả bí mật nhất, luôn là địa điểm thích hợp các kiếm nhân không xuất hiện khiến mọi người bất ngờ.

“Ashikaga hiện tại đang làm gì?”

Souza Samonji đứng trước cảnh sắc núi rừng trên cao nhìn xuống thành phố cổ xưa Nhật thờ dài, Kyubi nhìn nhìn một chút Aoe lại trả lời.

“Ashikaga hiện tại vẫn là thanh thiếu niên nhỏ tuổi”

“Thiết Toái Nha muốn làm gì ở đây?”

Imanotsurugi chất giọng lo lắng xoay sang nhìn Kyubi, cô nhận ra ánh mắt nhóc lo lắng lại mỉm cười

“Muốn diệt cô tận gốc”

“Kyubi, cậu mới khỏe có thể không?”

Con cáo trên cổ của Nakigitsune nói hướng về phía cô, đồng loạt những con mắt khác lại hướng về phía cô lần nữa, Kyubi cười khò.

“Kiếm nhân làm gì có chuyện khỏe hay không, có thể hay không thể chứ?”

“Không sao, em sẽ bảo vệ chị”

Namazuo Toushirou chạy đến gần nắm lấy tay cô, Kyubi bất ngờ nhìn nhóc lại mỉm cười xoa đầu.

“Cảm ơn”

“Em nữa đó” _ Imanotsurugi chất giọng tranh công.

“Thôi nào, chủ nhân nói ở đây cần coi trọng Kyubi đây”

Aoe lên tiếng, những câu của chủ nhân ý như là nhờ Kyubi làm tất cả mọi chuyện chứ không phải để họ bảo vệ được. Kyubi không nói mỉm cười, kinh nghiệm đánh, sức đánh, và thế giới chiến trường Kyubi đã đi nhiều lần còn có kinh nghiệm một mình sinh tồn nhiều hơn họ, tất nhiên Saniwa lo lắng như vậy chính là thừa, nhưng Kyubi nhận một điều một thứ Saniwa không lo thừa thái chính là cô không biết học kinh nghiệm của nhóm như thế nào. Cô luôn là người sống cô lập và sống riêng lẻ một mình.

Chương 19

“Này, này không cần như vậy đánh úp chứ”

Aoe nhìn Thiết Toái Nha bao quanh lấy mình lại mỉm cười, Kuybi đứng bên ngoài nhìn các nam nhân kia bắt đầu có chút mệt mỏi. Lần này dường như Thiết Toái Nha muốn dốc lực để phá hủy toàn bộ thời kỳ để đô này nếu như không giết được nhân vật chính. Kyubi cô nhìn thẳng nhóc tên Ashikaga chưa đầy 8 tuổi ở bên cạnh mình, thẳng nhóc luôn có ánh mắt lấp lánh về những trận chiến, ầu trùng hiểu chiến của một bạo chúa là đây. Kyubi thờ dài, ngồi xỏm xuống nhìn đứa trẻ kia.

“Này, về nhà đi”

“Không, người không thấy ở đây đang rất vui hay sao?”

“Cốc”

Kyubi đưa tay cốc trán Ashikaga, cô cau mày nhìn về Thiết Toái Nha để bên cạnh thẳng nhóc la oai oái lên vì làm tổn thương tôn nghiêm của nó, cô chẳng quan tâm. Dù sao thì nếu là nhân vật chính của một thời, Kyubi luôn muốn có chút gì đó kiểu như đập bọn hấn bầm dập để sau này bọn hấn còn biết ngược người khác ra sao, với cô đập một nhân vật chính trong lịch sử đó chính là vinh hạnh, vinh hạnh không còn cái vinh hạnh nào bằng...còn có cô thực muốn tiêu tiền các nhân vật chính ở đây, nói gì thì nói tiền nhân vật chính trong lịch sử cũng là tiền lịch sử, thời kì này món ăn mặc mặc không hóa chất như các nơi thế giới hiện đại cô sống được thêm chút tuổi thọ nữa về nó.

“Ashikaga”

“...”

Thẳng nhóc này bắt đầu giận dữ không nói chuyện nữa. Kyubi lại thờ dài đánh lên óc hấn một cái nữa, cô nói thật nếu thẳng nhóc này không nói chuyện hay vẫn tỏ thái độ như vậy đối với cô thì Kyubi không biết sẽ làm cái gì với nhóc bằng những biện pháp bạo lực mạnh, có thể cô sẽ đem óc thẳng nhóc này đánh cho hồng mới hay.

“Người có nghe hay không hả?”

Kyubi kéo tai nhóc, thẳng nhóc liền nhảy nảy cầm lấy cổ tay cô muốn đánh lại, nhưng sức nhóc không phải quá yếu mà là Kyubi sát thủ quá biến thái, một tay xách tai nhóc, một tay kiềm chặt tay cơ thể nhóc con, cơ bản không có chút điểm hờ để đấu tranh lại. Dù sao nhóc nhỏ vẫn là nhóc đúng không, Kyubi chơi với thẳng nhóc bạo lực như vậy, tiểu Ashikaga cũng phải khóc thét lên vì sợ hãi.

“Oa...oa...oa”

Tiếng thét thất thanh của nhóc làm hấn phát ra bên này, ồn ào một góc rừng cây, tất cả chú ý của Thiết Toái Nha lẫn nhóm người của Aoe đều tập trung về phía hai người, Kyubi ngượng ngùng nhưng cũng không buông tha cho tiểu Ashikaga. Đừng hỏi cô vì sao, khi một người muốn chinh ai thì có muốn dừng lại không? Còn Kyubi là người yêu sở thích muốn chinh người, người càng hừ cô càng hăng máu chinh lại, càng kiên cường cô lại càng vui vẻ chinh hấn. Vì vậy tiểu Ashikaga thảm rồi. Ai bảo hấn đến rừng hôm nay không xem ngày chứ, khó khăn lắm mới trốn nhà đi chơi được, không ngờ lại gặp chiến tranh ở đây, hấn vốn là con nhà luyện võ liền có tính hiếu kì, ai mà biết khi bị nhóm người kia phát hiện lại gửi một chị gái xinh đẹp đến trông chừng hấn, cứ tưởng sẽ được hồng hách một chút, Tiểu Ashikaga không biết sau lớp vỏ xinh đẹp hút hồn người kia lại có tâm hồn ác ma như thế chứ. Cô gái này luôn đánh hấn, chạm vào tôn nghiêm trước giờ của hấn, ngay cả bản mặt nam nhân cũng vứt đi, còn có cô luôn gọi hấn “Nhóc”, hấn lớn rồi, nhóc cái gì mà nhóc, chỉ cần hai năm nữa hấn có thể cưới vợ rồi, nếu không muốn hấn cưới chị gái này luôn cũng chẳng sao, ai kêu chị ta đẹp làm cái gì, tính tình cũng khá so với các nữ nhân hấn gặp nữa là.

“Kyubi.chị...”

Imanotsurugi nhìn cảnh tượng trước mắt, cười cười lên tiếng muốn cản trở việc Kyubi đang làm không ngờ chưa nói hết câu Thiết Toái Nha đã bỏ đao xuống, Aoe thân là đội trưởng vội vàng đỡ lấy cây đao kia. Nhưng bất ngờ Thiết Toái Nha không bỏ đao xuống mà vụt biến mất. Khi cả đội nhìn lại thì tất cả Thiết Toái Nha đang nhảy vọt bao quanh lấy hai người đang thành thoi cũi lộn phía kia. Lúc này Nakigitsune vội mở miệng hét lên.

“Kyubi cẩn thận!”

Thiết Toái Nha xuất hiện thêm một đoàn lính mới chặn bên ngoài đội Aoe không cho họ chạy vào phá vòng vây giúp Kyubi cùng tiểu Ashikaga. Thiết Toái Nha chặn vòng ngoài lẫn vòng trong cơ bản đánh nhau rất khó, nhưng người con gái trong vòng rất bình tĩnh nhìn từng hành động của Thiết Toái Nha lại quay sang đứa trẻ ngồi bên cạnh. Tiểu Ashikaga lúc này đã rất dễ chịu, ngoan hiền đến lạ, nhưng mà ánh mắt vẫn sáng rực nhìn Thiết Toái Nha.

“Này này, mấy cái đen ngòm này là gì? Tại sao các người đánh nó?”

“Muốn biết sao?”

“Ừm”

Kyubi mắt hiếm lại kiêu hồ ly chín đuôi, môi mỉm cười tươi như hoa, tiểu Ashikaga có thể thấy được nụ cười hoa nở trước mặt mình, một nụ cười tươi nhất, mỹ lệ nhất hắn chưa từng thấy qua, phản phát ở cô gái có chút côi tiên khí, nhưng tại sao Tiểu Ashikaga vẫn cảm thấy người mình càng ngày càng giảm nhiệt độ xuống vậy?

“Muốn biết đi hỏi bọn hắn đi!”

Tiểu Ashikaga rất ngây thơ, đúng là ngây thơ, hắn tuy có chút chần chờ, nhưng trước mặt nữ nhân cộng với chuyện Kyubi mỉm cười nói đúng một câu “nhất gan” liền nổi sợ hắn ném luôn ra sau đầu, rồi đứng dậy bước trước cục diện đã thông một cái hít thở nhìn Thiết Toái Nha.

“Các người...”

“Vụt...”

Ashikaga chỉ tay về phía con Thiết Toái Nha trước mặt mình nói lớn, nhưng câu chưa nói hết liền nuốt trở lại, thanh kiếm đen ngòm của thứ đen ngòm kia bỏ xuống đầu hắn. Tiểu Ashikaga xanh mặt, có thể tiểu ra quần. Nhưng Kyubi rất nhanh biến mất tại chỗ, làn gió lướt qua khuôn mặt Ashikaga, khi thăng nhóc định thần lại thì ba cái thứ đen ngòm trước mặt đã bị tiêu diệt, Kyubi đứng trước mặt hắn xoay xoay cổ tay mình môi mỉm nhẹ, hành động của cô khiến nhóm người Aoe và vòng Thiết Toái Nha bên ngoài là sùng người, mờ to mắt. Kyubi nói giúp cô phá vòng vây, nhưng mà cơ bản hình như là... Kyubi phá xong rồi thì phải. Vòng Thiết Toái Nha bên ngoài liền úp đến vòng trong bỏ qua nhóm Aoe đánh hai người trung tâm vòng, Kyubi vẫn thản nhiên xoay người vùng nhẹ kiếm một cái, thêm một Thiết Toái Nha chết. Tiểu Ashikaga đứng ngăn người nhìn bóng dáng nữ nhân trước mặt lại há mồm câu nói hắn lại nuốt bên trong.

“Bọn chúng không tên, chúng ta gọi là Thiết Toái Nha”

“...”

Không một câu trả lời lại, tiểu Ashikaga đã bị thần người với vũ điệu chiến trường của người trước mặt, nhưng những câu của cô vẫn lọt vào đầu của cậu. Vậy Thiết Toái Nha đến là gì?

“Đề giết người”

Kyubi vừa đánh vừa liếc ánh mắt một chút về phía tiểu Ashikaga, môi nhếch lên. Thật ra thăng nhóc này rất có khí thế, Ashikaga là một nhân vật chính của một thời cũng không có gì lạ, tuy hắn còn quá non nớt nhưng nếu đợi thêm vài năm nữa, chẳng chán cô sẽ gặp Ashikaga chân chính một thời lịch sử. Không sao cả, năm nay cô cũng đủ vui rồi, chơi với thăng nhóc này một chút như vậy cũng có chút vui vẻ rồi. Kyubi biến mất tại vị trí của mình, tiểu Ashikaga bất ngờ lia ánh mắt tìm cô, nhưng Kyubi đã xuất hiện ngay sau lưng hắn vùng kiếm chém đứt đầu một Thiết Toái Nha đang muốn giết thăng nhóc, cô vỗ vai nhóc lia mắt nhìn Thiết Toái Nha đứng vòng vây, Aoe đang đứng ngăn người chẳng một con Thiết Toái Nha ở chỗ anh khiêu chiến, Kyubi thở dài, cúi đầu.

“Đến lúc nhóc ngủ rồi. Mọi chuyện hôm nay là giấc mơ thôi”

“Khoan chị tên gì?”

“Bốp”

Chưa kịp nghe câu trả lời thì Kyubi đã đánh nhóc ngã đi, cô bé nhóc lên tay văng cho Aoe giữ an toàn, trong mí mắt cuối cùng nhắm lại, tiểu Ashikaga chỉ lơ mơ nghe được câu cuối “Hồ ly”, rồi tất cả chìm trong bóng tối. Kyubi tránh được Ashikaga rồi điểm nhẹ gót chân, người nhóm Aoe chỉ thấy duy nhất hình bóng của cô biến mất sau đó những vết sáng kiếm kéo qua trước mặt, gió lốc xoay vòng tròn trên người trước mặt, chỉ sau vài giây Kyubi đứng ở họ bên cạnh phui phui tà váy của mình nhìn họ. Aoe nhìn cô khóe miệng lại mỉm cười.

“Về thôi”

Namazou bấu môi nắm lấy tay cô.

“Kyubi-san mạnh như vậy đến khi nào em mới đến chị đây”

Kyubi mỉm cười xoa đầu nhóc.: “Đến khi nhóc đủ trưởng thành, sợ lúc đó nhóc lại mạnh hơn cả chị”

“Xem ra cô cũng có nhiều chuyện thú vị vào hôm nay rồi nh”

Souza vút lại mái tóc hồng của mình, cho kiếm vào võ nhìn cô. Aoe lúc này đã đặt Ashikaga dưới gốc cây giữ an toàn cho hắn dưới gốc cây phía sau lùm cây nghe tiếng động, mọi người đều hiểu ý nhau đem đồng hồ thời gian kích hoạt trở về. Bước chân trong lùm xuất hiện chỉ thấy một vết sáng màu vàng kéo dài rồi biến mất trong không trung, ánh sáng như những thoi vàng lấp lánh, nhìn lại tiểu Ashikaga nằm dưới gốc cây, người hầu đành đưa cậu về phủ.

“Hãy ghi ước nguyện của cậu vào tờ giấy này”

Yususada ném một chồng giấy hình chữ nhật nhỏ màu hồng ở trên bàn làm việc của Kyubi trong khi cô đang bấm loạn tay trên bàn phím máy tính. Ở Thủ Phủ này, Kyubi là người sử dụng sa si nhất tất cả các tiền tài, nhưng đó là quyền của cô, khi một người có thể xuất ra tiền vốn lẫn lộn để kinh doanh nuôi cả Thủ Phủ thì là chuyện nhỏ. Gần đây cô cũng không đóng cửa kính mích như lúc trước, tất cả vì nhóm người Aoe lúc đi viễn chinh lúc trước, cả Mikaruki, và bốn nam nhân Kashuu, Yususada, Hasebe, Tsurumaru như muốn đem cánh cửa phòng cô đá bay đi, vậy nên Kyubi cũng không dám đóng cửa khi bọn họ đến, mấy nhóc đoàn kiếm cũng rất hay chạy đến chỗ cô chơi đùa, tuy Kyubi không còn đóng cửa những không có nghĩa cô có thể ra ngoài giao lưu với mọi kiếm nhân khác nên mọi chuyện vẫn nhờ mọi nhóc này nói lại, dù sao mấy con pet của kiếm nhân cũng rất hay bỏ qua phòng cô ngủ, hay cọt sạt người cô chơi đùa, vậy nên cô bỏ qua, nghĩ xem cứ thích mấy cái tròn tròn trước mặt đó làm sao cô không nổi hứng dùng bọn chúng làm gối ôm chứ.

Hôm nay không biết lại bày trò gì, Yususada cùng Kashuu cũng ôm một đồng giấy hồng hồng kiểu này đưa lên cho cô, nói ghi cái gì mà nguyện ước. Kyubi lại không có hiểu cái vấn đề rồi đầu này, cô có khi nào có nguyện ước không thực hiện sao?

“ĐÚng vậy, Kyubi”

Kashuu lên tiếng, rồi dừng một chút xem sắc mặt của cô, khi Kyubi vẫn thản nhiên ngồi bấm loạn trên máy tính thì anh tiếp tục nói tiếp: “Trên đồi Thủ Phủ có một gốc cây, nó là gốc hoa, nhưng chúng tôi không biết hoa gì. Mọi người đều mong nó là hoa đào, một kiếm nhân nói nếu ghi vào giấy treo lên cây ước nguyện của mình thì hoa sẽ nở ra”

Kyubi dừng hành động bấm loạn trên máy tính của mình nhìn sang Kashuu nheo mắt, lại nhìn sang bản mặt ngây thơ của Yususada đang cười cười, cậu bỏ lại gần cô ôm lấy cô cô làm nũng, Kyubi hắc tuyến đồ.

“Này, này Kyubi giúp bọn này đi, đi đi mà”

“Bỏ ra!”

Kyubi định mở miệng, Kashuu đã nắm cổ áo Yususada giật lại, trừng mắt nhìn cậu. Kyubi lại thờ dài, công thụ hay cãi nhau, lấy cô làm bìa đỡ đạn là sao? Uống nước

“Cậu với Kyubi là nam nữ, không nghe nam nữ thụ thụ bất thân sao? Không được chạm vào danh tiết của Kyubi”

“Phụt...khụ..khụ...”

Kyubi chính thức sặc nước, này tiểu Kashuu, cậu nói mấy câu này đâu ra vậy? CÔ nhớ chỉ có Trung Quốc mới có thôi mà, ca dao tục ngữ ở Nhật Bản không có đâu nhé, còn cái kiểu hư danh tiết của Kyubi là sao hả? Cô đàn rồi, cô chính thức đàn rồi.

“Rồi, rồi, ghi thôi chứ gì. Tôi sẽ viết được rồi, đi đi giúp tôi”

Để bọn họ ở đây thêm chút nữa, não cô loạn, não Kyubi đã lập trình logic chắc chắn để hai người này thêm chút nữa, cô không còn logic làm việc. Đuổi khách.

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“Hey, Kyubi”

“Huh?”

Kyubi ngồi trong phòng mình chăm chú ghi những tờ giấy hồng hồng mà Kashuu, và Yususada mang đến, dần cô luôn có cảm giác gì đó kì lạ trong người bắt đầu nảy lên. Trong đầu cô đột nhiên nghĩ, nếu điều ước của cô là sự thật, thì...cô có thể quay lại với thế giới kia sao? Cô bây giờ không cần biết tại sao đứa trẻ kia giết chết cô nữa, chỉ cần thẳng nhóc sống tốt cô đủ vui vẻ rồi, dù sao trước giờ nó là ánh sáng để cô sống tiếp trong cuộc đời đen tối đó, chính tay nó xóa bỏ đi gia tộc nhơ nhớp toàn máu đó, giải thoát cuộc đời cô, Kyubi hiện tại chỉ biết biết ơn nó thôi, còn về cái chết của cô...Thôi thì bỏ đi.

Nhưng trong suy nghĩ, Kyubi đã quên mất cảm giác đề phòng, đến khi một người bước vào phòng cô cũng không hay biết. Nam nhân kia có mái tóc hồng, ngắn xoăn, với bộ kimono to lớn, dáng dấp người này khá vạm vỡ, một dây buộc kẻ tóc mái của người này lên trên, khuôn mặt khá thân thiện và vui cười, nhưng có cái gì đó Kyubi vẫn thấy người này có điểm giống mình.

“Xin chào, vì sự vô phép này. Tôi là Kasen Kanesada”

“Ừm, tôi là Kyubi. Anh đến có chuyện gì sao?”

Kyubi nghe tên của anh lại mỉm cười, không hẳn là cô cảm giác anh ta có điểm giống mình mà là rất giống, vì Kasen Kanesada là thanh kiếm dưới sự xuất hiện của đời thứ hai gia tộc Kanesada, và chủ nhân của anh ta đã tự tay giết chết 36 người tùy tùng của mình bằng chính thanh kiếm này. Kyubi cũng không bắt ngờ khi cảm giác người anh ta đầy huyết như vậy, chẳng khác gì cô cho lắm, nhưng ít ra Kasen đã có những giọt máu ít đi phần nào của Huyết katana như Kyubi, sợ số người Kasen bị đem đi giết không bằng số nạn nhân chết dưới thanh kiếm như cô đi.

Kasen thấy sự hòa nhã lẫn yên tĩnh của cô, bất ngờ anh không biết nói làm sao, chỉ biết gãi đầu. Lúc mới đến, các đứa trẻ nói cô gái này có điểm gì đó rất đáng sợ và lạnh lùng, nhưng trước mặt cô tuy cô có thái độ lạnh lùng nhưng không đủ đáng sợ, xung quanh cô luôn bao bọc bởi không gian đầy cô đơn như vậy, ngoài ra Kyubi luôn ẩn mình trong bóng tối. Chợt suy nghĩ anh lại hiện lên, Kyubi đang sợ anh hoặc là đang tránh mặt anh thì cũng nên.

“Kyubi, đừng để phòng, tôi thấy các rèm cửa của cô hay che đậy phòng, nhưng chưa bao giờ giặt, tôi có thể được phép không?”

“À...Ra chuyện này, vì tôi không có thời gian giặt giũ, xin lỗi làm phiền.”

Kyubi chống bàn đứng dậy, ngồi trên đất lâu cô có chút choáng, từ từ đứng lại cho ổn định cơ thể rồi đến rèm cửa sổ tháo nó xuống, ánh sáng của buổi trưa chiếu vào căn phòng khiến không gian tĩnh lặng hơn. Cô không biết mình ngồi trong phòng bao lâu rồi, ngay cả buổi trưa cũng không biết.

Lúc này Kasen đi lại, giúp cô tháo đi màng cửa bên cạnh, lại nhìn trời mỉm cười, xoay người nhìn cô, anh liền khựng lại. Có thể anh chưa nhìn thấy nữ nhân đi, nhưng không phải là không nhìn thấy mà không thấy nhiều thôi, với lại trước mặt của anh không phải là người bình thường đi. Cô gái trước mặt anh thực sự rất khác, đẹp không thể dùng từ hình dung, mái tóc hồng phản bóng bèn trong nắng, ánh mắt xanh ngọc như viên trân châu dưới đáy đại dương, làn da mịn màng ánh sáng chiếu vào càng trở nên trong suốt, vóc người hoàn hảo...Anh lại thất lễ.

“Xin lỗi..”

“...Sao gần đây nhiều người nhìn tôi lại ngán người ra thế nhỉ”

Kyub xoay người đi nói thầm trong miệng, cô có cần tránh thêm vài ngày nữa hay không, những lúc họ ngán người cô liền có cảm giác họ đang dự định giết chết ấy. Nhưng mà cũng nhờ vậy cô cũng nhận ra vẻ đẹp trai của từng kiếm nhân, khác với cái dễ thương hay lạnh lùng của Yasusada và Kashuu thì Kasen có cái gì đó trưởng thành, cương trực, lại một chút nghiêm túc trong công việc hơn, cô phải công nhận ở Thủ Phủ này chẳng ai hứng thú với việc giặt ủi đồ khăn trải ga giường hay nệm như anh ta, kiểu như anh ta là cái máy giặt của Thủ Phủ vậy, một máy giặt biết chiến đấu, biến thanh cao, và cả biết cách giặt đồ. Khụ..Kyubi tự mỉm cười với cái ý tưởng của mình, lại không biết ai đó đứng sau nhìn bóng lưng cô lại nghĩ cô đang cười nhạo họ. Kasen sắc mặt đỏ chót lên, vội ôm lấy mấy tấm rèm cửa rồi cúi đầu chạy ra bên ngoài. Kyubi vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì Kasen lại quay lại ló đầu vào.

“Xin lỗi, tôi quên mất, Chủ Nhân nói cô đến ăn cơm cùng các kiếm nhân khác đi. Mọi chuyện ổn rồi”

Kyubi gật đầu, đợi tiếng bước chân Kasen biến mất, ánh mắt lại trầm xuống, môi lẩm bầm.

“Mọi chuyện ổn rồi?”

Đây không phải lời của Kasen nói chen vào mà là Saniwa nói đúng chính xác, vậy mọi chuyện của ông ta nói là cái gì? Ổn rồi? Kyubi có cảm giác như Saniwa đang ám chỉ đến nỗi sợ của cô khi ra ngoài gặp các kiếm nhân từng là nạn nhân dưới lưỡi kiếm của cô vậy, Kyubi tựa người vào bàn nhìn ra ngoài trời, kiếm nhân không ăn cơm cũng được đúng không? Nhưng tại sao bụng cô vẫn kêu thế này, hay cô trở thành người hóa rồi? Cơ thể con người rất phiền phức, chính vì vậy cô không muốn quay lại với cơ thể đó nữa, dù sao QUỲ cũng được, kiếm nhân cũng được, cô vẫn không muốn trở thành con người đâu. Vậy nên thôi thì ăn cơm thôi, dù sao kiếm nhân cũng có một nửa là người mà, ăn cơm để có sức ...chơi game.

--

“Chủ nhân”

Hasebe cúi đầu trước bàn làm việc của Saniwa khi thằng nhóc Shota này đang ghi ghi chép chép gì đó trên bàn, gần đây Kyubi cũng gần tiếp xúc với mọi người nhiều hơn trước, vậy nên quan hệ giữa hai nam nhân này dần hòa hoãn, chẳng biết tại sao, Hasebe cũng được an nhàn một chút, có thời gian chạy đi chỗ Kyubi làm phiền cô, anh vui vẻ khi nhìn cô cười nhiều hơn, nói chuyện cũng bớt đi phần nào lạnh lùng, dường như mọi chuyện với Kyubi đang tiến triển rất tốt. Nhưng một phần nào đó với anh là ngược lại, Kyubi tuy ở trong phòng như lúc trước anh sẽ bớt lo hơn bây giờ, Hasebe không có thời gian ở cạnh cô quá nhiều, cuối cùng những thời gian chạy đến gần cô là Kyubi lại bị cuốn đi với các kiếm nhân khác, Hasebe không biết nhưng anh tự hỏi cái quái nào khi bọn kiếm nhân kia cứ thích quần lấy cô, nhất là hai thằng nhóc Kashuu và Yasusada? Tự nhiên những lúc đó lồng ngực anh muốn phát hỏa, Yasusada luôn có cử chỉ rất thân mật không biết vì cái gì, thằng nhóc quá ngây thơ hay vô tư, hoặc có thể là cố tình, những lần có anh bên cạnh Yasusada luôn cố tình nắm lấy tay Kyubi, ôm lấy cổ cô, hoặc kéo Kyubi vào lòng, dẫn cô gái đó cũng sợ cách xa tất cả kiếm nhân ra vài dặm ngay cả anh. Cái này có cần nói anh muốn tức chết hay không?

“Kyubi đến phòng ăn thường xuyên không?”

Saniwa ngồi trên đồng văn kiện của mình với những lá bùa lại thờ dài nhìn Hasebe, bờ ngoài trong ông rất nhẹ nhàng, thư thái và nghiêm túc, ai biết bên trong đã những trận nổi sóng ừng ực. Ai đó nói cho ông biết tại cái quái gì khi Kyubi ra ngoài thì cả ngày ông càng không thấy bóng cô ở đâu nữa? Muốn tìm cô phải đi hỏi mấy tên kiếm nhân khác, thực chất ông là chủ nhân của bọn hắn đấy, riết rồi ông không biết giữ chức vị gì nữa. Lâu ngày

Saniwa cảm giác muốn nhốt Kyubi lại như trước để cô vẫn chỉ trong tầm mắt của ông, nhưng mà... Saniwa vẫn muốn nghĩ đến cảm giác của cô gái này, trước đó Kyubi tự ở trong phòng, tuy ông cố nói chuyện nhưng cô gái đó không phải cười chỉ với ánh mắt vô hồn trong suốt đáp trả những câu nói của ông, sau này Kyubi cùng giao lưu với các kiếm nhân khác, cô có thể mỉm cười, tuy đôi mắt vẫn vô định hình nhưng cô có chút sức sống trên người của mình rồi.

“Không, Kyubi chỉ ăn vào buổi trưa, buổi tối nửa đêm tự làm đồ ăn rồi ở trong phòng ăn.”

“Kyubi ăn đêm?”

“Chắc vậy”

Saniwa nhìn lại văn kiện, ông không biết mình đã đem một thanh kiếm như thế nào đến đây, cũng không giỏi cách dỗ dành con gái, Kyubi với ông thật sự chiếm vị trí rất quan trọng, nhưng giờ giấc của cô gái này kì lạ quá, ông không thể nắm bắt được, Saniwa đã tìm hiểu về tính cách con gái, nhưng ông vẫn không thể nắm bắt được hành động của Kyubi là gì, dần ông cũng bắt đầu lần quần trong thế giới này. Aizzz. ông thật sự muốn cô được vui vẻ thôi, ăn đêm như thế thì làm sao mà khỏe..

“Nhờ Shokudaikiri Mitsutada làm đồ ăn vào mỗi đêm đi”

“Rõ rồi, việc viễn chinh hôm nay?”

“Không, Thiết Toái Nha tạm thời chưa có hành động nào thêm, cứ để giải lao một thời gian đã”

“Vâng.”

Hasebe cúi đầu, Saniwa phát nhẹ tay ý bảo cậu đã xong công việc có thể ra ngoài. Hasebe cũng hiểu ý xoay người rời đi, Saniwa lại vùi đầu vào trong công văn, ánh mắt trầm xuống, thờ dài.

“Kyubi, em chơi vui rồi, còn tôi lại bị bọn này làm phiền”

--

Lúc này ở trong phòng Kyubi, như thường ngày, buổi sáng và đến trưa bọn pet cưng của các kiếm nhân hay chạy nhảy đến đây để nằm ngủ và sưởi nắng, Kyubi lại có thời gian thư giãn thành thói chơi game, hay phá cái gì đó trên mạng. Bất chợt ánh nắng mặt trời chiếu qua khe cửa chiếu mạnh vào mạng hình máy tính, Kyubi đứng dậy dời máy tính đi chỗ khác, đến cửa sổ kéo ra mở rộng hơn, bên ngoài phía cửa gió lồng vào, làm bay mái tóc bông bênh như suối mây của cô, Kyubi thở dài, ôm lấy chú hồ trắng bên cạnh đang cố cọ vào chân cô, mỉm cười. Cô không biết mùa hè đến rồi, xem ra cô ở trong phòng lâu quá rồi. Kyubi ngược mắt nhìn bầu trời xanh thăm cao vút, cô chợt nghĩ ra nghĩ kiến một con điều thật to bay trên bầu trời, ở Việt Nam chẳng phải luôn có những con điều vào mùa hè hay sao? Ở đây điều không thể mua được, nhưng Kyubi có thể làm ra nó, cô cũng muốn có con điều thật to.

Thế là nghĩ là làm, Kyubi bắt tay vào làm một con điều rất to, rất to, nhưng cô cần nguyên liệu, mà cô cần lấy ở đâu? Chỉ việc cô lấy trộm thôi, Kyubi tìm rừng trúc vót những thanh cao để làm thanh khuôn cho con điều, nhưng cọng dây cước cô lên vào nhà bếp tìm những cọng dài của dây tơ tằm. Xong hết nhiệm vụ, Kyubi tìm đến những mảnh vải, cái này khiến cô khó nghĩ đến, vì cô hiện tại không có quần áo bỏ, kiếm nhân cũng không có nhiều quần áo để bỏ đến như vậy, Kyubi nhìn khung điều thờ dài, thật muốn làm ra nó quá đi.

“Chị Kyubi”

Gokotai vì canh đến lúc cho những pet cưng của nhóc ăn, như thường ngày đến đến chỗ cô để đem chúng về, nhưng trước mắt nhóc là cái gì đó rất lớn, với những cây được vót nhọn tỉ mỉ, cuộn lại, Gokotai dân chạy gần lại nhìn nhìn một chút, rồi ngồi xuống.

“Chị Kyubi?”

Gokotai nghe thấy mùi máu quanh đây, nhưng hấp dẫn nhóc hơn là cái khung nhỏ trước mắt. Kyubi nhìn nhóc cười nhẹ, chỉ vào chốt mũi nhóc.

“Làm điều với chị không?”

“Điều là gì?”

“Tôi đây, là cái này”

Kyubi bật máy tính rồi ngoắc tay nhóc lại, cô chỉ từng bộ phận của chiếc điều cho nhóc, rồi thờ dài. Bất ngờ Gokotai chịu tham gia và giúp đỡ cùng cô, Kyubi nhìn nhóc nói mấy câu đó rồi chạy đi mất, cô chỉ biết thờ dài. Cô làm nhóc sợ rồi, lại chạy đi mất, aizzzz. ...

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Kyubi ngồi trong phòng liền mấy tiếng sau đó, ánh mắt nhìn khung điều rồi lại nhìn ra ngoài cửa. Cuối cùng vẫn chẳng có gì tiến triển thêm, Kyubi vẫn phải đành đứng dậy, tiếp tục làm công việc của mình. Nếu bây giờ cô không có đồ dùng thì cô đi mua vậy, tiền cô kiếm về không hưởng thụ cũng chẳng có ích gì, gần đây Kyubi chỉ thích chơi quanh quẩn ở Thủ Phủ, phòng có thể chạy ra xa hơn một khoảng đất, nhưng đương nhiên cô vẫn chỉ gặp vài kiếm nhân, và cô luôn cảm giác thái độ của họ trở nên rất lạ đối với cô. Kyubi không chắc lắm, nhưng mà không hiểu tại sao mỗi lần đứng gần họ cô luôn có cảm giác bị những ánh mắt khác theo dõi, lại thêm những dòng điện từ đầu đó xẹt qua người khiến cô giật bắn người. Vài hôm trước Hasebe nói anh ta không có chuyện gì để làm sẽ chơi với cô cả ngày, nhưng cuối cùng Saniwa vẫn giao công việc cho anh ta, cô còn nhớ lão già Shota đó nói đúng một câu.

“Ồ Thủ Phủ hết việc thì đi viễn chinh đi. Thiết Toái Nha vẫn chưa tha cho lịch sử đâu”

Sau đó Saniwa quay vào phòng, Hasebe có ánh mắt rất khác lạ, nhưng cũng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Kyubi kịp nhìn thấy rồi biến mất, cô có thể nghĩ chúng là ảo giác. Nhưng Kyubi đang có chút vấn đề về mối quan hệ giữa cô và Hasebe, cảm giác như anh ta đang khác dần đi với mọi khi, đặc biệt là Hasebe đang cố tình kiểm soát hành động của cô nhiều hơn, ngay cả ngày hôm đó cô gặp kiếm nhân nào, nói chuyện với ai anh ta đều biết. Kyubi không thích cảm giác đó, đương nhiên sẽ không thích cái cảm giác như mình là con rối đang diễn hài cho người khác xem, cũng như là một vở kịch để người khác biết hết về hành động của mình. Cô thật cần một không gian riêng tư.

“Loạt soát”

Guột vài giây lên chiếc lá khô nện xuống nền đất mềm, lóe mồn để đi đến khu tạp hóa bên dưới đồi. Kyubi sau một ngày suy nghĩ cuối cùng cũng chịu nhấc mông lên đi lại ở chỗ nào đó xa hơn căn phòng mình. Được rồi, Kyubi công nhận cô là thánh tiêu cực, cô tiêu cực đến nỗi mọi chuyện chỉ có để một mình cô giải quyết, mọi chuyện duy nhất một mình làm, và mọi chuyện không cách quá xa với cái “ô” của cô. Kyubi không đi quá xa căn phòng cô mình, trước đây mới tới Thủ Phủ, cô có thể quanh quẩn bên Saniwa, nhưng sau vài ngày, Kashuu và Hasebe xuất hiện thì cô liền trốn luôn ở trong phòng không ra ngoài, tiếp đến các kiếm nhân xuất hiện ngày nhiều hơn cô liền chuyển luôn ra ngoài Thủ Phủ sống. Và tất cả những thời điểm đó, Kyubi chỉ có thể ngồi trong phòng và Hasebe sẽ là người phục vụ cô tận tình, thậm chí ngay cả chuyện mua đồ còn thiếu lặt vặt như đánh răng khăn mặt cũng chính Hasebe lo liệu. Dần Kyubi cũng trở nên biến nhất hơn rất nhiều. Sau khi làm kiếm nhân, lần đầu tiên Kyubi thật sự cảm nhận được quan cảnh xung quanh nơi mình sống, nhất là lúc này, im lặng, và yên bình, tiếng chim hót, tiếng lá xào xạc, ngọn gió thổi qua khe lá. Từng bao giờ cô đã muốn sống ở một nơi như vậy, tránh xa những cuộc chiến, tránh những cái gọi chết chóc, và tránh xa máu. Nhưng Kyubi không làm được.

Tất cả chỉ là giấc mơ của cô.

Ba kiếp trôi qua, chết đi lại trùng sinh. Dù Kyubi có muốn tránh bao nhiêu đi chăng nữa, tất cả cuộc chiến vẫn xảy đến, vẫn có máu, vẫn là chết và vẫn là người giết người.

“Lộc cộc...soạt soạt...”

Tiếng bước chân từ phía sau vang lên, Kyubi xoay người nhìn sang, một nam nhân cao lớn đứng phía sau cô, gương mặt rất điển trai, với bộ đồ kimono trắng anh ta được công nhận là soái ca trong thời hiện đại, mí mắt có chút đỏ, móng tay màu vàng dài. Kyubi nhường đường cho anh ta bước qua, nhưng bất ngờ anh ta lại bước đến đứng song song với cô, ánh mắt nhìn Kyubi, nhẹ cười.

“Kyubi-san, thanh kiếm của Quý”

“...ĐÚng..”

Kiểm nhân. Kyubi chắc chắn điều đó, vì cách ăn mặc của anh ta rất khác biệt. Mỗi kiếm nhân ở Thủ Phủ này đều là khác biệt, và có một điểm riêng, và chẳng ai có thể lên được ngọn đồi này ngoài kiếm nhân. Bên ngoài Saniwa bao bọc bởi một kết giới khá mạnh về ảo thuật và một cái ma thuật. Người thường nhìn lên ngọn đồi chỉ thấy một ngôi biệt thự ở đó, với lại ở dưới chân núi cư dân khá ít người, đa số đều là nghề nông nên họ rất ít giao du với người ngoài đặc biệt là người giàu, trong “biệt thự”. Vì vậy các kiếm nhân có thể sống trong Thủ Phủ dễ dàng mà không ngại ngày nào cũng lo sợ sẽ có du khách đến chụp hình, nhà báo đến phỏng vấn, hoặc thậm tệ hơn họ được ngồi trong lồng kính trưng bày. Và chắc có thể là làm nô nam chẳng hạn, còn về mục đích gì thì nhiều thứ để nói lắm...

“Kyubi!”

“Chuyện gì?”

“Tôi nói chuyện với cô, có nghe hay không? Tôi đã nói rất lâu”

“Xin lỗi...”

“Được rồi, tôi hỏi lại, cô sợ tôi không?”

“...Hả...”

Kyubi ngẩn ra nhìn người trước mặt, cô không phải quá nổi tiếng trong Thủ PHỦ mà ai cũng biết mặt lẫn tên đi, với lại cô là thanh kiếm quý thì sợ chuyện gì...Nhưng câu nói tiếp theo của người kia khiến cô thật sự muốn chạy nhanh...

“Tôi là Taroutachi”

“...Anh không giết tôi đấy chứ?” Thanh kiếm của các vị thần.

Taroutachi là thanh kiếm được người dân thời đó đục lại dân lên các vị thần trong thời buổi lễ, bởi vì rất to và nặng nên người bình thường không thể sử dụng được. Nhưng trong quá khứ đã thật sự có một người duy nhất sử dụng được nó, và chính Tarouchi cũng không nhớ người đó là ai, nghe đâu sau khi chủ nhân duy nhất của Tarouchi chết, Saniwa đã nhặt anh ta về trong ngôi mộ khi thân xác còn chưa thối rữa, và để đến 1 năm Saniwa mới có thể đủ sức lực để biến anh ta thành người.

Tarouchi nghe câu hỏi bất lợi của cô lại mỉm cười, anh đi về phía trước một bước, lại xoay người đưa tay về phía cô.

“Tại sao tôi phải làm như vậy? Làm bạn được chứ?”

Kyubi nhìn anh, lại nhìn bàn tay đưa ra trước mặt mình, cúi đầu, đưa tay bắt lấy. Nhưng Tarouchi không có cảm giác muốn nắm tay, mà là kéo giật cô thể cô lại vào lòng mình. Có thể Kyubi không quen anh, nhưng Tarouchi quen cô, ngày anh được rèn chính là ngày Kyubi được rèn, không phải cùng một lúc, vì thợ rèn của hai người khác nhau, anh rèn dưới tay của một người thợ chuyên gia công đồ nghề, nên anh có vẻ rất thô và nặng, nhưng người rèn Kyubi là người thuộc giới ma thuật. Không biết tình kẻ hay vô ý, Tarouchi rèn ra sau đó, người thợ rèn đã đặt anh vào một cái khay trên vách tường để thử sức nặng đến hai tuần sau để sử dụng dâng lên cho thần linh, tại nơi đó Tarouchi nhìn thấy Kyubi được rèn ra như thế nào, từng nhát búa ngọn lửa rơi xuống anh đều nhận biết được qua tiếng vang của nó, ngay cả tiếng khóc ai thán của linh hồn. Tarouchi sau đó mới biết hai người thợ kia vốn là anh em cùng cha khác mẹ, hai người theo hai lập trường khác nhau nên cũng rèn kiếm ra khác nhau, nhưng Tarouchi không ngờ thanh kiếm đó khi biến thành kiếm nhân lại là nữ giới, còn là một cô gái rất xinh đẹp thuộc ma đạo. Dù vậy hai thanh kiếm đứng hai lập trường khác nhau, Tarouchi không sợ sự ngăn cản hay phân biệt, anh chính là sợ cô gái này vừa nhìn thấy anh một bỏ chạy, hoặc trở thành kẻ thù thôi. Nhưng trong Thủ Phủ vài năm, nghe đám nhỏ nói có một thanh kiếm quý sống nơi này, sợ gặp mọi người, anh lại chuyển nhanh sang suy nghĩ Kyubi gặp anh sẽ chạy mất dạng chứ không phải đơn giản là sợ nữa.

Tarouchi thích Kyubi.

Ừ, có thể nói thế, đơn giản anh nghĩ là tình bạn, anh không dám gặp cô thường xuyên, chỉ dám im lặng đứng xa xa nhìn, anh cũng biết nếu cả hai người gặp không phải lại xảy ra chuyện như Aoe và Mikazuki lúc trước nữa thì làm sao. Kyubi lại trốn trong phòng bao nhiêu năm nữa? Với lại khó khăn lắm cô mới chịu ra khỏi phòng mình.

Nhưng mà ai biết bây giờ anh bị làm sao chứ, anh thật sự không nghĩ thân hình của Kyubi nhỏ đến như vậy, ôm vừa tay, lại mát lạnh. Không như cảm giác anh ôm mấy đứa nhóc khi quậy phá ở Thủ Phủ đồ dành, nói dụ cho bọn nhóc bớt gây chuyện đi, thì cảm giác Tarouchi hiện tại thực sự thì... không tả được. Có chút vui, lại có chút chiếm hữu, lại thêm ích kỷ, và cả tham lam. Thật ra lúc đầu anh chỉ muốn bắt được tay cô để khẳng định Kyubi sẽ không xem mình như một vị thần, hay cái gì đó muốn đuổi theo để giết cô mà đơn giản với một người bạn. Ai biết được, chân tay của anh mau lẹ hơn khi tiếp xúc với làn da mịn màng trên bàn tay của người kia lại nổi hứng không kịp suy nghĩ kéo luôn ôm vào lòng.

Và tình huống bây giờ thật sự ngược.

Tarouchi không biết giải thích sao nếu Kyubi hỏi, cũng không biết nói cái gì để nói dối. Anh thả rết cô chặt trong lòng còn có cảm giác vui vẻ hơn để cô mở miệng hỏi mình.

“Tarouchi, bỏ ra. Tôi ngạt!”

“X-Xin lỗi...tôi...tôi...tôi không cố ý...Bịch...”

Trong khi Tarouchi vẫn đang cố gắng giải thích, hoặc tìm ra cái lý do đại loại nào đó cho hành động bất cẩn này, thì phía sau Kyubi phát ra tiếng động nặng nề. Một con rắn lục rơi xuống đất, ngán đầu nhìn hai người, rồi lẳng lặng bỏ đi. Tarouchi khóc dở chết dở trong tâm, đem ôn định bản mặt của mình rồi nhìn Kyubi.

“X-Xin lỗi...”

“Cảm ơn, nếu không có anh, con rắn kia đã rơi trên đầu tôi rồi”

Kyubi cuối đầu cảm ơn, đơn giản cô nhìn thấy tận mắt, cô biết cô vừa thoát nguy hiểm. Nhưng sự thật thì Tarouchi chỉ có thể im lặng, xin lỗi ngàn lần với con rắn vô tội kia. Thật sự anh không dám nói ra, vì lý do này thật sự khiến anh ngượng, hoặc nếu có thể Tarouchi có thể muốn mình trở thành một thanh kiếm như xưa để không cảm giác hai tai mình đang nóng rực lên như sắp cháy.

“Tarouchi, anh đi tập hóa sao?”

Trong không gian yên tĩnh, Kyubi lại lên tiếng hỏi chuyện, Tarouchi nhìn cô, lại nhẹ gật đầu, anh sớm vắng luôn suy nghĩ tội nghiệp cho con rắn qua đường kia bay theo gió rồi. Kyubi vẫn không biết, im lặng nhìn nhìn anh chút rồi đi vòng qua anh.

“Cùng đi đi, tôi cùng cần mua một ít đồ”

“Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Kyubi đi cùng Taaroutachi xuống tập hóa dưới đồi, giữa đường hai người chẳng nói thêm gì nữa. Taroutachi sợ mình nói quá nhiều sẽ làm cho người bên cạnh phát hiện, còn Kyubi cô kiếm lời, trước giờ cô không nói câu nào làm việc, nên vì vậy đó là thói quen của cô. Kyubi đến tập hóa mua thêm dây cước buộc điều, keo dán và chút các vật phụ kiện linh tinh khác. Kyubi có thể sẽ làm một con điều nhỏ, và chỉ thả một mình cho chơi. Bỗng bên tai vang lên vài tiếng loạng choạng của đồ muốn vỡ. Kyubi xoay người nhìn Taroutachi đang gặp khó khăn với thể hình của mình, anh rất cẩn thận nhưng chiều cao và đáng người vạm vỡ của anh không cho phép anh vào không gian nhỏ hẹp như ở một cửa hàng tập hóa bé.

Trước mắt nhìn thấy một bình búp bê lật đặt sắp ngã xuống, Kyubi vội với tay giữ nó lại, tránh ra khỏi đường dây đồ vỡ kia, rồi im lặng nhìn anh. Taroutachi có vẻ rất ngại, anh gãi đầu xoay mặt đi nơi khác, nhưng Kyubi nhìn thấy đôi tai anh đỏ ửng phản bội anh từ phía sau. Cô chỉ mỉm cười nhẹ, để vỡ nhẹ vào vai anh, xếp giúp anh các đồ đạc anh làm ngã và có khả năng làm ngã thêm khi anh cố ý ngồi xuống hay cúi xuống lúc nào đụng một thứ gì đó. Taroutachi chỉ nhìn cô, rồi cúi đầu, như một đứa con nít, nhưng cứ nghĩ đến một soái ca đứng trước mặt bạn, chung cái vẻ mặt "anh biết sai rồi" ra trước mặt, điệu dáng rất trẻ con thì bạn nói gì? Đương nhiên sẽ thoát tìm ra ngoài và xoa nhẹ đầu anh mỉm cười "không sao đâu". Nhưng suy nghĩ lại, con gái cũng có giá chứ nhỉ? Trai thả thính cứ bắt theo sao? Không được, không được. Mà với lại, EQ thấp có tội không? Đương nhiên không có, vì vậy Kyubi không để ý đến tình cảnh đó, hoặc suy nghĩ quá nhiều như một đoạn ngôn tình nào đó của mấy chị em. Khi cô đoạn dẹp giúp anh xong phần dưới kệ đựng đồ, Taroutachi vội cùng cô dọn những phần trên mà cô không với tới, mặt anh hiện tại đỏ như gấc, ánh mắt đen đã thoáng qua chút buồn.

Kyubi không nói quá nhiều, xoay người chọn lựa đồ mình, cô có nhã hứng muốn giúp anh một chút nhưng bị từ chối. Kyubi nhún vai nhìn Taroutachi loay hoay trong một không gian chật hẹp liền mở miệng lần nữa.

"Đề tôi giúp anh"

"...À, không cần..."

Taroutachi ngại chín mặt, vì anh từ nguyên gốc là thanh kiếm được tể cho vị thần, vì vậy đã quá lâu rồi cơ thể biến thành người cũng giữ nguyên gốc của nó, Taroutachi có thể muốn giữ hình tượng đẹp trong mắt người đối diện, nhưng có lẽ thân thể của anh không cho phép.

Kyubi đứng một bên dừng động tác tìm đồ, nhìn sang Taroutachi, ánh mắt anh cục xuống đến tội nghiệp. Cô cuối cùng vẫn mặt dày một lần nữa, đi đến chỗ anh, nhìn vào tờ giấy, những vật dụng anh cần cô có thể lấy được từ mảnh vải trên kệ cao kia. Cô thở dài, đi chọn tất cả những vật dụng cho anh, từ mảnh vải, cô bước đến nhìn một chút, Taroutachi vẫn nhìn cô ngăn người từ này đến giờ, khi bắt gặp ánh mắt của cô anh lại cười gượng một chút.

"Có vẻ như thân hình nhỏ bé thì tốt hơn nhỉ?"

"Anh nói gì vậy?"

Kyubi nghiêng đầu nhìn anh, rồi nhìn lên mảnh vải trên kệ cao nhất.

"Taroutachi, anh biết Saniwa chọn anh để biến thành người vì nguyên nhân gì không?"

Taroutachi nhìn cô dưới đôi mắt bất ngờ rồi lắc đầu. Kyubi thở dài lại mỉm cười, nói tiếp.

"Saniwa chọn những thanh kiếm lớn có sức mạnh che chắn động đội, và sát thương cao. So với những thanh kiếm nhỏ, những thanh kiếm như bả đao, đại đao, hoặc thanh kiếm lớn luôn có sức mạnh lớn hơn, và độ bền luôn nằm hàng đầu của xếp loại thể chất. Vậy nên Taroutachi, có thể giúp tôi một chút không?"

"...À được...Chuyện gì?"

Taroutachi đến gần Kyubi, cô ngăn đầu chỉ tay về tấm lụa lớn trước mặt. Cô muốn anh lấy nó, Taroutachi cũng hiểu ý vờn tay lấy dễ dàng, hơn cả Kyubi khi cô kiếng gót chân vẫn không thể với tới.

Taroutachi nắm lấy mảnh vải nhìn nó một chút không biết anh đang nghĩ gì, lát sau lại quay sang nhìn cô, nhẹ mỉm cười, gật đầu. Kyubi không hiểu anh, cô nhún vai xoay người đến quầy tính tiền. Taroutachi đi phía sau cô, sau khi rời khỏi tiệm cô đưa gói đồ cho Taroutachi, anh vẫn ngốc như vậy như cô không chớp mắt, Kyubi thở dài.

"Tất cả mọi thứ là đồ của anh, từ đầu tới giờ hình như anh chưa mua cái gì ngoại trừ mảnh vải?"

Taroutachi nhìn tay mình lại cười ngượng nhìn Kyubi, nhận lấy đồ trên tay cô. Kyubi nhìn anh xoay người đi, anh cũng đuổi theo.

"Taroutachi, lần sau nếu anh ngại về chiều cao của mình thì ghi những vật cần mua trên giấy, rồi đưa cho quầy, họ sẽ giúp anh tốt hơn"

"Cảm ơn"

Kyubi trở về phòng mình chậm chạp nghe tiếng ồn phía sau nhà, cô xoay người đến chủ nhân tiếng ồn, lại dừng lại nhìn mấy đứa nhỏ đang ngồi dưới đất khóc bù lu bù loa. Nhìn hoàn cảnh này cô luống cuống không biết làm sao, bèn đi tới xoa đầu một đứa bé tóc hồng, nhẹ giọng an ủi.

"Em bị làm sao vậy?"

"Kyubi-chan, Gokotai bị bay rồi"

"Hả?"

Kyubi bắt đầu đồ hắc tuyến, tiếng thúc thít của nhóc ngăn luôn lời nói, cô không nghe được gì. Cái gì bay? Vấn đề là tại sao đám nhóc này lại tập trung sau lưng phòng cô, Kyubi liếc mắt nhìn những thanh gỗ. Cô bắt đầu thấy bất an, cô xoay người quay lại phòng, đúng lúc đó Hasebe bước đến, Kyubi dường như hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô nhìn anh, Hasebe vội chạy lại đứa nhóc tóc hồng kia đỡ cho đứa trẻ nín, rồi đứng dậy nắm tay cô kéo ra một góc.

"Kyubi, anh xin lỗi. Nhưng con điều của em đã kéo Gokotai bay mất rồi"

"...Hướng nào?"

"Akita Toushirou nói về hướng ngọn núi kia, một số người đã đi tìm nhưng chưa biết tung tích"

Kyubi nhìn hướng tay Hasebe chỉ để, cô cau mày, xoay người vào phòng.

"Cảm ơn anh Hasebe, khi nào họ quay lại giúp tôi thông báo là được"

"...Kyubi...em..."

Hasebe chưa kịp nói xong Kyubi đã xoay người vào phòng, anh có chút giận, cô không tỏ thái độ gì khi nghe đến chuyện này, nhưng mà chuyện của anh hiện tại còn nhiều hơn. Saniwa nói, kiếm nhân dễ bị "gây" trong tình trạng con người hơn rất nhiều, với Gakotai, Hasebe lo lắng thần nhóc gặp nhiều nguy hiểm hơn cả, đứa bé này luôn rất nhất và tin người, sợ rằng trong điều kiện khắc nghiệt của thiên nhiên, sống một nơi xa lạ đó nữa, thằng nhóc...

"Hasebe-kun..."

Hakata Toushirou kéo lấy vạt áo của Hasebe, đôi mắt sau lớp kính cận rung rung, điều này cũng thể hiện thằng nhóc lo cho đứa em cùng tuổi này như thế nào, Hasebe ngồi xuống xoa đầu nhóc.

"Yên tâm, Gakotai-kun sẽ không sao, em phải tin tưởng em trai mình."

"Vâng...nhưng mà..."

"Yagen Toushirou, Kashuu Kiyomitsu, Yamatonokami Yasusada, Tsurumaru Kuninaga, đã đi tìm họ. Em cứ tin tưởng vào họ là được. Mọi người sẽ không làm em thất vọng. Bây giờ Hakata-kun, đưa các người khác về phòng đợi đi, sẽ tốt sau khi ăn tối xong, Gokotai có thể trở về, nếu nhìn thấy anh em như thế này, em ấy sẽ không vui đâu"

"Anh chắc Gokotai sẽ trở về sau bữa tối chứ?"

"Ừm, anh chắc!"

Hasebe khẳng định chắc nịch, rồi nhìn bọn nhỏ lục tục kéo nhau đi, anh đưa mắt nhìn căn phòng tắt đèn tối om kia lần nữa rồi xoay người về phòng mình. Anh có chút công văn giúp Saniwa phê duyệt, đây vẫn là công việc của anh thường ngày.

Kyubi ngồi trong phòng tối, đem đồng hồ kim ra xem rồi nhìn bầu trời đen ngịch. Trời sắp mưa, bức thư của Saniwa nói cô đêm nay phải đi viễn chinh gấp, và cô không biết đồng đội mình là ai, hiện tại cô cũng chỉ có thể đi một mình. Thủ Phủ xảy ra chuyện mấy ai quan tâm đến Thiết Toái Nha nữa hay không, Kyubi đứng dậy khoác áo choàng lên người rồi đứng bên cửa sổ.

Một cơn gió lướt nhẹ qua, làm gọn mái tóc hồng, nhẹ nhàng là lướt bay theo gió, kéo người ta đi. Khi tỉnh lại, cái bóng kia như ma đã biết mất, chỉ còn một căn phòng tối om lạnh lẽo, tiếng lá khô bị gió kéo qua nghe xào xạc một góc sân.

Sáng hôm sau, Kyubi mệt mỏi về lại vòng dịch chuyển, và lách từng bước vào phòng Saniwa báo cáo thông tin, nhưng cô lại gặp hai thanh kiếm của Souji, họ đứng trước cửa phòng Saniwa như hai vị thần giữ cửa. Kyubi có chút khựng lại nhìn hai người, họ lại mỉm cười nhìn cô, rồi cúi đầu.

"Xin lỗi Kyubi-san, hiểu lầm cậu rồi"

"?"

Nhiều dấu hỏi mọc lên đầu Kyubi hiện tại, tự nhiên sáng về chưa uống ngụm nước bị hiểu lầm? Mà cô có để họ hiểu lầm gì sao? Không có, Kyubi rất ngoan, trốn trong nhà miết, gần đây có gặp họ đâu mà hiểu lầm, còn có...hình như hai người này có trong nhóm người tìm Gokotai thì phải, họ về cũng hơi sớm. Theo như cô đoán vậy.

"Chủ nhân đang đợi cậu, vào đi"

"À, ừm."

Kyubi không mở miệng hỏi, điều tất yếu của cô bây giờ là tìm Saniwa trả nhiệm vụ và về phòng ngủ, cả đêm hôm qua vừa chạy vừa leo lên cây, may là té gãy xương nếu không bám trụ cành cây cứng rắn. Mắt của Kyubi đi đánh giấc muốn sụp xuống ngay mỗi lúc mỗi nơi, tốc độ di chuyển cũng chậm hơn, vì vậy cô ăn thêm vài vết thương mới khi vết thương cũ trên tay chưa lành, Kyubi im lặng sờ sờ vết thương sau lớp áo, chắc chắn không bị rỉ máu nhiều mới vào phòng Saniwa. Thằng nhóc Shota đó vừa mới thấy cô đã lật bàn, nhào đến ôm cô. Kyubi hắc tuyến đỏ, Saniwa nhìn cô rồi lùi về phía sau một chút.

"Kyubi, sắc mặt của cô trắng bệch. Bị thương sao?"

"Không, ổn"

Kyubi cười ngượng, đùa nhau à, cô tự băng bó vết thương vừa xong lại bị hấn chạm vào, máu rỉ ra không nói, mùi máu ngập tràn căn phòng này thì sao? Cô nên nổi khùng giết ai nữa đây? Trước kia cô có thể kiểm soát được cảm xúc của mình, vì cô là người, nhưng giờ là Huyết kiếm, katana khát máu và hiếu chiến nhất, Kyubi sợ một ngày cô không kiểm soát được sức mạnh ác quỷ này, lại ngược lại nó kiểm soát cô, và điều gì đó xảy ra là cô hoàn toàn vô thức. Kyubi đặt tờ giấy báo cáo trên bàn, rồi đứng dậy cúi đầu rồi nhanh khỏi phòng Saniwa, cô hướng về phía phòng mình đi nhanh, nhưng cô không ngờ giữa đường gặp Gokotai xuất hiện ôm lấy đám pet hồ của mình chờ cô, nhìn ánh mắt của nhóc nhìn cô như muốn nói lại không nói, đành thờ dài, dừng chân xoay người nhìn nhóc.

"Nhóc có chuyện gì sao?"

"ANou...chuyện hồi hôm qua, em xin lỗi. Và cũng cảm ơn đã giúp em..."

"Suyt! Nhảm rồi, chị làm gì có giúp. Nhóc tự tiện lấy đồ trong phòng chị ra chơi, còn gặp nguy hiểm, thì do lỗi của nhóc đâu phải do chị?"

"..."

Nhìn thằng nhóc nhìn cô sợ sệt, Kyubi đành thờ dài ngồi xuống xoa đầu Gokotai.

"Đừng tự tiện lấy đồ của người khác khi chưa xin phép, hiểu không?"

"Vâng.."

"Vớ lại, chị không cứu nhóc, chỉ là thuận đường đi dạo mà gặp thôi"

".... Vâng..."

"Thuận đường đi dạo mà đi qua cả ngọn núi bên kia. Thú vui của cô tốt thật, Kyubi-san"

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"Anh là???"

Kyubi nhìn người trước mắt từ phòng đám nhỏ Toushirou đi ra, anh nheo mắt nhìn cô trên tay còn cầm một bình rượu. Khi nghe giọng nói của cô liền cười vui vẻ, ngồi xuống, chỉ tay lên chót mũi cô chọt chọt.

"Nói dối với trẻ con là không tốt đâu nhé!"

"Mồ, Jiroutachi-kun, anh lại say rồi. Nồng nặc mùi rượu"

Jitoutachi cười phả lên nựng má nhóc Gokotai, rồi nhìn Kyubi nháy mắt.

"Này Kyubi-san, cô nói xem có phải uống rượu chứng tỏ là đàn ông không? Đàn ông tại sao không đựng một giọt rượu nhỉ?"

Kyubi mặt hắc tuyến, cô lại nhớ đến vò rượu Saniwa giấu dưới gốc cây hoa anh đào...đầy máu...khụ...cô quên mất vết thương của cô, giờ chạm nhẹ tới tay đã một bãi máu đỏ tươi. Kyubi bắt đầu thấy choáng, cô không phải là người máu kiếm nhân cũng hiếm, cô vẫn chưa muốn chết kiểu lẳng xẹt này. May ở đây có vò rượu của Jiroutachi nồng đậm mùi, nếu không hai người này đã phát hiện ra rồi, cô phải nhanh về lại phòng băng bó vết thương không để mọi người phát hiện.

Tại sao cô không trực tiếp đến phòng cường hóa vũ khí?

Kyubi dù sao vẫn là con gái, đi với một đám con trai đã không giữ ý tứ, bây giờ lại xé áo cho người con trai nào đó băng sao? Đành rằng họ là kiếm nhân, nhưng cũng có một phần là con người rồi. Như Aoe nói, từ trước anh chưa cảm nhận được trái tim là gì, nhưng hình thể con người anh hiểu rõ nhịp đập của nó. Kyubi lúc đó cũng chỉ nhìn anh một chút rồi không ý kiến xoay người đi, cô cũng tán thành với ý kiến của Aoe, lúc trước cô cũng từng là kiếm, hay vũ khí, một thanh sắc để hướn máu và giết người, trái tim lạnh buốt, bây giờ với cơ thể người được mệnh danh là kiếm nhân này, Kyubi không biết mình có trái tim chưa, chỉ ít cũng có thể nghe được nhịp đập của nó chứ không phải lạnh lẽo như một thanh kiếm sắc.

"Sao thế Kyubi-san? Cô sợ tôi lắm sao?"

Jiroutachi nhìn sắc mặt trắng bệch của cô liền tò mò hỏi, anh không nghĩ sẽ làm cho người này sợ đâu. Từ trước nghe Huyết kiếm rất hiếu chiến, và cũng là thanh kiếm kì lạ nhất khi được một ai đó sử dụng. Nhưng khi vào Thủ Phủ rồi, anh không nghĩ Huyết kiếm là con gái, còn là một thanh kiếm sợ người. Kyubi nói cô sợ kiếm nhân trả thù? Nhưng Jiroutachi lại nghĩ cô chỉ để che dấu việc cô sợ gặp người thôi, chỉ vì một chứng minh, những kiếm nhân ở đây đều rất hoan nghênh Kyubi, và không có ý định muốn trả thù bất cứ chủ nhân cũ nào của họ dù Kyubi có giết họ hay không. Jiroutachi có ấn tượng duy nhất với Huyết kiếm này là khi mới rèn ra, anh đặt nằm cạnh với cô, trong khi Kyubi vẫn im lặng nằm một bên, cô vẫn chìm vào giấc ngủ say như thế. Sau đó lò rèn cháy, lễ hiến tặng kiếm của người Nhật diễn ra, anh và anh trai Taroutachi được đem đi tế lễ, và thanh Huyết katana này trong vụ cháy đó đã bị người nào đó trộn đi. Jiroutachi đã từng nhớ anh đã cắt qua tay con người trộn kiếm kia một vết khá sâu nhưng rồi cũng chỉ là một vết cắt, thanh kiếm Huyết đó cũng biến mất ngay sau đó. Jiroutachi không nghĩ sẽ có ngày gặp lại người này, và có thể nói chuyện như vậy. Nhưng điều trên gương mặt của Kyubi thể hiện là vẻ ngoài xanh ngắt, kiểu như sợ sạch cái gì đó.

"À không, tôi về phòng trước. Chủ nhân có giao chút việc cho tôi!"

"À. Được, lát nữa cô có thể đi ngắm hoa đào cùng mọi người không?"

Jiroutachi nhìn bóng lưng của Kyubi gọi lớn, Kyubi chỉ vẫy tay cho có lệ rồi nhanh chóng rời đi. Anh không nhân bất kì câu trả lời nào từ miệng của cô.

Máu tiếp tục chảy, Kyubi đổ hắc tuyến, nếu Saniwa không để dành bùa cầm máu giúp cô có lẽ cô sẽ khốn đốn như lần trước nữa. Vết thương lần này cô không sâu lắm, 2 vết thương ở ngực và một vết thương ở eo, máu chảy dữ dội có lẽ là trúng động mạch. Kyubi ngồi nhìn vết thương cho đến khi xác định được sau đó mới từ từ băng bó lại cho tốt, cô mặc lại áo khoác trên người, ánh mắt bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời xanh ngắt khác với tối hôm qua mưa gió quật cô toi tã khi đi "đạo". Tự nhiên khoe miệng cô trêu tượng một chút, giật giật. Hình như cô quên mất thế giới này có thú vui rất thích đùa người, ví dụ như hôm nay có thể mưa nhưng cơn mưa đó đã thay vào tối qua lúc cô dự định đi chơi, và hôm nay nắng vẫn đẹp.

Kyubi thờ dãi nhìn lại bộ đồ của mình, rồi nhìn vào góc phòng. Từ khi làm kiếm nhân, Kyubi rất ít đồ để thay và mặc, chủ yếu cô sẽ luôn giặc hai bộ trong một ngày sau khi thay trang phục mới, và nó chẳng khác gì trang phục cũ, ngoại trừ chần gas, gối cô bị Kasesan Kanesada tẩy đến trắng tinh tươm, thì tất cả mọi đồ đạc của cô do chính tay Kyubi tự giặc. Vậy nên hương khác và kiểu dáng khác cũng bị Kanesada để ý đến và hỏi tên sản phẩm giặc cô dùng, cuối cùng Thủ Phủ tốn thêm khoảng tiền riêng cho bột giặt mỗi tuần, chỉ là chủ yếu Kanesada sử dụng qua nhiều bột giặt, khi Kyubi muốn ngăn thì anh ta nói đúng một câu.

"Tôi thích bột giặt này, nó thêm còn rất nhiều bọt"

Đúng bột giặt nhiều bọt anh ta mới thích. Kyubi đành im lặng lui đi, cô cũng không có cảm hứng muốn phá thú vui của người này, nên im lặng tốt nhất.

Nhắc đến mới nhớ, cô nên đi giặc đồ của mình

"Kyubi-san, Kyubi-san. Đánh nhau rồi"

"Hả?"

Kyubi phoi xong trang phục của mình lại ngẩn đầu nhìn đứa trẻ tóc cam dài quá eo trước mặt. Đánh nhau thì đánh nhau liên quan gì đến cô?

"Kyubi-san, mau ra ngăn cản đi"

"Hả?"

Midare Toushirou vội vàng kéo lấy tay cô chạy đi, trong khi Kyubi chưa kịp hoàn hồn. Cô liên quan gì đến ai đó đánh nhau sao? Còn đánh thì đánh chứ kiếm nhân ở Thủ Phủ này ngày nào không dùng kiếm để tập luyện, đánh đấm cái gì chứ, họ chủ yếu chỉ so vài chiêu của samurai với nhau theo kiểu chủ nhân của họ dạy hoặc mới phát minh qua cái gì đó thôi mà. Nhưng mà Midare cứ kéo tay cô thế này làm sao cô thoát đây, vết thương sắp bị rách ra nữa rồi. Kyubi cảm giác mình sắp khóc, vội kéo giặt tay Midare lại.

"Từ từ, từ từ...."

KYubi cắn răng đi phía sau Midare khi nhóc cứ thúc giục đi cho nhanh, cô bắt đầu đổ hắc tuyến nữa rồi. Vết thương rách ra thật làm vòng eo nhói lên,

ngực cũng khó thở, tất cả động tác hiện tại cô cứng ngắt. Midare đi đến chân đôi của cây hoa anh đào, liền kéo cô đi nhanh hơn, Kyubi than một tiếng khổ trong lòng rồi vội đi phía sau nhóc con, cô thật sự muốn văng vãi đứ đờ đi viễn chinh hoặc đi rèn luyện gì đó cho tính cách chừng chắc hơn một chút....

"Kyubi-san, Kyubi-san thấy chưa? Họ đang đánh nhau kia"

Kyubi ngược mắt nhìn bốn người đang vờn nhau trên kia, bắt đầu đổ tiếp một trận hắc tuyến nữa. Cũn chi là Kashuu Kiyomitsu, Yamatonokami Yasusada, Izuminokami Kanesada, Horikawa Kunihiro vờn nhau thôi mà, cô cần phải làm quá lên như thế không? Kyubi bắt đầu nghi ngờ Midare đang cố ý kéo cô chạy khắp nơi này giờ.

Kyubi xoay mắt lại bốn người kia, cô neho mắt, Izuminokami, Horikawa hình như là thanh kiếm của anh rề thì phải.... Hijikata Toshizou...Bất giác cô có chút trầm xuống, lúc trước cô chọn cái chết để cứu mạng hai người, chuyện về sau cô cũng không biết nữa, nhưng mà nghe nói Hijikata chọn cái chết...Còn chị sống ra sao? Chiến tranh lúc đó vẫn tiếp tục tiếp diễn và xảy ra...trong thời loạn lạc đó Kyubi lại mong Hijikata là người bên cạnh chị nhiều hơn... Và cô nhớ tên Kazama đó, lúc cô chết chỉ thấy mờ mờ bóng hắt đứng nhìn cô với đôi ngươi xanh biếc đầy u ám, Kyubi thật sự không biết hắt ta phản ứng như vậy, cô cảm thấy có lỗi, nhưng tất cả đều muộn rồi, và sau này...Kyubi không biết thông tin gì về Kazama nữa, dù có cố ý đi qua các thời gian sau đó nhưng mọi thứ về hắt, dường bị chôn xuống và không được đào lên lần nữa.

Đúng lúc này Izuminokami tấn công thì mọi hành động bị hoãn lại vì trượt chân, Kyubi nhìn người với trang phục kimono cách tân đỏ, mái tóc đen dài thả quá eo, khoác bên ngoài là trang phục của Mạc Phủ, Kyubi có chút nhớ đến Hijikata, người anh rề đó cũng sống theo phong cách này khi cô gặp anh, và cũng trở thành một thói quen khi gọi Phó cục trưởng ma quỷ, và hình như anh rề đã không phản nản gì về cái biệt danh đó.

Kyubi lại nhìn cây hoa anh đào nở, cây anh đào ngàn tuổi, ngàn năm mới nở ra một lần, gió nhẹ phất qua cánh hoa tung bay hồng cả một góc trời. Người anh trai kiếp quý của cô Nagumo Kaoru, sau đó cũng ân mình không xuất hiện thêm lần nào nữa, không may ngôi đền của anh bị chiến tranh phá và anh cũng chết theo đó. Trong suốt quá trình lịch sử, Saitou là người duy nhất sống sót trong chiến trường năm đó, có thể nói anh là số ít cũng được, Heisuke: chết lúc 22 tuổi, ở Aburakoji thắng nhóc hoạt bát đó cũng đi sớm hơn cả Souji. Nhưng dường như Kyubi đã mất tất cả sau cái chết của cô, mọi người vẫn tiếp tục chiến tranh cho đến khi chết và kết thúc, nhưng tất cả những gì cô nhìn lại được là một thế giới trống vắng. Chiến tranh nuôi dậy anh hùng, cũng cướp đi những người quá đỗi quen thuộc đối với cô, và Kyubi cho đến lúc chết đã dần hiểu được thứ tình cảm mong manh của con người.

Bây giờ nhìn lại hai người đó, cảm giác trong lồng ngực có cái gì đó nhói lên, cổ họng cô bắt đầu nghẹn ứ, rồi tanh tưởi, chất dịch đẩy ra khỏi họng. Kyubi xoay người nhả ra, máu từ trong lồng ngực phả ra, đau nhói, mắt cô cay đi, mờ nhạt.

"Kybi-san, chị không sao chứ?"

"Không sao. Chắc cũng xong rồi nhĩ, chị về trước"

Kyubi vội vệt đi khoe mắt lệ, rồi mỉm cười với Midare, xoay người rời đi, nhưng bị cậu bé nhanh tay túm lại.

"Kyubi-san ở lại chơi với mọi người đi. Chị lúc nào cũng ở trong phòng một mình, mọi người hôm nay có quà tặng chị"

"...."

"Kyubi-san, tới rồi sao? Mau tới đây!"

Shokudaikiri Mitsutada nhìn thấy cô cùng Midare đứng xa xa nói chuyện gì đó, liền nói lớn. ĐỒNG thời mọi người cũng tập trung sự chú ý lại ở đây, nhìn cô gái trước mặt, Thủ Phủ không có nữ nhân, tuy trong các kiếm nhân có ngoại hình khá giống với nữ nhưng họ đều vờ tiếng nhanh và có những trạng thái và biểu cảm của nam nhân. Lần đầu tiên họ biết Thủ Phủ này có nữ nhờ miệng bọn nhỏ nói, và những người đến trước, dù vậy cũng sẽ không gặp cô nhiều, hoặc không tin. Nhưng nhiệm vụ có mặt cô thì họ bắt đầu tin về Thủ Phủ này chuyện gì cũng có thể xảy ra, tuy vậy họ cũng chưa thực sự có cơ hội chân chính đứng nói chuyện hay thấy mặt, đơn giản vì thanh kiếm đó luôn trốn họ. Cả Thủ Phủ này những ngày qua đều bí mật đồn ầm lên kế hoạch đem thanh kiếm đó ra ngoài để hòa hoãn với mọi người hơn, và đợi đến khi Gokotai làm hư cánh điều mà Kyubi kì công làm ra, họ mới lên kế hoạch tìm cách để tất cả có thể họp mặt mở một buổi tiệc chào đón cô một lần nữa. Nhưng khi tiệc đã tổ chức xong thì không ai biết cách nào lôi người đó ra khỏi căn phòng của mình, cuối cùng chỉ có ý kiến của Midare là được duyệt, thẳng nhóc đến bắt chấp dùng mọi thủ đoạn kéo cô đến bữa tiệc và đến nơi sẽ có người lo tiếp theo, và cứ thế kế hoạch phát triển.

Đúng lúc Midare gặp tình huống so tài của bốn người kia, cậu nhóc nghĩ kế của mình là hay nên vội chạy đến tìm cô với mọi biện pháp kéo cô đi. Mà Midare không biết Kyubi vì không muốn rat ay với đứ đờ, cũng vì sức lực với vết thương không cho phép mới đi theo cậu nhóc này.

"Cô là Kyubi sao? Thật không tin được, hơn cả sức tượng tượng."

Souza Samonji kéo kimono của mình lên vai bước đến gần cô chăm chú xem xét. Bỗng có một tiếng cười vang lên.

"Đúng, không ngờ một thanh kiếm Quý lại là nữ nhân, còn rất xinh đẹp"

Mutsunokami Yoshiyuki cầm ly rượu cười ta tiếp thêm lời của Souza, rồi quay lại vẫy vẫy tay với Kyubi

"Nhanh lên, buổi tiệc này tổ chức vì cô đấy"

"Tiệc?"

Kyubi vẫn là đứa ngốc không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Là tiệc chào đón cậu gia nhập vào Thủ Phủ"

Kashuu mỉm cười vỗ lấy vai cô, chỉ về hướng con điều treo lên cây mà mọi người đã làm tặng cô. Kyubi chớp mắt sáng lên, con điều đó rất to, có thể để một người lên bay được.

"Thích không? Kyubi-chan sẽ vui khi gặp thêm nhiều người khác, vậy nên đừng tự nhốt mình trong phòng cả ngày nữa!"

Namazuo Toshiro nhảy chân sáo đến kéo lấy tay cô. Đứng trước cây hoa anh đào, mọi người lúc đó đã vội chạy lại đứng trước mặt cô. Namamazuo đã vội chạy đến đứng bên mọi người, vui vẻ nói.

"1...2...3.."

"CHÀO MỪNG ĐẾN VỚI THỦ PHỦ!!!"

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Về đêm, Thủ Phủ một mảnh tĩnh lặng, chỉ còn những tiếng côn trùng kiếm ăn kêu trong bóng tối. Saniwa như mọi khi tắm xong cơ thể thay bộ kimono ngủ rồi ngồi gần cửa sổ nhìn về hướng phòng Kyubi. Nơi của ông tại vị trí cao nhất của Thủ Phủ, cũng là chủ nhân của các thanh kiếm, trước giờ Saniwa không nghĩ mình có mối duyên nào với nữ nhân, càng sẽ không có chút tình cảm nào. Nhưng chỉ duy nhất một thanh kiếm, một thanh kiếm lần đầu tiên ông phù phép và chuyển nó thành người, lại là nữ. Đối với ông, Kyubi giống người hơn là kiếm, Saniwa không chắc lắm, ông có nhìn nhầm hay không? Nhưng mỗi cử chỉ và suy nghĩ của Kyubi dường như đều thuộc của con người, không phải kiếm nhân trước giờ chỉ biết mỗi binh khí, tri thức của Kyubi khá rộng, ngay cả máy tính và các thiết bị điện tử theo công nghệ tiên tiến dường như cô đều nắm vững. Saniwa thờ dài, cúi đầu xoa mi tâm một chút, hạ tâm có chút nhói, nhớ lần đầu ông gặp cô, những gì ông biết về cô cũng rất ít, chỉ nghe dân gian đồn rằng Huyết kiếm có bấy nhiêu tính xấu, có bấy nhiêu hung ác. Lần đầu tiên Saniwa đỡ cô gái đó tập đi, ông đã có cảm giác khác lạ, một thanh Huyết kiếm lại yếu đuối đến vậy? Ngay cả đi không được, nhưng cô vẫn sử dụng lời lẽ lịch sự không phải kiểu cao ngạo của một thanh kiếm đế vương. Lúc đầu Saniwa thực sự cân nhắc khi có thêm một người trong phòng, tuy khoảng cách giữa hai người luôn được giữ đúng lý hợp tình như với Saniwa thì có chút gì đó không đúng...cho lắm....Sau đó vài ngày Kyubi tự xin bữa của ông và tự học luyện, Hasebe do Kyubi luyện ra, nhưng chỉ có bữa lúc đó để Saniwa sáp nhập vào kiếm. Cơ bản những thanh kiếm đầu tiên như Hasebe và Kashuu là do Kyubi sử dụng lá bùa tạo thành, Saniwa chỉ việc sáp nhập bùa vào lưỡi kiếm đó để ban cho họ một thể xác. Và cũng chỉ có hai thanh kiếm đó Kyubi chạm tay vào, Saniwa không biết tại sao, sau này từng chuyển đi viễn chinh, Kyubi luôn có ý xin nhiều bữa thanh tẩy hơn cho mình, và những đợt đó, sau khi cô về, bữa thanh tẩy dư dả còn lại nhiều nhất là 1, còn nếu không may mắn thì tất cả đều không còn. Saniwa đã từng hỏi cô về những lá bùa đó tại sao biến mất, cô chỉ nhún vai và nói.

"Dùng cho những người nên dùng!"

Và sau đó Saniwa chọn cách im lặng, và lãng đi những quãng đó, vì cơ bản Kyubi đã không muốn nói với anh.

Đêm nay lại là một đêm gió lạnh, Thủ Phủ này cũng đã trải qua quá nhiều năm rồi, kiếm nhân cũng dần xuất hiện thêm một nhiều, và cô gái đó càng ngày lại càng trầm tĩnh hơn. Saniwa không biết tại sao, đêm nay ông bất an, rất bất an trong lòng. Ông từng nghĩ nếu một ngày một kiếm nhân nào đó bị gây, ông không đủ sức mạnh để cứu giúp những thanh kiếm đó...thì thế nào? Và điều ông lo sợ nhất chính là Kyubi, cô gái đó ngày một mang nhiều sát khí nồng đậm bên trong người, ông sợ nếu một ngày cô biến mất... Ông không chắc, nhưng ông cảm giác như tương lai điều gì đó sẽ xảy ra, xảy ra với chính Thủ Phủ này, và chính ông...Nếu có thể, ông chỉ mong cô gái đó sống thật tốt, vui vẻ....

Saniwa xoa mi tâm, ánh mắt lưu luyến xoay đầu đóng cửa sổ lại. Ngồi lại trên bàn làm việc, bắt đầu vẽ bùa chú... nhưng có vẻ hôm nay chẳng có bùa nào ra hồn...

--

Kyubi nằm trên đệm ánh mắt mở to nhìn trần nhà.

Đêm nay cô không ngủ được, cũng chỉ vì một giấc mơ quá lâu, và lúc chiều vết thương bị rách ra, bây giờ dù đã chữa trị tốt nhưng vẫn còn rất nhứt, và bị cản cơ. Cô thật sự khó để di chuyển, nằm nghe tiếng côn trùng xung quanh, im lặng trong không gian tối, một mình, cô liền cảm giác lạnh lẽo. Nếu từ lúc trước, cô sẽ có một người mỗi đêm đến làm phiền cô, và đêm thêm một tô cháo hay đại loại là những món thức ăn lót bụng về khuya cho cô, với nụ cười sáng sủa.. Hoặc với ánh đèn sáng rõ trong phòng của Saran khi anh làm việc về khuya, cuối cùng anh vẫn chỉ để canh giúp cho cô ngủ...Nhiều năm ở Thủ Phủ như vậy, Kyubi chưa từng nghĩ sẽ có ngày cô mất ngủ, và cũng vì hôm nay mất ngủ Kyubi mới thực sự nhận ra những gì mình đã đi qua, đó là những hồi ức đẹp. Cô biết, cuộc đời cô lúc đó không phải quá khốn đốn, như vậy một hành động nhỏ của người xung quanh cũng đủ khiến cô cảm thấy yên bình. Nhưng cái kết của nó sẽ không bao giờ yên bình như vậy ngoài cái chết, từ xa xưa những câu chuyện cổ tích mẹ kể bé nghe chỉ duy nhất một người tốt sẽ được hạnh phúc, nhưng mỗi hồi kết vẫn không thể dùng ở hiện tại, và chỉ có tương lai nhắm đến tương lai, và kết thúc bằng cái chết.

Kyubi tự cảm nhận những kết thúc kiếp người của cô quá ngắn gọn, ngắn gọn đến nỗi cô không kịp xoay người mà cảm ơn cái thế giới đầy đã dạy cho cô trở thành con người như thế nào.... Và ngắn gọn đến nỗi, nghĩ lại cũng chỉ là quá khứ quá xa rồi.

Trong bóng đêm, tiếng côn trùng kêu râm ran, lại nghe tiếng gió rít qua cửa vách, cô từ từ hạ mi mắt thiếp đi. Nhưng không may cho cô, đột nhiên cánh cửa sổ bật mạnh ra, một làn gió mạnh tấp vào, tiếp theo là ánh sáng lạ chiếu rọi khắp cửa sổ. Kyubi cố ngồi dậy với vết thương của mình, chần trên người cô tuột xuống tới eo, cô dùng tay che đi ánh sáng quá sáng trước mặt, đứng ngược chiều ánh sáng đó xuất hiện hai bóng người, hình ảnh cứ vật vờ trên không, Kyubi nheo mắt nhìn hai bóng đen đó khi ánh sáng dần dần tắt. Kyubi mới nhận ra có cái gì đó kì kì xung quanh hai bóng người đó, mỗi bước đi của họ có tiếng leng keng của tiếng xích đến phía cô, Kyubi cau mày cảnh giác lên cao độ, đột nhiên một trong số hai cái bóng đó vấp ngã, sắp xuống, Kyubi nhìn theo, nơi cái bóng vấp ngã chỉ có một bãi chất dịch màu đen, trong rất dị. Cái bóng kia nhìn bạn mình vấp ngã liền dừng lại, dần dần hiện ra hình bóng con người, nhưng trang phục rất quái gở, Kyubi không nhận định nó bắt đầu ở nước hoặc thời nào, chỉ biết người đó có mái tóc trắng như cước, và trang phục xưa được cách tân.

"Chào, cô là Kyubi sao?"

"..."

"Khụ...xin lỗi, tôi với tên ngọc này là lính bên dưới..."

"..."

Kyubi không hiểu, cái gì lính bên dưới? Lính bên dưới? Lính bên dưới...đừng nói là lính âm phủ???

"Đoán ra chưa?"

Bây giờ cái đám bụi nhùi đen đúa kia mới ngồi dậy, dáng người của hắn cũng rất điển trai, chỉ khác với mái tóc trắng của mình, cái bóng đen kia là mái tóc đen.

"Hắc Bạch quý?"

"...Cô có thể gọi vang danh một chút là Hắc Bạch Vô Thương đi"

"..."

"Haiz...lần đầu tiên tôi gặp linh hồn kiêu lời như cô...Đường rồi, vào chủ đề chính. Chúng tôi biết cô là linh hồn từ ngàn năm rồi, vì luân quần lời nguyên nên không thể xuống đầu thai được, bắt buộc phải chuyển kiếp luân hồi."

"..."

"Hôm nay chúng tôi có chuyện muốn nói về vấn đề này....."

Một cơn gió thổi qua, tiếng giọng trước mắt bị áp đi. Đêm đó, Kyubi chỉ gật đầu, nhẹ mỉm cười, chẳng ai còn biết lời nào giữa ba người nói với nhau.

Bỗng tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, Kyubi bừng tỉnh, trở mình, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng đêm nay rất sáng và nó báo cô biết một sự thật, họ đã đến gặp cô, không phải mơ, cánh cửa sổ đêm cô đã đóng lại bây giờ vẫn mở ra. Kyubi dụi mắt, xoay người rời khỏi nệm rồi bước ra bên ngoài mở cửa.

Là Tsurumaru Kuninaga, trên tay anh cầm một khay thức ăn, Kyubi nhường đường cho anh vào phòng, nhìn anh khó hiểu. Tsurumaru nhìn cô, lại cười tươi.

"Là Shokudaikiri làm cho cô. Anh ta nói khẩu phần ăn của cô rất ít, mỗi ngày dường như chỉ tới phòng ăn chung có 1 lần, ban đêm sợ cô đói nên mới làm thêm"

"...Cảm ơn, vất vả cho mọi người"

"Không có gì. Mọi người đều sống trong Thủ Phủ này, xem nhau như một nhà rồi. Kyubi-san, cô đừng ngại."

"Cảm ơn...Tsurumaru anh ăn chưa?"

"Rồi, mau ăn đi, nếp để nguội rồi ăn không ngon đâu"

"..."

Kyubi đem muống thức ăn bỏ vào miệng, gật đầu, mỉm cười. Tsurumaru nhìn cô vui vẻ, anh lại chống tay nhìn cô, nói thêm vài chuyện nữa, đợi cô ăn hết mới rời khỏi phòng đem khay thức ăn đi dọn. Ra đến cửa anh liền quay người nhìn cô.

"Kyubi-san này...vết thương của cô rỉ máu nữa sao?"

"..."

"Mùi máu nồng quá...có cần tôi gọi Yagen giúp cô hay không?"

"Cảm ơn. Tôi ổn."

"...Giữ sức khỏe cho mình, tôi không muốn đồng đội của tôi một ngày lại bị thương...."

Kyubi gật đầu cảm ơn. Tsurumaru đồ hắc tuyến.

"Này cái này không phải khen đâu nhé"

"Tôi biết mà"

"...Chúc ngủ ngon"

"Ngủ ngon."

--

"Buổi sáng tốt lành, Kyubi-chan"

"Vâng, sáng tốt lành Mikazuki"

"Uống một chút trà nhé!"

Mikazuki nhìn cô cười híp mắt. Anh đã là thanh kiếm quá lâu đời rồi, cũng chỉ có tính đậm bạc như thế này thôi, nhưng ai biết, Kyubi lại là thanh kiếm cùng thời lúc đó với anh...Hoặc có thể lúc đó cô chưa là katana, chỉ mới là một cây kiếm cổ xưa được khắc hình tự kỉ lạ nằm dưới hầm tối hơn ngàn năm đó. Kyubi trước kia theo Mikazuki được biết do một thanh kiếm cổ mà đúc thành katana như bây giờ, nếu anh không lần thì cô nguyên bản là cây trượng bằng vàng, hoặc là cái hài cốt gì đó của quý. Nói đi nói lại, Kyubi vẫn thuộc thanh kiếm thế giới quý, người rèn lại cô là một thợ rèn theo đạo ma pháp, người sử dụng được cô cũng chỉ có người trong thế giới quý giữ lấy, và tôn thờ. Mikazuki dường như biết Kyubi không đơn giản như vẻ ngoài của mình, anh vẫn cảm giác đâu đó trong cô vẫn ẩn ẩn sát khí đến đáng sợ, một thanh kiếm hắc ám, Saniwa có thể sử dụng và triệu hồi được, thậm chí còn giúp cô có thân thể, với anh tất cả xem như là sự liều mạng hoặc liều lĩnh nào đó. Hoặc ví dụ như Saniwa không biết Kyubi trước đó và đem về luyện, sau này khi thanh kiếm nhận chính Saniwa mới nhận được cái bất ngờ.

Còn đối với Mikazuki, điều duy nhất giữa cô với anh chỉ là một mối liên kết về cấp bậc, Mikazuki được mệnh danh 1 trong ngũ đại mỹ kiếm, không phải chỉ có cái danh mà còn cả cái thực. Chỉ là...Kyubi sẽ xếp loại nào? Mỹ? Hay sắc bén? Hình như cô gái này có cả hai nhỉ?

"Rầm...Rầm..."

"Sáp chớp sao?"

Mikazuki nhìn lên bầu trời mây đen nghịch, lại nhìn sang Kyubi, cô vẫn đứng đó ngăn người nhìn bầu trời. Một hạt...hai hạt...những giọt mưa từ bầu trời đổ xuống, tí tách trên mái hiên, phút chốc càng nhiều thêm, dày đặc, vài giây trước đó cái sân khô ráo đã ướt đầm nước mưa. Mikazuki thở dài, đứng dậy cởi áo khoác của mình phủ lên đầu cô, nhìn cô mỉm cười.

"Giữ ấm cho mình trước đã, đừng nói với tôi, cô sẽ đứng ngăn người ở đây đến khi mưa dứt đấy"

"...Ồ...tôi nên về phòng..."

"Phòng của cô xa dãy nhà Thủ Phủ, cô đi không khỏi bị ướt sao? Vào phòng tôi ngồi uống trà lát đi!"

Mikazuki không nghe thêm bất cứ câu nói nào của Kyubi nữa, đơn giản cô nói rất chậm, nhưng mỗi câu nói của cô đều khiến anh có cảm giác không thoải mái, cứ như cô đang cố tình chống đối lại ý kiến của anh vậy, nên dứt khoát kéo tay cô vào phòng mình. Mikazuki cẩn thận khép cửa sổ lại tránh mưa tạt vào, chỉ để cửa chính, cho thoáng khí, rồi đặt tách trà lên bàn cho cô.

Đúng lúc này ngoài cửa xuất hiện nhiều thêm một bóng người. Kyubi ngẩn đầu, họ mỉm cười nhìn cô chào một tiếng. Mikazuki nhìn họ, mỉm cười.

"Sao vậy?"

"Mikazuki-kun, anh có chiến y không?"

"Chiến y? Hình như tôi có một bộ"

"...Vậy thì không được, chúng tôi cần một tổ đội, 5 người hoặc hơn..."

Yagen xoa cằm. Yamanbagiri lại vỗ vai anh nhìn sang Kyubi.

"Kyubi-san...cô...có không?"

"...Cho tôi hỏi chút, chiến y là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

"Này, đùa sao?"

"Anh đang nói cái gì vậy Yagen-kun"

Kasen Kanesada ngồi dưới sàn gỗ, tự châm ly trà cho mình rồi nhìn sang Yagen đột ngột thốt ra câu kì lạ. Sau một buổi sáng, họ cuối cùng cũng tìm được chiến y cho đội mình, nhưng mà là vest. Nhìn cái này không phải phù hợp cho việc hoạt động, hay đánh nhau, nhưng cũng tạm ổn với những thứ khác ví dụ như đồng phục tổ hợp.

Yagen nhìn sang Kasen, rồi xoay người ra ngoài cửa.

"Kyubi không biết chiến y là gì..."

"À, nhắc mới nhớ. Lúc trước Aoe có đi chung tổ đội với cô ấy, hình như không thấy Kyubi mặt chiến y"

Uguisumaru ngồi đối diện với Kasen, trên tay bưng tách trà nhỏ, rồi mỉm cười nghĩ nghĩ cái gì đó lại cười phá lên một trận nữa. Đúng họ quên mất Kyubi ít đi viễn chinh theo tổ đội hay theo nhóm, lần đầu tiên cách đây cũng đã quá 1 năm rồi, và sau này cũng không thấy Saniwa giao nhiệm vụ cho Kyubi nhiều nữa, hoặc có thì cô ấy đều đi trong thời gian chẳng ai để ý, chẳng hạn như giữa đêm, hoặc giữa trưa, những giờ giấc luôn là giờ trọng điểm khác như giờ ăn cơm...Nói chung Thanh Huyết katana đó là một thanh kiếm kì lạ.

Yamanbagiri đột nhiên nhìn chén trà trên bàn, rồi kéo kéo lại áo choàng của mình, nhìn sang Uguisumaru.

"Thật bất ngờ!"

"Đúng vậy, cô gái đây luôn khác chúng ta, về giới tính cả về tính cách..."

"Lúc trước hình như tôi còn nhớ Kyubi là tác giả những bản tranh đó nhỉ?"

Yagen đột nhiên khơi gợi chuyện cũ. Tất cả mọi người nghe đến tranh lập tức cứng người, về mặt đồ đầy hắc tuyến còn chiếm ưu thế hơn là khí u ám bao trùm khắp căn phòng. Những bức tranh đó là thứ tất cả nam kiếm nhân ở đây xem là điều cấm kị không nhớ lại nhất. Yagen lại thẳng thắn cộng với ngây thơ, lập tức đập tan không gian hòa hoãn như bây giờ.

Chỉ cần nghĩ đến mấy bức tranh đó thôi họ liền bỏ ăn cơm, càng không muốn nhìn thấy mặt tất cả nhiều người, quan trọng nhất người trong tranh...Ai đó nói cho họ biết đi, tại sao cái Thủ Phủ này lại chứa chấp một thanh kiếm biến thái như vậy?

Và hình như vì vài bức tranh đó, các kiếm nhân ở Thủ Phủ dường như sợ cô hơn là ghét cô, cũng tính từ đây họ cũng có chút cách biệt với đồng đội mình. Ít ra họ còn nhận rõ giới tính họ là nam.

"Khụ...Ookurikara,... Shokudaikiri nhờ chúng ta chuẩn bị một buổi tiệc giúp anh ta hòa hoãn với mọi người hơn. Anh ta lúc nào cũng lầm lì..."

Yagen vội đổi chủ đề, anh không biết sao lại nghĩ đến những bức tranh đó, nhưng khi nói ra rồi lại cảm giác rợn người. Thật sự anh cũng chính là người không muốn nghĩ đến nhất, kiểu giống như anh trở nên lập dị trong những hình ảnh dâm dục đó...còn cách biệt hơn, Yagen không nghĩ mình sẽ ăn nằm với đồng đội mình đâu...

"Nhắc mới nhớ Tsurumaru cũng nhờ tôi về việc này. Xem ra bữa tiệc phải tổ chức nhanh đây"

"Tính tình của Ookurikara, các cậu nghĩ đến giống ai?"

Uguisumaru đột nhiên hỏi một câu. Ba kiếm nam còn lại nhìn nhau, trong đáy mắt đã có câu trả lời thỏa đáng.

Chỉ có một người, và cũng chẳng có người thứ hai. Thậm chí người đó còn lạnh nhạt hơn cả Ookurikara nữa đằng khác. Kasen mỉm cười.

"Kyubi sao?"

"Đúng thế, vậy nên tôi nghĩ nên cho họ gặp nhau. Tính rất hợp"

"Không ổn đâu!"

Đột nhiên Yamanbagiri mở miệng, tất cả lực chú ý lại nhìn về phía cậu. Yagen xoa cằm gật gật đầu.

"Yamanbagiri-kun nói đúng, tôi sợ hai người xảy ra chiến tranh..."

"...Hai cực giống nhau sẽ đẩy nhau..."

Yamanbagiri lại nói tiếp. Tất cả mọi người xoay mắt nhìn cậu, lần đầu tiên thấy cậu ấy nói triết lý như vậy, khác với bộ dáng thường ngày lảm lảm lì lì, thì cậu ta bây giờ hình như đang bàn chuyện với mọi người thì phải. Hình như là đang bàn chuyện với mọi người, chắc, Yamanbagiri thay đổi nhanh quá đi...

--

"Nè, nè sao hả. Nakigitsune-kun mặt trang phục này đẹp không?"

"À...ừm...đẹp..."

Kyubi đồ hắc tuyến nhìn người trước mặt, anh ta có mái tóc bạch, vôi con ngươi vàng, còn một chiếc mặt nạ nửa khuôn mặt, trên cổ thêm một con cáo. Kyubi không biết nói gì với hai người này, cô chỉ là trời vừa tạnh mưa, mới chạy về phòng mình sắp xếp đồ đạc một chút liền bị hai người này chặn trước cửa không cho đi. Cô chẳng biết nói sao cả, còn có ánh mắt của con cáo với người kia...Khụ họ đang sáng lấp lánh, long lanh...Kyubi làm sao nói

"Tôi một tránh xa một chút?!"

(Nói câu đó ra fan nữ các nàng tha cho cô chắc?)

Hiếm "nhảm" mới được soái ca mặc đồ đẹp đi khoe, đừng đùa, cô chưa muốn họ phi bản cô rằng quá chẳng chọe....Kyubi khổ tâm..

Trong lúc đó cáo con vẫn luyện thuyết...Kyubi nhớ hình như Nakigitsune thuộc đội với Yamanbagiri, vậy có thể đội đó đã tìm được chiến y trong miệng họ nói. Mặc dù cô chả hiểu gì về cái từ "chiến y" đó...

"Nakigitsune...thật ra cậu còn chuyện gì khác không?"

"..."

Nakigitsune lắc đầu. Kyubi mỉm cười, sau gáy cô đã đồ hắc tuyến rất nhiều...

"Vậy nếu cậu không phiền...nhường đường được chứ?"

"Được!"

Cáo nói thay lời chủ. Kyubi gượng cười tươi rồi rời đi nhanh, đột nhiên Nakigitsune gọi lại. Cô xoay người nhìn cậu, và cậu chỉ gãi đầu hỏi đúng một câu.

"Thực sự là đẹp chứ?"

"Đẹp. Thực sự"

Kyubi chỉ dám cười. Ai dám nói soái ca xấu, cô đi đầu dưới đất. Nakigitsune cúi đầu cảm ơn rồi xoay đi. Và suốt quá trình...hình như Kyubi vẫn ngốc lẳng không hiểu gì hết...

--

Hôm nay một ngày không tốt lành, bầu trời đen kịt, và những vách tường trong phòng bị thấm nước. Căn phòng của Kyubi trở nên ẩm ướt, nó quá cũ rồi, Saniwa chưa kịp nhờ người sửa lại nó, và hình như cô nhớ lúc đó cô nói "Không cần"...ấy nhỉ? Hình như lúc đó quyết định sẽ tự tay làm lại như vì bản tính quá lười đi, nên đến giờ vẫn không làm gì thêm được, và tai hại ở trước mắt.

Nhưng mà khó khăn hơn với cô hình như không phải hoàn cảnh mà là kiếm nhân thì phải. Cả ngày nay cô gặp kiếm nhân hơi bị nhiều. Đầu tiên buổi sáng nào Hasebe cũng đến chào hỏi cô rồi mới đi làm việc, Saniwa đưa cô chút bùa, sáng sớm đi ngang qua tập phòng của Kashuu bị cậu kéo vào bắt tập vài đường kiếm, sau đó gặp Mikazuki, trời bắt đầu đổ mưa, ông ta nhốt cô trong phòng hơn hai tiếng đồng hồ cho đến khi hết mưa với lý do uống trà cùng, trong lúc đó gặp tổ đội của Yamanbagiri. Khi về phòng, muốn chuẩn bị ít đồ cho thời tiết tranh thủ tránh mưa thì Nakigitsune chặn trước cửa, sau khi cậu ta đi rồi trời tiếp tục mưa, mọi kế hoạch của cô đổ vỡ...Và bây giờ là Yamanbagiri ngồi lì trong phòng cô, nửa chữ cũng không mở miệng, cậu ta cũng ngồi được cả tiếng đồng hồ rồi...

Kyubi thờ dãi nhìn người trước mặt, chiếc áo choàng cũ nát, nhưng trông vẫn rất sạch sẽ và trắng thơm. Còn có...cậu ta điển trai như vậy tại sao lại che nó làm gì?

"Chuyện gì khó nói hả Yamanbagiri?"

"À...tôi không biết làm sao để phục vụ nam hoàn hảo. Tôi nghĩ cô có kiến thức rộng..."

Kyubi đỏ hắc tuyến...hình như trong ngày này cô đỏ hắc tuyến hơi bị nhiều, còn có sọc cũng tang thêm độ tâm thần lv max. Cô có nên nói muốn phục vụ khách quý thì cậu chỉ cần trưng gương mặt điển trai ra thì cả trai lẫn gái đều theo cậu hàng dài hay không?

"Cậu ý định làm gì?"

"Kể một câu chuyện cười...truyện vui về..."

Nhưng với một bản sáo như cậu thì ai chịu cười, ai chịu lắng nghe chứ, họ đều là người khinh thường mình...

"Vậy sao? Cậu kể tôi nghe chút được không? Câu chuyện cậu định kể?"

"À, được..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

Hắc tuyến đỏ, Kyubi cảm giác chờ người này kể có thể là một vở kịch cảm đi. Hoặc là một câu chuyện mắt đối mắt, khi ai bật người trước sẽ cười lên...Và cô biết nếu chờ người này kể tiếp, Kyubi sợ tới sáng mai vẫn với tư thế này mà nhìn nhau "đắm đuối"...

"Được rồi, cậu không thể mở miệng, làm sao kể chuyện."

"Tôi..."

"Thay vì đó tôi chỉ cậu cách này, không cần ra mặt nếu cậu sợ..."

"Đúng, tôi chỉ là một bản sáo, chẳng ai cần nhìn tôi cả..."

Kyubi cau mày nắm lấy tay Yamanbagiri khi cậu định kéo áo choàng của mình xuống che đi khuôn mặt, với khoảng cách này cô nhìn rõ gương mặt của cậu. Xinh đẹp như vậy, cả thế giới đều mơ ước lại bị tự ti với bản thân của mình, vì hai chữ "bản sáo"? Đùa cô à? Nếu bản sáo thì sẽ không triệu hội cậu, mà sức mạnh của một thanh kiếm như Yamanbagiri thì vượt ra khỏi bản gốc rồi, cái này là cải tiến chứ không phải bản sáo.

Cậu ta mặc cảm không hiểu điều đó...

"Này, tại sao phải che đi khuôn mặt của mình?"

"Vì tôi là..."

"Lại là "bản sáo" nữa hả?"

Kyubi ngắt lời cậu, cô chán ngán với câu của cậu rồi, bản sáo này bản sáo kia, cậu ta có biết thanh kiếm như cậu ta tuyệt vời như thế nào không? Có thể cái bản gốc xuất hiện bây giờ cũng chẳng thể nói đó là bản sáo của mình, Yamanbagiri phát triển trong Thủ Phủ này theo một phương cách rất riêng của chính bản thân mình, dần đường như cậu ta không còn là bản sáo như lúc trước nữa, mà cậu đã đứng độc lập một mình một cõi. Một thanh kiếm luôn tự ti trong người vẫn không nhận ra mình phát triển vượt bậc như thế nào.

Ngay lúc này, Yamanbagiri dừng tay, ngẩng đầu nhìn Kyubi. Đúng khoảng cách không quá xa khiến cả hai đều có thể nhìn rõ mặt đối phương, tấm vải làm áo choàng bị che đi rơi xuống, ánh mắt của anh càng rõ ràng người trước mặt.

Kyubi nhìn anh thờ dãi, đợi anh chịu buông lỏng người mới thả tay anh ra, ngồi xuống đối diện với anh.

"Này cậu thấy giọt nước chưa?"

"Rồi."

"Khi nó rơi xuống mặt hồ nó sẽ ra sao?"

"Làm mặt hồ lắng đọng gọn sóng."

"Tất cả đều như nhau sao?"

"Đúng vậy"

"Vậy cậu xem thử cái này như nhau không nhé!"

Kyubi dùng một tách trà, nhún chiếc thìa vào rồi đổ thêm tách trà khác một li khác, cô bắt đầu nhỏ từng giọt một xuống miệng trà, âm thanh trầm phát ra nhẹ nhẹ khi giọt trà rơi xuống mặt nước chén trà khác. Rồi sau đó Kyubi thay đổi độ cao của chiếc thìa, cũng từ từ để giọt nước thả xuống chén trà đó, nhưng âm thanh nghe mạnh và trong trẻo hơn. Yamanbagiri vẫn chăm chú nhìn hành động cô làm, cho đến khi kết thúc, ánh mắt anh bất chợt co rúm lại rồi dần ra nhìn về phía cô. Kyubi nhún vai...

"Hiểu không?"

"Hiểu rồi. Cảm ơn"

"Vậy giờ muốn học cách làm cái mới không?"

"Có. Đương nhiên rồi."

Yamanbagiri mỉm cười, nhìn cô gái trước mặt, rồi gỡ đầu. Kyubi đứng dậy nói cậu ngồi đợi một lát, sau đó cô quay lại với trên tay là khung giấy bìa nhỏ được cắt gọn và vài cuộn ri băng khác màu. Yamanbagiri nhìn cô khó hiểu, lại nhìn sang giỏ đồ cô đặt trên bàn.

Kyubi chỉ cậu cách làm hoa giấy, tuy nó rất đơn giản, nhưng với lòng hiếu khách của người Nhật lại là một phong tục vô cùng văn minh và truyền thống xa xưa. Yamanbagiri có vẻ rất thích việc này, tay chân cậu còn vụng về khi chọn màu và gắp những cánh hoa lại với nhau, nhưng sau đó cậu làm thành thạo nhờ hướng dẫn nhỏ nhặt của Kyubi.

Mất 1 tiếng đồng hồ để cả hai làm xong một bó hoa nhỏ cho Yamanbagiri đi tặng người nào đó. Kyubi cũng cắt thêm bìa cứng, đưa cho cậu để cậu tự tạo mẫu tâm thiệp của mình, và ghi trên đó những lời chúc.

Mọi chuyện xong, Yamanbagiri cười vui vẻ quay lại nhìn thành quả của mình, đột nhiên nhào đến ôm Kyubi... Bị bất ngờ tập kích, cô trở tay không kịp bị cậu bạn ôm vào lòng. Kyubi có vẻ bất đắc dĩ, nhưng Yamanbagiri không để ý đến tình huống đó, cậu thì thầm bên tai cô

"Cảm ơn cô rất nhiều"

"...Cảm ơn rồi thì bỏ tôi ra đi!"

Kyubi cau mày nhìn người trước mặt, cơ thể được thả lỏng cô ngăn đầu muốn mắng cho cậu bạn này một trận, lại bị trạng thái lưỡng cốong đến đỏ mặt của cậu không nỡ. CỜ thờ dài, cái tát xấu của cô vẫn không bỏ được đâu.

"Đi đi, cậu có thể trẻ đấy"

"Cảm ơn"

Yamanbagiri vội cầm thành quả của mình ra khỏi phòng cuối đầu. Thì Kyubi gọi lại, cậu bạn mở tròn mắt nhìn Kyubi.

"Hà?"

"Cười nhiều vào, cậu cười rất đẹp trai!"

Phút chốc mặt của Yamanbagiri đỏ như gấc, vội vàng xoay người chạy nhanh đi. Kyubi nhìn bóng cậu thờ dài, xoay người dọn dẹp bãi chiến trường, cô không nghĩ cuộc sống ở Thủ Phủ một ngày lại như thế này, hôm sau cô nên xin Saniwa mong chóng cho cô nhiệm vụ đi viễn chinh. Một ngày nay toàn triết lý, có phải Kyubi thích ngược đâu? Cô ngồi ngốc trong phòng hình như là tốt hơn thì phải.

Sau đoạn ngoạn, Yamanbagiri đột nhiên dừng lại nhìn bó hoa trên tay, ánh mắt có chút trầm xuống, đưa tay kéo phủ áo choàng trên người lại, rồi mới từ từ bước đi. Khóe môi của người nó đó có chút độ cong nhẹ

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Huhu...Kyubi-chan, chủ nhân không thương tôi nữa"

Kyubi bị đột kích bất ngờ lập tức bị người khác ôm vào lòng, cô đỏ đầy hắc tuyến. Hình như cô nhớ cũng chỉ có thể sống yên bình mới một ngày...

"Huhu, Kyubi-san cô lạnh lùng quá, nói an ủi tinh thần tôi đi"

"...Tránh ra trước đã.."

Kyubi cố kéo kéo đôi tay gọng kiềm của người đó ở eo, lại đẩy đầu người đó ra xa mình. Qua giọng nói không cần thấy mặt cũng biết là ai rồi, nhưng có điều cô bất ngờ, từ khi nào mà thanh kiếm của Souji lại mặt dày đến như vậy?

"Nè, Kashuu, cậu làm trò quái gì đấy!"

Yasusada chạy đến sau nhìn cảnh trước mắt liền quát lớn, xách cổ Kashuu kéo ra ngoài dần cho một trận. Kyubi ngồi trong phòng ngăn người, bên tai vẫn nghe tiếng than vãn của Kashuu khi bị Yasusada đánh, cô lại thờ dài.

Hai người này... tại sao khi có cãi vã vợ chồng lại đem cô ra đỡ đạn thế kia?

"Xin lỗi nhé Kyubi-chan... Kashuu quá vô ý..."

"Huhu...Yasusada ăn hiếp tôi, Kyubi-chan ời!"

"Rầm...Cậu có bớt bệnh đi không hả?"

Kyubi hắc tuyến đồ, khi cô đến với thế giới này, tính tình của Kashuu rất lạ, trừ ngày đầu tiên gặp mặt cậu ta cố về chừng chặc hơn rất nhiều, còn những ngày sau đó, nếu một lần cô gặp Kashuu, cậu ta không hiểu tại sao cứ thích bám sát cô. Sau đó Yasusada đến, cậu nhóc có vẻ nóng nảy hơn rất nhiều so với Kashuu nữa, cũng chính cậu đã giải thoát cô khỏi những cái ôm bất ngờ của Kashuu khi cần đến. Kyubi cảm thấy kì lạ, lúc đầu cô có thể quan niệm hai người này lợi dụng cô để tạo tính ghen của đối phương đi, nhưng mà Kyubi vẫn không hiểu, tại sao nhất định là cô? Ví dụ như Kashuu tỏ thái độ với một nam nhân khác chẳng phải sẽ tốt hơn khi gây bão với Yasusada sao? Cuối cùng họ đang giờ trò gì vậy?

Kyubi hắc tuyến nhìn chân Yasusada đạp lên người Kashuu không thương tiếc, khí nóng cậu ta lan tỏa khắp căn phòng gây nên một nhiệt độ nhất định, Kyubi cảm giác sắp sập nhà đến nơi. Cô không nghĩ những bức tường vừa mới hong khô khi mưa xong lại bị khí nóng của Yasusada đốt cháy đâu.

"Được rồi, hai người ồn quá. Chuyện gì?"

"Huhu Kyubi-san, Saniwa không gọi tôi đi viễn chinh nữa, thay vào đó có nhiều kiếm nhân khác hơn, như Mikazuki mới ngày đầu vào đã làm đội trưởng. Huhu...Kyubi-san có cảm thấy bất công không? Ôm..."

Kashuu lại định nhào đến, Yasusada đỏ mặt vội vàng xách cổ áo cậu bạn của mình kéo ra, giữ khoảng cách với Kyubi.

Yasusada vội chen lưng với giữa hai người. Kyubi bị Yasusada che khuất đi tầm nhìn, cô không nhận ra giữa hai người đối diện trong cơn người đã phát ra rõ ràng dòng điện kéo qua.

"Khụ..xin lỗi, Kyubi-san cô cứ tiếp tục nghỉ ngơi. Kashuu chưa uống thuốc tôi đem hân về!"

"Giữ chứ, bỏ ra, bỏ ra!"

Kashuu ngào thét khi bị Yasusada kéo ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa cho Kyubi rồi kéo Kashuu vút về phòng, tự đóng cửa mình lại, ánh mắt thẳng trừng nhìn về phía Kashuu. Kashuu bắt đầu ngồi dậy trên mặt đất, vệt đi khóe miệng vết máu, nhìn Yasusada.

"Kì đà cán mũi!"

"Cậu đang có ý gì?"

"Ý gì? Chẳng phải cậu cũng rất rõ sao? Yasusada, đừng nói với tôi cậu không có chút gì với Kyubi đấy?"

"...Kashuu, cậu muốn khiêu chiến?"

Căn phòng sắc mùi thuốc nổ. Kashuu nhếch mép cười, Yasusada ánh mắt âm trầm, tóc mái che đi nửa khuôn mặt của anh, không đoán được suy nghĩ. Cả hai bắt đầu im lặng trong khoảng không gian nhỏ trong phòng. Một cơn gió nhẹ thổi qua, Kashuu lại bật ra tiếng cười.

"Không ngờ cậu còn nhanh tay hơn cả tôi!"

"Quá khen rồi"

Yasusada nhếch miệng, cũng không nói gì thêm lạnh lùng thả ra hơi thở. Kashuu đứng dậy đến đi vòng qua Yasusada mở cửa đi ra ngoài, trước đó tặng cho cậu một cái nhìn đầy thù địch.

"Tôi nghĩ ở phương diện này tôi không thể nhường được nhỉ? Vậy nên, cố gắng mà thắng tôi."

Một ngày nhàm chán.

Saniwa phát hiện vết thương Kyubi từ cuộc đi viễn chinh lúc trước, hiện tại chưa lành và tất cả các kế hoạch lên để cô đi viễn chinh đều bị đem giao cho kiểm nhân khác.

Đùa nhau à?!

Nhưng mà ở Thủ Phủ cũng tốt, ăn no mặc ấm, còn có đồ chơi để giết thời gian, nhưng mà...nó rất chán...Cuối cùng vẫn không biết làm cái gì Kyubi phải lên chiếc máy tính của mình bấm loạn vài cái, ai ngờ lỡ tay bán đi một phần cổ phiếu...

Khụ...cái này là cô vô ý...

Nhưng mà vài ngày sau đó tự nhiên cổ phiếu bán đó bị tuột giá nghiêm trọng, lúc đó cô cảm giác linh tính mình mách bảo đúng.

Con người lật lọng.

Kyubi dùng cổ phiếu của mình làm tăng thu nhập một chút, mới đi xuống khỏi thị trường tìm cái gì đó cho đời thêm đẹp, và cô phát hiện cô cần đàn len, và cô sẽ học... Vấn đề ở đây cô sẽ đàn cái gì? Áo mũ? Đàn một tờ tiền to? Ý kiến cũng không tồi đâu, aizzz..thật ra Kyubi chỉ biến thái một chút, cô chỉ đàn một con gấu bông nhỏ xíu là được rồi. Nhưng vấn đề của cô hiện tại...bảy ngón hoa tay đều không sai được.

Đúng người ta thường dùng hoa tay để chỉ sự khéo léo của con gái, càng nhiều đốt càng đẹp, vấn đề ở đây Kyubi dường như có hết cả bàn tay và một bàn tay khác có hoa tay nữa, nhưng tất cả những cái thêu thùa vật vãnh, hình như cô không có rãnh thì phải. Đúng hơn mù tịt, những tác phẩm nghệ thuật của cô luôn là những cái được gọi là ác mộng của thế giới, dường như không có cái nào hơn nữa?

Kyubi thất bại tràn trề.

Cô không làm được mấy thứ này, nên cuối cùng cô chọn trồng hoa. Rất may hoa cô là thứ cô rành, cũng như cách...ủ rượu...Khụ...Kyubi nhớ Saniwa giấu một hũ rượu ở đâu đó dưới mấy cái gốc hoa anh đào bên kia, cô tự nhiên muốn thử nó...

Cô sẽ không chấp nhận ai nói cô là kẻ nghiện rượu đâu...Kyubi chỉ thích uống rượu một chút xíu...

Vẫn như mọi ngày, căn phòng của Kyubi lại đoán tiếp các vị pet cung của kiểm nhân, và lâu lâu bọn nhóc nhà Tousei đến chơi, hôm nay lại có kiểm nhân mới đến, Hakata Tousei, thằng nhóc có vẻ thích về kinh tế chính trị hơn về những vũ khí khác. Kyubi nhìn nhóc cứ tìm kiếm cái gì đó trong phòng cô, loay hoay một hồi lại vô vọng ngồi bệch xuống đất, ngẩn đầu nhìn cô.

"Kyubi-san, chị là người cung cấp tài chính chính cho Thủ Phủ sao?"

"KHông? Ai nói vậy?"

"Saniwa, không phải sao? Nhưng Saniwa nói muốn học hỏi thì đến gặp chị"

"Học cái gì?"

"Thị trường chứng khoán"

Nói tới đây, mắt của Hakata sáng lên như những vì sao lấp lánh. Kyubi nhìn nhóc lại đỏ hắc tuyến, với lứa tuổi của nhóc thì sợ không vào được với thương trường nhiều cạm bẫy này, nhưng nếu thằng nhóc này có đủ triển vọng.

"Được, chị giúp em. Nhưng đầu tiên phải trả lời cho chị biết. 1+1 bằng mấy?"

"Bằng 2"

Đầu óc quá non, không thể vào được thương trường. Kyubi lắc đầu, nhìn Hakata.

"Nhóc chưa đủ trình vào thương trường đâu. Chị sẽ không chỉ nhóc mấy thứ đó"

"..."

Hakata nghe xong câu nói lại nhìn Kyubi thờ dài, cậu im lặng ngồi một góc cúi đầu, không nói thêm chỉ nhìn bọn nhỏ chơi trò chơi. Kyubi mặc cậu đến gần máy tính bật lên, liếc từ màn hình, ánh phản chiếu của Hakata nằm trên phần kín đen của máy tính. Kyubi thấy rõ ánh mắt đó đã sáng lên thêm lần nữa rồi lại trở vào u ám.

Cô click chuột vào những trang web nhỏ rồi bắt đầu gọi điện cho ai đó. Mặc kệ bọn nhóc có vui chơi hay không, sau đó kéo nhau ra về hết. Đến giờ ăn trưa, một bưu kiện Saniwa gửi đến cho cô, Kyubi cũng chẳng hỏi, nhận lấy và mở ra xem một chút, sau cô lại xoay người đến phòng của nhà anh em Tousei, ở đó cô gặp Yagen cùng với Namazou, họ nhìn cô mỉm cười.

"Rất hiếm khi thấy cô ra ngoài đấy Kyubi-san"

"Ồ...ừm. Hakata có nhà không?"

"Nhóc vừa đi chơi rồi, sao vậy?"

Namazou nhìn Kyubi lại nhìn đồng sách trên tay cô, có chút thắc mắc nhưng vì tính lịch sử lại không hỏi nhiều, Yagen tìm kiếm một chút lại nhìn trúng một quyển về cơ thể con người trên tay cô, anh mở miệng.

"Những quyển sách đó là..."

"Hakata nói muốn học về kinh doanh, nhưng thằng bé quá non để học về thị trường. Tôi có thể gửi chúng ở đây sau, các cậu đưa giúp tôi được hay không?"

"À...nhưng tôi không hiểu, cái quyển sách kia....nói về cơ thể con người thì liên quan gì tới kinh tế?"

Kyubi nhìn lại, cô mới nhận ra cô đem nhầm sách sinh học, lúc này vội ôm đi lại không để ý ôm luôn sách sinh vật tới đây. Mà dù sao thì với cô cũng đã đọc hết, không dùng tới nữa.

"Tôi đem nhầm thôi, dù sao cũng không dùng tới để đem đến cho người cần vậy"

"Vậy tôi xin quyển sách đó được hay không?"

Kyubi nhìn Yagen có chút nghi ngờ.

"Chắc chứ, nó đều là công thức nâng cao đấy"

"Không sao, nếu khó hiểu tôi sẽ đến làm phiền cô thêm một chút."

Yagen cười vui vẻ, cầm lấy quyển sách Kyubi đưa cho. Cô có chút ngần ngại với người này đọc không hiểu, nhưng cô mong các ghi chú của mình trong sách sẽ tốt hơn cho anh, và quan trọng Yagen chịu đọc nó. Sẵn tiện cô cũng đưa đồng sách gửi cho Hakata rồi quay về.

Thật ra cuộc sống của cô không nghĩ một ngày lại tốt bụng đến như vậy đâu, còn có thể nói cô quá may mắn khi gặp những người tốt trong từng kiếp người...hoặc là cô chưa biết trân trọng thực sự...

"Muốn quay trở về với thế giới đó không? Biết sự thật, cô phải đánh đổi mạng sống và linh hồn của mình một lần nữa!"

Đột nhiên trong đầu Kyubi lại xuất hiện lời nói lúc đó của Hắc Bạch quý...cô chợt khựng lại, đưa ánh mắt nhìn về phía gốc hoa anh đào gần cánh kia. Nếu có thể quay lại, cô thật sự muốn đi, nhưng từ bỏ bạn bè cô có thể đành lòng được sao? Dù sao với thế giới đó cô đã chọn cái gì mất đều đã mất tất cả...Tình cảm nơi đó hoàn toàn không có chỉ toàn một màu đen và máu. Và bây giờ, sắp đến một ngày không xa cô phải quay lại đó, cô sẽ phải chết thêm lần nữa. Đánh đổi cả linh hồn...cô chấp nhận, chấp nhận những gì xảy ra với mình chỉ cần đưa trẻ đó cho cô một lý do chính đáng để cô chết được nhắm mắt.

Có thể lòng tin của cô đã quá cao đặt vào đứa trẻ đó, khi bị phản bội, lần nữa Kyubi vẫn không thể tin đứa bé đó thật sự giết chết mình.

"Soạt soạt..."

Tiếng chân người giẫm lên lá khô tạo ra tiếng động nhẹ, Kyubi dừng suy nghĩ của mình quay đầu nhìn về hướng chủ nhân âm thanh đó. Một người tóc đen đứng đối diện cô, áo khoác phong đen, vền đỏ ở cổ tay, tay áo xoắn lên để lộ một hình xăm con rồng dũng mãnh. Kyubi nhìn anh, người kia cũng dừng lại nhìn cô.

Chợt trong không gian nổi lên khí lạnh buốt.

"Cô là Huyết katana?"

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Bóng tối quanh con người.

Không gian bước chân giẫm lên đều là tối mịch

Liệu sẽ ánh sáng nào dẫn đường ra cái đêm sâu này đây? Toàn một nơi quá đầy dơ, ở lâu một chỗ, quá lâu. Bạn sẽ biến thành lệ thuộc vào thế giới đó, và thế giới đó muốn tống bạn ra ngoài. Bạn chỉ có thể là chết!.

Sáng hôm nay Kyubi đang loay hoay với máy tính của mình thì hai thanh kiếm của Souji đến tìm cô, Kyubi nhìn họ, lại mời họ ngồi, im lặng không hỏi gì. Nếu lúc trước cô sẽ tránh họ, nhưng hiện tại bầu không khí căng thẳng giữa hai người khiến cô không thể tránh được.

Kyubi đã từng nghĩ mình sẽ sống hết kiếp kiếm này mãi mãi, nhưng khi đã gặp Hắc Bạch quý, cô đã nhận ra cô không thuộc về thế giới này, đứng ra chẳng thể giới này chứa chấp cô, nếu oan niệm cô vẫn còn vron vẫn đến như vậy. Năm nay mùa hoa đào nở, cây hoa đào ngàn lá kia lại nở rộ cả một góc trời, khi Kyubi biết được cô gái đó _tinh linh hoa đào đang nắm giữ lấy sinh mệnh của Thủ Phủ này, cô chỉ biết mỉm cười, và cúi đầu nhờ sự giúp đỡ. Một ma lực nào đó từ ngàn năm trôi đi rồi, Kyubi chưa bao giờ nhớ đến một mốc thời gian nào quá đặc biệt trừ khi thế giới đó là đứa em trai đã phản bội cô. Thanh Huyết Katana cũng chưa bao giờ có nhiệm vụ nhớ hết tất cả chủ nhân của mình, nhưng thật bất chấp. Khi vào Thủ phủ này, Kyubi luôn bị Saniwa chấp nhận cho đi những nhiệm vụ quay về quá khứ, gặp những người cầm thanh kiếm này dù chỉ cái vỏ và chưa bao giờ rút nó ra, vỏ thanh kiếm bén hơn cả lưỡi của nó, đâm xuyên qua người và tự hấp thụ lấy máu cho lưỡi kiếm, dần cũng chẳng thể tránh được Kyubi trở thành thanh kiếm của Quý, cuộc bạo loạn giành thanh kiếm đó diễn ra hơn 100 năm về trước, khi Mạc Phủ bắt đầu tan rã, và yếu thế hơn, thì người samurai bắt truy lùng lấy thanh kiếm đó, nhưng chẳng ai biết nó đã bắt đầu mọc lên một cây liễu to lớn ven một cái miếu đồ nát. Cũng chính vì vậy những sự kiện lịch sử không tên lại nở ra, lịch sử lúc đó ghi lại là cũng chẳng rõ ràng, nó sao chép luôn cả các cuộc chiến lớn vì quốc gia gói gọn lại là thời đại Sengoku period (1478-1605).

Cũng qua nhiều thời đại thế rồi, nhận không ra sát khí cũng quá uổng phí kinh nghiệm của một thanh kiếm đi.

Và hiện tại trước mặt cô, hai thanh kiếm của SOuji lại nghiêm túc đến tỏa đầy sát khí. Cô không chắc họ đến đây để giết cô hay không đi. Còn có...cô nghĩ lại Souji, hình như anh ta cũng không đủ tính cách để giết cô như thế chứ?

"Chuyện gì vậy?"

"Về chủ nhân cũ của tôi"

"Là SOuji?"

"..."

Yususada trầm mặt, lại xoay mắt nhìn về hướng Kashuu, Kyubi nhìn hai người lại thờ dài.

"Là giấc mơ ở quán trọ thời đó sao?"

"..À..ừm.."

"Tôi nhớ SOuji chết vì bệnh lao mà?"

"Không phải..."

Yususada đột nhiên phản kích lại, Kyubi nhìn cậu rồi cũng im lặng. Cô cũng không chắc bệnh tình của anh như thế nào, lần đầu tiên gặp mặt, cô đã cố gắng dùng mọi biện pháp chữa trị bệnh tật cho anh, nhưng Kyubi không biết chuyện gì xảy ra sau đó khi cô định rời đi. Thời gian sau gặp lại Souji đã trở nên trầm trọng với bệnh của mình hơn. Lúc đó con còn nhớ cánh tay gầy gò của anh cố gắng nắm chặt lấy bàn tay Kyubi mà nài nỉ những tiếng nhỏ xiu, đều là gọi tên cô...Kyubi thực sự là người vô tình. Năm đó cô không nói với ai một tiếng mà từ từ rời đi, cô cũng chẳng có cách nào khác nếu đi mà không dẫn Chizuru theo chắc chắn mọi người đều ngăn cản, doanh trại Mạc Phủ lúc đó có thể đã tin cô và Chizuru không phải là gián điệp, nhưng đối với những kẻ quá nghi ngờ thì chẳng có chuyện gì tốt lành cả, nếu cô nói họ chắc chắn cho cô đi sao? Trong khi đó công chúa của Quý đến cô đã từ chối không? Hai người đó cô có thể đi, nhưng con đường của họ khác cô, cũng chẳng đi về đâu nếu muốn làm bạn. Và lúc đó Kyubi đã có một mục đích nhất định, Thanh Huyết Katana vẫn còn đợi cô đi tìm.

Về sau khi Kyubi chết, Souji cũng chết đi khi mới 24 tuổi, vì bệnh lao. Kyubi không chắc cho lắm...nhưng trận chiến cuối cùng của anh ta cô không được nhìn thấy và cũng chẳng được đến thăm dò...

"Này, Cậu nghĩ Okita Souji sẽ như thế nào nếu nhìn thấy hai thanh kiếm cậu ta yêu quý nhất mỗi ngày luôn tưởng nhớ về cậu ta?"

"..."

Kashuu im lặng nhìn Yususada lại nhìn sang Kyubi, cậu lắc đầu. Không gian lại lần nữa chìm vào im lặng. Kyubi đến khi thờ dài, gập máy tính lại, thôi bấm loạn trên bàn phím nhìn hai người.

"Yususada, chủ nhân của các cậu bây giờ không phải SOuji nữa! Các cậu có lòng ngưỡng mộ chủ nhân cũ cũng phải thôi. Nhưng nên nhớ một điều, quá khứ cố gắng giữ lấy thì cậu sẽ bỏ mất tương lai của cậu!"

Kyubi liếc mắt nhìn Yususada lại nhìn lên bầu trời buổi sáng. Hôm nay là ngày đẹp trời, trời xanh, mây trắng gió nhẹ, những cành cây xanh um vẫy tay trong gió nhẹ nhàng thổi.

Hôm nay năm nào rồi nhỉ?

Thời gian trôi nhanh quá!

Kashuu cùng Yususada không nói gì nữa, ngẩn đầu nhìn Kyubi. Hai người nhớ, nhớ năm đó hai người đi cùng Kyubi viễn chinh thành một đội, đến ngày đó bị chính Kashuu đâm chết chủ nhân của cô. Kyubi vẫn một mặt lạnh lùng, thờ ơ, phát một câu lạnh ngắt.

"Ngu ngốc!"

Năm đó, Yususada không hiểu điều gì khiến Kyubi lại nói như thế, cậu cũng đã giận cô gái này rất lâu. Sau này, cũng không tự giác được đến làm lành với cô, mặc vậy Kyubi chẳng để tâm Yususada có giận hay là không, nhiều lần như vậy, lặp đi lặp lại một thời điểm, Kyubi chỉ không nói gì và bỏ đi, có khi còn không thèm xem chủ nhân mình chết ra sao. Đối với Kyubi, cô dường như vô tâm trong mắt tất cả mọi người, một thanh kiếm bạc tình nhất cũng sẽ lưu luyến chủ nhân quá cố của nó tôn trọng, hoặc nếu không có chủ nhân nào khác, nhưng Kyubi lại chính chỉ có ba chủ nhân đúng nghĩa, và 1 trong số đó luôn gặp ở cô vẫn là nét mặt quá thảnh thơi như mọi chuyện không liên quan đến chính bản thân mình.

Kashuu nhìn sang Yususada đúng lúc cậu bạn cùng nhìn sang mình, lắc nhẹ đầu. Thế hai người vẫn im lặng chờ đợi Kyubi, họ không rời đi, vì với họ âm ảnh của giấc mơ chủ nhân quá cố Souji cũng quá nhanh và thường xuyên rồi. Kashuu thường xuyên nghe than phiền từ phía Yususada về giấc mơ đó, và cuối cùng chính họ cũng không biết nên giải thích như thế nào.

"Có thể làm phiền chút không?"

"...Anou, cứ nói đi Horikawa-kun"

Yususada nhìn sang Kyubi, cô vẫn không có phản ứng, cuối cùng cậu quyết định giúp cô. Trên tay Horikawa cầm theo một tờ giấy nhỏ, họ thường xuyên nhìn thấy ở lúc họp chuông chính, có thể là của chủ nhân, họ phải đi viễn chinh.

Nhưng không biết giữa ba người ai sẽ đi nhỉ? Kyubi cuối cùng rồi luôn đi một mình, Saniwa có ép cũng không được, còn hai người Kashuu và Yususada gần đây cũng bắt đầu đi theo tổ đội một cách riêng lẻ, họ cũng biết dần về chiều thức của riêng mình, họ chính là tự lập sẵn. Nhưng cũng chẳng ai phủ nhận khi hai thanh kiếm của họ kết hợp sẽ tạo ra một skill vô cùng tuyệt đẹp và sát thương cao!

"Ừm, vậy tôi đọc đây. Địa điểm là năm 1189, tại Atsukashiyama, đội trưởng là Yamabushi Kunihiro, tiếp theo các thành viên là Kyubi, Iwatooshi, Imanotsurugi, Ishikirimaru, Yamatonokami Yususada. Hết rồi."

Horikawa đọc xong ngẩn đầu lên, lại xoay sang hướng Kyubi mỉm cười, gờ ngón tay cái.

"Lâu rồi chưa đi cùng đội nhỉ Kyubi? Thử cảm giác chơi với đội đi"

"Ồ...Mà Horikawa này! Izuminokami không có chuyện gì để cậu phục vụ anh ta sao?"

"Không nên nói là phục vụ, phải nói là vui vẻ giúp đỡ"

"Ừ"

Kyubi không nói thêm xoay hướng cửa sổ. Horikawa không thấy còn gì để nói nữa nên căn dặn thời gian xuất phát rồi rời đi. Kashuu nhìn Kyubi trầm ngâm một chút lại mở miệng.

"Kyubi-san, thực sự cậu đang nghĩ gì?"

"Này, tối tuần trước, làm gì ồn ào ngoài gốc hoa đào thế?"

"À, đó là anh em nhà Toushirou chào đón người anh cả của họ Ichigo Hitofuri. Lúc đó Kyubi đi viễn chinh nhỉ?"

Yususada mỉm cười vui vẻ nói, lại nhìn sang mắt Kyubi có cái gì đó ánh lên rồi hạ xuống. Kyubi lại mỉm cười.

"Có anh em tốt nhỉ?"

Yususada không nói, Kashuu cũng không nói. Hai người biết cách họ quan tâm nhau cũng là bạn thân, nhưng có những lúc những người không người thân, hoặc anh em như Kyubi lại là chuyện khác, nhất là khi cô gái này chỉ học cách sống qua ngày trong một căn phòng tối đen. Mà trước giờ, chẳng ai biết kẻ giết người nào có anh chị em cả, Thanh kiếm của Quỷ cũng như vậy.

Kyubi rời khỏi phòng ngay sau đó. Kashuu, cùng Yususada cũng rời đi. Họ còn một cuộc viễn chinh khác, Kashuu phải đến chuông tập hợp, Hasebe vừa rung lên nữa rồi, Saniwa mỗi cuộc viễn chinh luôn đưa cho các thanh kiếm của mình một thử thách, chỉ trừ Kyubi.

Có thể nói người không biết sẽ nói Kyubi là thanh kiếm không được sủng ái nhất trong Thủ Phủ. Nhưng họ không biết, Saniwa đã quá mạnh mẽ có thể vượt qua những thử thách trưởng thành dư thừa, cũng đã quá nhiều vết sẹo trên thân hình để có thể quay lại quá khứ lần nữa.

Cuộc viễn chinh bắt đầu ngay sau đó.

Kyubi đứng nhìn nhóm kiếm nhân bắt đầu nói chuyện phiếm trên một mảnh đất nhỏ ở ngọn đồi. Cô im lặng chẳng nói gì, lắng tai mà nghe tiếng gió thổi. Imanotsurugi bắt đầu trầm trầm nói chuyện về chủ nhân quá cố của mình, Kyubi vẫn tiếp tục nhìn trời, cho đến khi Thiết Toái Quân tập kích cả đội.

Kyubi điểm nhẹ gót chân tránh thoát các mũi lao, rồi nhảy thẳng lên cây ngồi, cô không phải kẻ ngốc. Bọn này cô xử được, chỉ là không hiểu tại sao Saniwa lại bắt cô đi với một đội nữa, trước giờ đi một mình chẳng hơn sao? Ông ta cứ tách cô ra rồi, lại nhập lại lần nữa. Xoay cô như một cái chong chóng không hơn không kém. Kyubi thở dài, dù sao đội này có hai người là Yamanbagiri và đội trưởng Yamabushi, thì chẳng cần lo ngại gì đến an nguy hay số lượng của Thiết Toái Quân nhiều hay ít, mạnh hay yếu đâu. Hai người đó cũng đủ gank cả bầu trời rồi, khỏi nói.

Lần đầu tiên Kyubi đi viễn chinh mà được ngồi chơi thư giãn như thế này đây!

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

"Đừng bắt tôi bỏ phiếu cho ai về sự sắc bén hơn"

Kyubi thở dài, nằm dài trên cành cây nhìn trận chiến phía dưới. Theo lời Yususada nói là hiểm nghèo...cô lại thấy họ đang thích thú chơi đùa thì đúng hơn, một đám triết lý, một thì cười như điên, một thì lại trừng mắt nhìn người. Họ chỉ là đánh thôi mà, làm chuyện như thế hay không?

"Kyubi-san, xuống đây!"

"Hử?"

"Xuống đây ngay!"

Yususada lại lớn tiếng nói, cơ bản cậu ta đang tức giận. Giận vì cái gì? Thái độ thờ ơ của Kyubi với các thành viên trong đội, bây giờ cậu hiểu một người hay làm việc một mình khác xa so với đội như thế nào, tuy phát triển, nhưng phát triển theo hai hướng luôn trái ngược nhau, trái ngược đến đáng sợ. Mỗi cuộc viễn chinh, cậu luôn nhận ra Kyubi mang một chút sát khí trên người trở về phòng, và sau viễn chinh chẳng thanh kiếm nào dám đến gần cô ấy nửa bước, cũng chỉ vì khí lạnh đó, nhưng cuộc viễn chinh phía sau của cô cách đó 1 tuần, để sát khí bao bọc trên người Kyubi dần tan mới có thể tiếp tục đi trước, trong thời gian một tuần Kyubi vẫn giữ sát khí bên người, ngày một đậm, đến nỗi chẳng ai dám lại gần nơi cô ở cũng như phòng cô. Hasebe im lặng đi qua căn phòng, rồi đặt thức ăn trước cửa phòng rồi đi. Đơn giản vì Kyubi nói đừng ai làm phiền cô, và tuần sau đó lại trốn trong phòng của mình. Yususada cảm thấy Saniwa quyết định rất đúng đắn, cô gái đó suốt ngày chỉ trốn trong phòng và viễn chinh độc lập như vậy có ngày cũng sẽ có hại đến mặt tinh thần của cô.

"Xuống đây!"

Yususada lại nhắc lại lần nữa. Lần này Kyubi mới biến mất khỏi cây, đứng bên cạnh Imanotsurugi và Yamanbagiri. Cô đỡ nhóc đứng dậy, nhìn sang Yamanbagiri rồi nhìn tình hình hiện tại.

"Gi ở đây?"

"Đúng rồi! Kakakaka! Kyubi-san cũng mau cùng mọi người đánh trận đi, nằm trên cây cũng không làm cơ thể cô béo lên được đâu!"

"Không còn một con để xử. Các người giành hết rồi!"

Kyubi nhún nhún vai, không nói lời nào, xoay người nhìn Imanotsurugi. Đuôi mắt hẹp dài nheo lại nhìn đứa trẻ này nghĩ ngợi, rồi mở miệng.

"Này nhóc, chủ nhân của nhóc bây giờ và quá khứ khác rồi!"

"..."

Imanotsurugi ngẩn đầu nhìn cô, khựng người. Lại nhìn sang Yususada theo tay của Kyubi chỉ.

"Ồ đây cũng có vài người thuộc hoàn cảnh giống nhóc đấy! Còn hơn thế, luôn đi qua đi lại một quá khứ chẳng muốn thấy nhất!"

Kyubi càng chỉ càng chỉ thì Yususada càng thấy lạnh người. Cuối cùng xử xong một tên Thiết Toái Nha liền quay lại quát.

"Thế thì sao chứ. Còn ở đó nói nhảm, Kyubi cô lúc nào chẳng đi nhiều hơn tôi...."

Lời vừa nói ra tự nhiên Yususada im bất, cậu che miệng mình. Lúc trước nếu có người nhắc đến quán trọ Ikeda..., cậu luôn là người im lặng và lẩn tránh, nhưng từ miệng Kyubi nói ra cậu lại bắt đầu phản đoàn. Đây là lần đầu tiên Kyubi chọn cách chỉ về giấc mơ của cậu, và Yususada lần đầu tiên xem nó là chuyện bình thường, thậm chí số lần cậu qua đó còn ít hơn cả Kyubi bị phải đi viễn chinh như cơm bữa để nhìn một hoàn cảnh quá đối như vậy. Vì vậy Yususada liền phản bác, nhưng vừa nói xong cậu mới biết, Kyubi cũng không phải vô tình đến như vậy. Ít ra cô cũng biết đau...

"Thấy chưa, cậu ta vẫn lạc quan và còn có sức chịu người kia. Vậy nên muốn trưởng thành thì bỏ quá khứ qua một bên, sống vì hiện tại của nhóc để tương lai khác đi!"

Imnotsurugi lại trầm ngâm nhìn thẳng về ánh mắt xanh ngọc của người chị trước mặt, nó sâu quá, không thấy đáy, ngay cả một gợn sóng đều không có, như là ánh mắt vô hồn. Bất chợt cậu lảng tránh đi, ánh mắt của Kyubi rất đáng sợ, nó không chứa bất kì cảm xúc nào giống như một con búp bê được điêu khắc mất tí mĩ nghệ nhàng lưu chuyển trong cơ thể của sinh vật sống.

Nhưng Imanotsurugi cũng nhận ra nhờ ánh mắt đó cậu mới hiểu được thế nào là cảm xúc, cậu biết ơn người chủ nhân này cho cậu cơ thể, cho cậu cuộc sống như một con người, vô cùng biết ơn về những tình bạn cậu đã học trong Thủ Phủ, vậy cậu có gì để hối tiếc nữa hay không? Không có, chỉ là cái bóng ma ám ảnh cậu trong quá khứ đã làm cậu sợ, sợ sẽ phải cô đơn lần nữa.

Có lẽ cuối cùng cũng nên để nó ngủ yên thôi!

Imanotsurugi ngẩng đầu nhìn một vòng nhìn mọi người, ai cũng đang đối chọi với Thiết Toái Quân gay gắt, nhưng có một người vẫn thản nhiên ngồi bệch dưới đất, bên cạnh cậu nhìn trời.

"Kyubi-san...sao chị không đánh đi!"

"Làm gì chứ? Ngồi xem đẹp hơn!"

"Đừng nói với em chị đi viễn chinh một mình cũng vậy?"

"Chắc vậy!"

"..."

"Thường thì xem bọn nhóc đó chơi thích thú rồi gom hết bọn chúng lại xử một lần nhanh hơn!"

"..."

Imanotsurugi tự nhiên hạ quyết tâm, cậu chính là muốn mạnh hơn, mạnh hơn trong tất cả các cuộc chiến, mạnh hơn khi người chị này quá mạnh khiến cậu luôn cảm thấy mỗi khi cậu muốn nói cái gì đó. Qua lời Kyubi kể, dường như đi viễn chinh với chị rất dễ mà!

"Xong, về thôi!"

Sau khi tất cả đã sử dụng tuyệt kỹ của mình giải quyết xong lũ Thiết Toái Quân định xoay người về Thủ Phủ. Yususada vui vẻ xoay người nhìn Kyubi, lại mặt đỏ hắc tuyến. Cô gái ấy chỉ mới chạm đất và không có dính dáng một cái gì với Thiết Toái Quân....Dù sao Imanotsurugi cũng có thể giết được một tên, còn cô...

"Kyubi-san cô có lười đến mức vậy sao?"

"Lười?"

"Kakakaka! Thôi, Kyubi cũng chẳng cần ra tay đâu!"

Ymabushi lại cười to, Yususada chẳng có ý trách gì cô chỉ là câu nói đùa. Nhưng Kyubi đột nhiên về mặt trầm xuống, rút kiếm đâm thẳng về phía Yususada.

Tất cả đều im lặng bất ngờ trong vài giây, cho đến khi máu trên lưỡi kiếm đỏ nhỏ dưới nền đất phát ra âm thanh nhỏ, Kyubi mới thu kiếm lại. Yususada nhìn ra đằng sau mình, từ khi nào Thiết Toái Quân lại đi sau cậu mà chính cậu cũng không biết?

"Kyubi-san..cảm ơn!"

"Cảm ơn cái gì! Cuộc chiến chưa xong đòi về, cậu nhớ Kashuu rồi à?"

"Hả?"

Iwatooshi mỉm cười.

"Có lẽ vậy, hai cậu rất hay bám lấy nhau!"

"Cái gì bám lấy chứ?! Là bạn bè chỉ hỏi nhau chút về kĩ thuật tập kiếm!"

Yususada đôi mắt nhìn Kyubi, chắc hẳn cô gái đó lại có ý nghĩ kì quái trong đầu lần nữa.

"Thôi nào, trận chiến chưa kết thúc là sao Kyubi?"

Ishikiramaru lại vỗ vỗ lưng Yususada rồi xoay người khó hiểu nhìn Kyubi.

Lúc giờ cô mới hắt cằm nhìn về phía vòm cây.

"Thiết Toái Quân mới đợt 1 thôi, phòng ngự yếu quá!"

"Kakakaka! Đây không phải là diễn tập sao?"

Yamabushi lại cười lớn nhìn trận lớn Thiết Toái Quân xoay xung quanh đội, giáo định xông vào. Ai ngờ một cơn gió lướt nhẹ qua, làm anh rùn mình đánh rơi cả giáo trên tay. Đến khi định thần lại Kyubi đã đứng trước mặt anh xoay người nhìn anh, nhẹ cười.

"Giờ xong rồi, về thôi!"

"..."

Cả đội nhìn nhau lại nhìn sang Kyubi, tất cả đều đỏ hắc tuyến. Vòng quay Thiết Toái Quân lúc thứ hai chắc chắn hơn hẳn vòng thứ 1 của địch. Vậy mà...

"Mà Yamanbagiri cởi áo chùng ra rất đẹp. Vô cùng đẹp trai!"

Tại phòng điều dưỡng, Yususada bắt đầu hoa chân múa tay kể về một số việc trong viễn chinh. Saniwa ngồi trong phòng của mình nhìn ra cửa, lại nhìn bóng Kyubi đang ngồi trước cửa phòng sửa chữa của Yagen trầm tư. Anh cũng chẳng nói gì, im lặng tựa vào khung cửa nhìn cô, khóe môi khẽ mỉm cười. Không phải Saniwa chế cô gái này dễ không đi được 1 mình, anh sợ nhất cô quá giỏi mà bỏ quên nhiều thứ cần học khác trong thế giới này, nên cuối cùng Saniwa quyết định có lẽ sẽ để Kyubi đi thường xuyên với một tổ đội nào đó. Saniwa đã thử cho Kyubi đi liên tiếp từng ngày của các cuộc viễn chinh chờ lượt tiếp. Nhưng bất giờ anh nhận ra cô gái này sau mỗi cuộc viễn chinh luôn mang trong người khí tức chết chóc, còn gọi là sát khí, mỗi lần như vậy càng đi càng nặng, đến khi khí tức của cô lang to khắp không gian một góc vườn, mấy đứa trẻ nhà Toushirou cũng sợ cô thì Saniwa dừng lại. Kyubi mẫu người thích hợp làm việc riêng, nhưng Saniwa sẽ không muốn nhìn thấy cô gái này cứ như vậy phát triển.

"Xin lỗi, anh không muốn em cô độc!"

Saniwa thì thầm trong miệng, lại không để ý Hasebe từ bên ngoài đi vào, anh đặt quyển sách lên trên bàn làm việc của chủ nhân, rồi xoay mắt nhìn hướng Saniwa đang nhìn, Hasebe cũng quá lâu rồi không gặp Kyubi, mỗi lần rảnh cô lại đi viễn chinh, hoặc cô tránh mặt người ngoài. Bây giờ lại nghe tới Saniwa tiếng thì thầm trong miệng mặt anh tối sầm lại.

Hasebe sắp phát điên rồi, một người là chủ nhân, một người là kiếm nhân đầu tiên anh chú ý. Tại sao gần đây tâm trạng anh chưa bao giờ ổn định? Muốn chăm sóc chủ nhân phải phục vụ bằng cả lòng trung thành, như dường như Hasebe xem lòng trung thành của mình hướng về Kyubi hơn cả Saniwa, tại vì sao? Anh không biết, chỉ vì nghe từng câu nói của Saniwa nói một mình từ miệng lúc hắn rảnh rồi, Hasebe liền có cảm giác muốn đem Kyubi giấu đi cho nhanh chóng.

Quay lại phòng cường hóa.

Yagen chăm sóc vết thương của Yamanbagiri xong lại xoay đầu tìm Kyubi. Cô ngồi bên ngoài chờ đợi, mặt cho nắng trưa úp đến người mình, chiếc bóng kéo dài trên nền gỗ vào phòng, mờ nhạt!

"Kyubi-san, tôi cần kiểm tra vết thương của cô!"

"Có đâu mà kiểm tra?"

Kyubi xoay đầu mỉm cười, rồi lại nói tiếp..

"Đến để lấy chút băng keo cá nhân về chữa vài đầu ngón tay bị mòn vì chơi máy tính thôi!"

"Cô chắc chứ?"

Yagen nhìn Kyubi một chút lại hỏi. Nhưng anh biết câu này nói quá thừa rồi, đánh chết Kyubi cũng không chịu thừa nhận cô bị thương. Nếu không thì vết thương ở bắp chân đang chảy máu là do ai gây ra? Tay luôn như vờ như có ôm lấy cánh tay phải, lại không sử dụng được cánh tay phải di chuyển, có thể xem như bị gãy tay rồi!

"Tới đây nhanh!"

Yagen hét cách, đành bước ra ngoài ôm cô vào. Nhưng xúc cảm mềm mại trong lòng Yagen liền không muốn buông tay ra đâu!

Đầu tiên anh băng bó lại vết thương ở chân.

Tiếp theo kiểm tra cánh tay, giống như anh dự đoán, gãy rồi. Còn ác hơn nữa, trên cánh tay đó đã có nhiều vết sẹo ngay cả vết thương đang lành cũng có, tay phải, tay cầm kiếm? Yususada nói Kyubi diệt sạch Thiết Toái Quân trong vòng 1s không nhìn thấy. Cô sử dụng tay trái? không Yagen nhìn rõ bàn tay phải của cô lại to hơn và nhiều nốt chai hơn cả bàn tay trái. Vậy cô gái này chính là cố ý vận động quá sớm.

"À nhớ rồi! Kyubi, lúc đó cậu chuyển màu mắt!"

"Hử?"

"Đúng vậy!"

Yamanbagiri lại liên tưởng nhớ đến, vệt sáng đỏ đỏ từ mắt của Kyubi bắn ra. Vô cùng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

"Tôi nói với cô rồi. Nó chạy mất rồi kia!"

Atsushi vội vàng xoay kiếm về phía Kyubi, tức giận diện máu lên.

"Cẩn thận, Kyubi!"

Kyubi đứng ngăn người nhìn đứa bé muốn đánh mình, lập tức một bóng đen vội vàng kéo lấy cô hướng nơi khác tránh đi. Tsurumaru nắm lấy vai cô lắc nhẹ, nhìn Kyubi nhìn anh lắc nhẹ đầu, anh mới an tâm một chút gạt đầu, nhưng tay không dám bỏ ra cô. Trước mặt hai người lại chặn lại một bóng người khác.

"Atsushi, bình tĩnh đã!"

"Làm sao bình tĩnh được. Gokotai bị bắt đi rồi kia!"

Atsushi lại hét lên, giẫm chân mạnh dưới đất. Yagen nhìn đứa em mình lại cau mày lớn tiếng.

"Kyubi không làm gì Gokotai hết, đừng đổ tội cho cô ấy!"

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì nữa, trước tiên phải điều tra nơi Gokotai bị bắt đi đã!"

Yagen cắt lời em trai mình, Atsushi không nói nữa, bực tức giẫm chân lên mặt đất hậm hực, chỉ thẳng đoàn kiếm của cậu về phía Kyubi.

"Gokotai mà có chuyện gì tôi sẽ không tha cho cô. Từ khi Gokotai dính líu tới cô chẳng có cái gì hay ho. Đầu tiên là điều gì tới bị Thiết Toái Quân bắt cóc. Cô là đồ xui xẻo"

"..."

"Atsushi. Im miệng!"

Yagen lớn tiếng quát vội vàng kéo cậu em mình đi về phía trước.

Nhóm người còn lại đều đứng nhìn Kyubi, cô gái này không nói một câu nào bắt đầu lúc tới đây rồi. Họ cũng không biết tại sao Thiết Toái Quân lại cóc Gokotai đi, còn Atsushi lại nói đó là lỗi của Kyubi.

Bây giờ cô gái trước mặt họ luôn im lặng và xoay người đi ngược hướng anh em Yagen vừa rồi đi. Aoe chạy lại đây nhìn Kyubi như vậy liền chạy đi theo phía sau, Tsurumaru nhìn theo bóng hai người, chỉ thờ dãi xoay người nói chuyện với ba kiếm nhân trong đội mình rồi đi theo hướng Yagen kéo Atsushi đi.

Cuối cùng xoay đi, Tsurumaru vẫn không kiếm được khóe mắt liếc nhìn cô gái kia một cái. Trong lòng đột nhiên thấy nặng trĩu.

Anh biết nguyên nhân vụ việc này.

Nếu phải kể thì sẽ phải nói đến hai ngày trước ở Thủ Phủ.

Yagen đã không có phòng y tế để đi viễn chinh. Kyubi bị Saniwa bắt vào thay thế cho Yagen. Thường ngày, Saniwa đều lệnh Kyubi làm một nhiệm vụ nào đó thay thế kiếm nhân trong Thủ Phủ khi họ bắt đầu đi viễn chinh bỏ công việc của mình. Kyubi cũng vì vậy được nhiều kiếm nhân biết hơn nhưng chỉ với gương mặt vô hồn, làm tốt nhiệm vụ của mình.

Và thường Kyubi sẽ không nói, cô chỉ âm thầm làm công việc đó cho đến khi kiếm nhân công việc thực sự quay về. Và Kyubi lại về phòng mình.

Nếu ngày đó mọi chuyện bình thường như vậy thì tốt, nhưng hôm đó Gokotai bị thương từ trận chiến trở về. Saniwa không ở Thủ Phủ ông có cuộc họp của hội pháp sư. Và Kyubi phải đảm đương chức nghiệp của Yagen, cô đồng ý giúp Gokotai khi biết vết thương đó, và rất bình thường chữa trị. Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy, Gokotai run sợ dưới lưỡi dao y tế, vết thương thường bị cậu đập tay Kyubi mà làm nó vỡ ra to hơn. Đúng lúc Atsushi đi qua, cậu bé lại kết tội cho Kyubi là thanh kiếm Quý tộc hiểm Gokotai.

Kyubi không nói, Yagen chỉ quát Atsushi rồi xoa người xin lỗi cô. Kyubi chỉ xin Yagen để cô trị thương hoàn toàn cho Gokotai, và vết thương đó hoàn toàn chữa trị tốt. Không ngờ, Tsurumaru không dự định đến hôm nay hai người này lại cùng chung đội. Saniwa lại cho Gokotai chưa lành thương thì lại đi viễn chinh.

Thằng nhóc luôn bám lấy Kyubi.

Đó là vấn đề lớn.

Kyubi không có kinh nghiệm của đồng đội, đương nhiên an nguy của Gokotai sẽ không ổn chút nào nếu ở bên cô. Yagen đã khuyên hết lời, thằng nhóc không chịu nghe, cuối cùng vào trận đầu điều gì tới sẽ tới. Gokotai bị Thiết Toái Nha bắt đi...Kyubi không biết...

Tsurumaru chỉ sợ một điều, Kyubi vẫn cố gắng giấu họ cái gì đó.

Về hướng Aoe và Kyubi, anh luôn giữ khoảng cách phía sau đủ an toàn và xa để Kyubi có không gian riêng của mình. Nhưng đi một đoạn cái bóng trước mặt anh liền ngã xuống. Aoe vội vàng chạy lại ôm lấy Kyubi đưa vào gốc cây, xé áo mình băng lại vết thương cho cô. Nhìn vết thương sâu ở bụng cô, Aoe cau mày, không chỉ một mà là rất nhiều. Trận chiến lúc này Thiết Toái Nha đã cố ý tách cả đội ra, chẳng ai biết thành viên của đội mình đối đầu với đối thủ ra sao. Khi quay lại chỉ thấy trên người Kyubi không vết máu, nhưng mặt đất rải rả những vết tích do kiếm để lại, ai cũng sẽ đoán được Kyubi và Gokotai đã đối chọi với đối thủ ra sao.

Tuy vậy họ không biết cô gái này bị thương.

"Kyubi, cô cần dịch chuyển về Thủ Phủ ngay"

"Không sao đâu, vết thương nhỏ..."

"Sắp lòi ruột luôn rồi nhó kiểu gì?"

Aoe cau mày. Kyubi lại mỉm cười nhìn anh.

"Aoe, anh cũng hay nói giỡn nhĩ?"

"...Kyubi cô cũng rất vui tính đấy."

Kyubi mỉm cười, nhờ giúp đỡ của Aoe mà đứng dậy. Cô xoay người dựa vào gốc cây nhắm mắt, tính toán.

Gió kéo qua sợi tóc cô, lướt qua gò má. Aoe nhìn cô gái đơn độc phía trước liền bước lên một bước ôm cô vào lòng.

Bị bắt ngờ, Kyubi mở mắt lớn, định cử động bị Aoe ôm chặt nhỏ giọng bên tai.

"Yên nào, chỉ mượn. Là mượn chút thôi. Người cô còn mát hơn cả vàng!"

Aoe kéo khóa môi giữ chặt cô gái trong lòng mình. Ai biết đâu, người chủ cuối cùng của Aoe là Kazama, một chúa quý, nhưng cũng chẳng bao lâu anh lại chết đi vì tự mình làm kiệt sức nhớ thương một nữ nhân. Lúc đó Aoe thực sự không biết nó đau khổ đến mức nào để hành hạ mình như vậy. Sau này khi vào Thủ Phủ, anh đã nghe thanh kiếm Quý cũng ở đây, Aoe đã nhớ đến thanh kiếm trong trận chiến cuối đó, sắc bén ngăn được đoàn tấn công của anh và chủ nhân của thanh kiếm. Người đó Kyubi đã từng xem chủ nhân trong vòng vại tiếng đó. Anh thật sự muốn gặp được nữ nhân đó để nói những gì Kazama nói với cô. Nhưng tất cả đều phá hủy khi anh nhìn thấy Kyubi.

Cô ấy là nữ, chẳng một cách giải thích.

Và cô ấy rất giống chủ nhân của mình.

Aoe không biết tính cách của chủ nhân Kyubi. Anh chỉ nhận ra ngoại hình của cô ấy. Một màn chào hỏi với đối thủ của mình đã nảy ra trong đầu anh, và tiếp diễn. Không nghĩ đến cô trốn mất sau trận đó, lần tới gặp cô cũng là bị kiếm nhân khác bao lấy. Aoe thật bất đắc dĩ nhìn Kyubi từ xa vẫn không nói được cô lời xin lỗi. Cho đến khi xin lỗi được mới biết cô không có trách anh.

Và cuối cùng Aoe thua hoàn toàn khi mỗi ngày im lặng nhìn từng hành động của cô như vậy, anh cũng chẳng biết tại sao nó thành thói quen. Và dần tạo nên vị chua đậm khi nhìn Kyubi bị kiếm nhân khác ôm lấy.

Aoe cũng chỉ muốn Kyubi có thể ra ngoài phơi chút nắng, nhưng những kiếm nhân quá kích liền đem cô ôm vào lòng. Sau đó Kyubi luôn làm đúng như một thói quen, đẩy họ ra và núp luôn trong phòng hơn cả tuần lễ cũng chẳng đi ra. Aoe tự nhiên cảm thấy ngày hôm đó rất tồi tệ khi không được nhìn thấy Kyubi, ngay cả đi viễn chinh cũng là khó khăn với anh, nhìn đối thủ anh chỉ thấy ngứa mắt và kết liễu nó sớm thôi.

"Kyubi, tôi tha ra cô đừng chạy nhé!"

"..."

"Hứa đi! Tôi sẽ bỏ cô ra. Nếu không cứ mãi như vậy... (cũng tốt lắm).."

Aoe nuốt hai chữ cuối lại. Nhìn Kyubi không cựa quậy, anh mới từ từ bỏ cô ra. Kyubi luôn im lặng khi chấp nhận hay chịu đựng cái gì đó.

Đúng như anh đoán, Kyubi vẫn đứng im, xoay lưng lại với anh, đầu cúi xuống đất. Aoe nhìn cô mỉm cười, nâng má cô lên, xoa nhẹ.

"Sẽ ổn thôi. Đừng lo kiếm nhân không dễ chết thế đâu."

"Ừm."

Aoe nắm lấy tay Kyubi, dẫn đi. Cô gái này không phản ứng nhiều với mọi người, chỉ ừm, à...hoặc nói những câu cần thiết và im lặng. Aoe quan sát cô nhiều ngày cũng hiểu được, anh chọn cách tiếp cận cô từ từ. Sẽ không lấy đầu óc suy tính, vì tình cảm của Kyubi rất đơn giản. Nếu cô thích ai đó cô sẽ dành tất cả tình cảm cho người đó, và nạn nhân sẽ không có đường thoát trước hố tình của cô. Kyubi chưa bao giờ làm thế với ai trong Thủ Phủ này nhưng tình cảm của Kyubi đối với mấy đứa nhóc trong Thủ Phủ này không phải ít, thường ngày cô luôn lạnh trước mọi thứ nhưng gần đây anh để ý, đám nhóc nhà Toushirou luôn được Kyubi quan tâm đến đang ghen tị. Những đứa nhóc luôn quấn lấy cô, và tạo hai chữ nii-san với Kyubi, ngoài ra những thứ mà đám nhóc giúp đỡ Aoe luôn thấy kết quả đó luôn có một phần quà gấp 3 lần so với yêu cầu mong muốn của bọn nhóc. Và cho đến nay, dường như bọn nhỏ này chưa yêu cầu gì quá đáng. Aoe có chút an tâm.

Nhưng không thể bọn nhóc quá gần Kyubi của anh như vậy!

Bọn nhỏ làm anh ghen tị!

"Ồn chứ Aoe?"

"À ồn..."

"Anh đang chảy máu mũi..."

Kyubi chỉ lên mũi anh khi Aoe đang cố gắng đi vào gốc cây. Dường như anh không biết đó là cây thì phải, cô lại cảm thán. Hình như Saniwa quên có lá trí thức vào vòng tròn luyện kiếm nhân.

"Aaaaa..."

"Tiếng của Atsushi!"

"Đến đó nhanh. Họ gặp nguy hiểm"

"Khoan, Kyubi cô còn...bị thương..."

Câu nói Aoe chưa hết đã nuốt lại họng, vội vàng chạy theo phía sau cô. Kyubi đã khuất sau bóng cây rồi. Aoe đổ hắc tuyến, tốc độ của Kyubi tại sao khi nghe anh em nhà Toushirou lại thay đổi đột ngột như thế chứ? Cô liên quan gì đến hay sao? Không có.

Kyubi, cô làm tôi ghét bọn nhóc đó đấy!

Thiết Toái Nha bắt Gokotai chỉ để dụ đội kiếm nhân tan rã. Còn một cái khác dụ kiếm nhân từng nhóm nhỏ vào địa trận mà đánh. Tiêu diệt.

Kyubi im lặng nhìn vòng vây Thiết Toái Nha xung quanh mình lại nhìn nhóm 5 người Yagen, Atsushi, Tsurumaru, Akashi Kuniyuki, Souza Samonji, Horikawa Kunihiro chắc vật bên kia lại thờ dài.

Cô vẫn luôn chọn cách đi một mình tốt nhất mà!!

Saniwa tại sao ông bắt tôi đi đội làm cái quái gì chứ?

"Kyubi, cô...bị thương?"

Horikawa nhìn Kyubi quay lại một mình, sau đó Aoe vội vàng chạy đến đây, nhưng là nhập cuộc với nhóm người bọn họ. Aoe không nhìn thấy đường đi Kyubi nên chỉ nhờ đám người kia chạy đến lúc muốn chạy qua liền bị Thiết Toái Nha vây lại. Anh lo lắng nhìn cô gái.

Horikawa không dám nói tình hình tệ hại quá. Thật sự thì anh cũng không biết nên thế nào, Kyubi cũng từng thuộc trong Mạc Phủ ít nhất chủ nhân của cô đã sống trong đó. Nhưng đối diện với cô thì không nhiều, về cơ bản với cô gái này anh không có thích cùng không có ghét.

Cũng đây là lần đầu tiên cùng viễn chinh với Kyubi nên mọi chuyện cô làm vô cùng khiến cả đội lúng túng không biết để cô thế nào.

Cuối cùng chỉ duy nhất Kyubi mỉm cười nói.

"Các người cứ lo cho tổ đội đi. Xem tôi là người vô hình được rồi!"

Trọng điểm cô là vô hình được mở, không thể phủ nhận nhưng không có cô tổ đội yếu đến đã man.

"Kyubi, ổn chứ?"

"Ừm"

Tsurumaru nhìn Thiết Toái Nha tấn công lại xoay mắt nhìn cô gái bên kia. Cố gắng chạy qua nhưng đèn bị Thiết Toái Nha cản lại.

Hôm nay anh là đội trưởng của tổ đội này, Atsushi bị chém một nhát, chỉ còn một nhát thì thẳng nhóc bị nguy. Saniwa nói phải để tổ đội an toàn trở về. Nhưng tổ đội này dường như không có cơ hội đi, tất cả bị thương nhiều lắm rồi. Gokotai bị ngắt, Kyubi vết thương không nhìn ra dạng, còn lain đều bị kiếm đâm đến chí mạng.

Tsurumaru cảm thấy chưa bao giờ ám lực đội trưởng nặng đến vậy.

Nặng hơn nữa, người con gái kia anh không bảo vệ được.

"Vụt..keeeng..."

Ánh sáng kiếm chói lóa sẹt qua mắt, đúng lúc Tsurumaru biết mình sẽ chịu thêm một nhát nữa, thì bóng đen vụt đến chắn lấy nó. Tsurumaru nhìn cô gái hững hờ trước mặt mỉm cười với mình. Anh im lặng nắm chặt kiếm, bước đến bên vai cô.

Một ngày sau, anh sẽ mạnh hơn để có thể cùng em chiến đấu.

Đáng tiếc nhiều hi vọng như vậy được thấp lên chỉ vì một người. Nhưng thấp lên rồi người đó liền biến mất.

Viễn chinh kết thúc, tổ đội của Tsurumaru đều không lạnh lạnh. Kyubi trở về phòng mình sớm nhờ Saniwa chữa trị, cô ngủ trong phòng hơn 2 tiếng đồng hồ mới bị Hasebe vội vàng gõ cửa đi vào xem xét cô một chút mới yên tâm đi viễn chinh tiếp. Kashuu cùng Yususada chạy đến không biết ồn ào cái gì họ phán một câu làm cô đen mặt.

"Tôi nay chúng tôi sẽ ngủ lại đây xem chừng cô"

Kyubi lau đi vết hắc tuyến của mình, khó khăn lắm mới đuổi được hai tên nhóc đó về. Phòng cô lại có thêm khách.

Lần này vị khách đó không ồn ào đến vậy, cậu nhóc gia đình Tounshirou, Atsushi, nhóc bẽn lẽn trước cửa không dám vào đến khi Yagne đẩy vai Kyubi mới biết. Gokotai mới tỉnh ngủ liền chạy đến phòng Kyubi tiếp tục quấy rầy.

Atsushi đến cúi đầu xin lỗi. Kyubi chỉ cười. Cô chưa bao giờ giận thẳng nhóc, Yagen ngồi đối diện với cô lại nhìn qua cô một chút rồi nhìn ra cửa sổ, khóe môi mỉm cười.

Phòng Kyubi rất thơm

Bạn đang đọc truyện *Bách Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.